

373.146

๖๖824

7.3

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

ปริญญานิพนธ์

ของ

อำนวยการ ยาวิลาศ

13 ส.ค. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

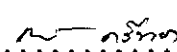
มิถุนายน 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

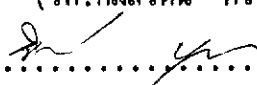
187635

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

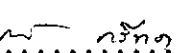
..........ประธาน

(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

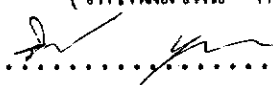
..........กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

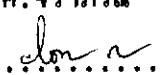
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

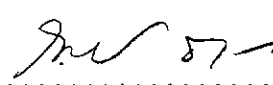
..........กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ศ.ดร.พงษ์พรรณ เกิดพิทักษ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 30 เดือน มิถุนายนพ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือ ความเอาใจใส่ตลอดความห่วงใยจาก อาจารย์ผู้มีพระคุณและผู้เกี่ยวข้องที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ประธานที่ปรึกษาและควบคุม การวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง กรรมการที่ปรึกษา และศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และ ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ และอาจารย์ลัดดาวัลย์ ศรีสองชัย ที่กรุณาเป็นพี่เลี้ยงดูแลและอำนวยความสะดวกที่ใช้ ในการวิจัย รวมทั้งกรุณาให้คำปรึกษาในการท้าววิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ และคณาจารย์โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุน ตลอดจนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ด้วยดีเสมอมา และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพจังหวัดเชียงใหม่ ที่ให้ ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ห่วงใยให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย โดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขออ้อมคารวะถึงคุณของบิดามารดา คุณนงลักษณ์ ยาวีลาศ และสมาชิก ทุกคนในครอบครัวที่ให้ความรัก ความห่วงใยและให้การสนับสนุนด้านการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา

อำนวยการ ยาวีลาศ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	5
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	ตัวแปรที่ศึกษา	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	เอกสารเกี่ยวกับความรู้เรื่องโรคเอดส์	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรคเอดส์	20
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการฉะแนว	32
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	42
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	42
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	42
	ลักษณะแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์	45
	การดำเนินการทดลอง	48
	วิธีดำเนินการทดลอง	49
	การวิเคราะห์ข้อมูล	49
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	53
	สัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
	บทย่อ	57
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	57
	สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	57
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	57
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	58
	การดำเนินการทดลอง	58
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	59
	อภิปรายผล	59
	ข้อเสนอแนะ	62
	บรรณานุกรม	63
	ภาคผนวก	70
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	182

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest- Posttest Design	48
2	เปรียบเทียบทัศนคติโรคเอดส์โดยส่วนรวมและแต่ละด้าน ของนักเรียนที่ได้รับการใช้ ชุดการแนะแนวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ	54
3	เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลัง การใช้ชุดการแนะแนว	55
4	เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและ หลังการสอนแบบปกติ	56
5	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์	180

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	การแพร่ติดต่อของเชื้อเอดส์	15
---	----------------------------------	----

บทนำ

ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันว่าโรคเอดส์เป็นโรคที่มีการติดต่อที่ร้ายแรง เป็นปัญหาใหญ่ของ
คนทั่วไป เนื่องจากมีการติดต่อได้อย่างรวดเร็ว และที่สำคัญที่สุดทำให้ประชาชนตกใจมาก คือ
เป็นโรคที่ยังไม่มีวิธีการหรือยาใด ๆ ที่จะรักษาโรคนี้ให้หาย กล่าวคือ ผู้ใดเป็นโรคนี้แล้วส่วนใหญ่
จะเสียชีวิตในระยะเวลาอันใกล้ (จันทรา ภาวิไล. 2533 : 2) ประชาชนเป็นจำนวนมากใน
หลายส่วนของโลกต้องสูญเสียชีวิตและได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ทั้งทางร่างกายและ
จิตใจ ถูกซ้ำเติมจากสังคมให้ท้อแท้สิ้นหวังอยู่ในสภาพหวาดผว และตื่นกลัวต่อการคุกคามของ
โรคภัยนี้ ในขณะที่รัฐบาลต่าง ๆ ทั่วโลกได้ทุ่มเพื่องบประมาณและกำลังคน เพื่อต่อต้าน
โรคเอดส์มานานภายใต้การสนับสนุนและแนะนำยุทธวิธีโดยองค์การอนามัยโลก ปัจจุบันยังไม่
สามารถยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้ (Mahler. 1989 : 21 - 22) จำนวนผู้ป่วย
โรคเอดส์ที่กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วยังไม่มีความเห็นว่าลดลงได้เลย องค์การอนามัยโลกคาด
ว่าขณะนี้ผู้ติดเชื้อเอดส์อยู่ทั่วโลกไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคน (กรมควบคุมโรคติดต่อ. 2533 : 7)
สำหรับสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย ตั้งแต่เริ่มพบผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อโรคเอดส์เมื่อเดือน
กันยายน 2527 หลังจากนั้นเป็นต้นมา จำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ได้เพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ จนถึงวันที่
15 พฤษภาคม 2535 ได้รับรายงานว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์ 512 ราย ผู้ติดเชื้อเอดส์และมี
การสัมพันธ์กับโรคเอดส์จำนวน 722 ราย และพบว่าส่วนใหญ่ผู้ติดเชื้อเอดส์เกิดจากพฤติกรรมทาง
เพศสัมพันธ์ และรองลงมา คือ พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดฉีดเข้าเส้นเลือด (กองระบาดวิทยา
กระทรวงสาธารณสุข. 2535 : 1)

เนื่องจากปัจจุบันยังไม่มียาที่จะรักษาโรคเอดส์ให้หายได้ ทางเดียวที่จะลดการแพร่
กระจายโรคเอดส์ คือ การป้องกันมิให้เกิดโรคขึ้น และความคุมผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ (กรมควบคุม
โรคติดต่อ. 2533 : 8) หน่วยงานทั้งภาครัฐบาล และเอกชนได้มองเห็นความสำคัญดังกล่าว

จึงได้พยายามหามาตรการในการป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรคเอดส์อย่างเต็มความสามารถ ซึ่งการดำเนินงานในปัจจุบันเป็นแนวทางที่องค์การอนามัยโลกได้เสนอไว้ คือ การให้การศึกษาแก่ประชาชนทั่วไปทุกสาขา อาชีพ และทุกเพศทุกวัย เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่ถูกต้องและสามารถนำไปปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อโรคเอดส์ได้ ซึ่งจะช่วยลดระยะการรักษาดัวในโรงพยาบาลลดความรุนแรงของโรค ลดจำนวนการเจ็บป่วยที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ (ศุภสิทธิ์ พรธรรมาลัย, 2530 : 18)

สำหรับกระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความจำเป็นของปัญหาดังกล่าว จึงกำหนดเป็นนโยบายและมาตรการให้สถานศึกษาทุกระดับ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เด็กและเยาวชนในโรงเรียนมีความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่ถูกต้อง และสามารถนำไปปฏิบัติตนให้ถูกต้องในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ (สำนักงานปลัด กระทรวงศึกษาธิการ, 2533 : 1) กรมสามัญศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่จัดการศึกษาให้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอัตราเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอดส์ ได้มีนโยบายป้องกันโรคเอดส์ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองนโยบาย และมาตรการของกระทรวงศึกษาธิการ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2533 : 6) ในฐานะที่ผู้วิจัยทำงานประจำที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน แพร่ น่าน พะเยา และแม่ฮ่องสอนได้ดำเนินการตามนโยบายของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยให้ความรู้แก่ครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ ทั้งยังได้นิเทศติดตามผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตการศึกษา 8 และพบว่าบางโรงเรียนยังไม่สนใจที่จะปฏิบัติอย่างจริงจังเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องโรคเอดส์ และจากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับสถานการณ์โรคเอดส์ในเขตการศึกษา 8 ตั้งแต่เดือนกันยายน 2527 ถึง 30 พฤศจิกายน 2535 พบว่า จังหวัดเชียงใหม่มีผู้ป่วยโรคเอดส์และผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์มากที่สุดคือ 389 คน เป็นชาย 340 ราย หญิง 49 ราย ในจำนวนนี้มีเด็กอายุ 15 ปี 5 ราย รองลงมาคือจังหวัด เชียงราย มีผู้ป่วยโรคเอดส์และผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ จำนวน 385 ราย เป็นชาย 349 ราย หญิง 36 ราย (เด็กอายุ 15 ปี

10 ราย) จังหวัดลำปาง 159 ราย เป็นชาย 127 ราย หญิง 32 ราย (เด็กอายุ 15 ปี จำนวน 2 ราย) จังหวัดพะเยา 107 ราย ชาย 92 ราย หญิง 15 ราย จังหวัดลำพูน 79 ราย ชาย 63 ราย หญิง 11 ราย จังหวัดน่าน 22 ราย ชาย 18 ราย หญิง 3 ราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน 16 ราย ชาย 15 ราย หญิง 1 ราย จังหวัดแพร่ 13 ราย ชาย 10 ราย หญิง 3 ราย (กองระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข. 2535 : 6 - 7)

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์อย่างจริงจัง ในเขตการศึกษา 8 โดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่มีจำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์และผู้มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ ร้อยละ 33.39 ซึ่งสูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ ถ้าหากทุกฝ่ายร่วมมือกันอย่างจริงจังก็จะให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ มีความรู้สึกและทำที่ถูกต้องต่อผู้ป่วยโรคเอดส์ ก็จะช่วยลดความรุนแรงของโรคเอดส์ได้ เนื่องจากปัจจุบันได้มีการศึกษาวิจัยพบว่าประชาชนส่วนใหญ่รวมทั้งเยาวชนในสถานศึกษายังขาดความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์ ทั้งยังมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องบางประการ เช่น เชื่อว่าถุงและแมลงเป็นสัตว์นำโรค การใกล้ชิดกับผู้ป่วยทำให้ติดเชื้อ และการใช้ภาชนะร่วมกับผู้ป่วย โรคเอดส์ก็จะทำให้ติดเชื้อโรคเอดส์ได้เช่นกัน ดังผลการศึกษาของ วีรสิทธิ์ สิทธิไกรย์ (2532 : 5) และเทพพนม เมืองแมน (2532 : 55) ซึ่งได้ผลสอดคล้องกันว่าประชาชนและเยาวชนยังขาดความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้ทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ประชาชนและเยาวชนอย่างรีบด่วน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เพื่อให้เด็กเรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างเหมาะสมและเพียงพอแก่การป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นผู้ที่มีอายุประมาณ 13 - 19 ปี ซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่น เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทุก ๆ ด้านอย่างรวดเร็วมาก ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม ดังคำกล่าวที่ว่าวัยรุ่นเป็นวัยเปรียบได้กับคำว่า พายุฝน เป็นวัยที่มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก จึงอาจพบได้ว่าในช่วงวัยรุ่นนั้น วัยรุ่นมักประสบกับปัญหาต่าง ๆ ได้บ่อย ๆ เช่น ปัญหาการเสพยาหรือสิ่งเสพติดต่าง ๆ ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควร หรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้ขายบริการทางเพศ และปัญหา 2 ประการนี้มีอิทธิพลต่อการเกิดโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรค

เอดส์เป็นอย่างมาก (ขริธา คร้ามศักดิ์. 2527 : 140) นอกจากนั้นผู้วิจัยได้สอบถาม
 สาธารณสุขจังหวัดเชียงใหม่ ศูนย์กามโรคประจำจังหวัดเชียงใหม่ ครู อาจารย์ผู้สอนระดับ
 มัธยมศึกษา รวมทั้งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของเขตการศึกษา 8 โดยเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่ มีพฤติกรรมที่มีโอกาส
 เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ คือ ชอบเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ มั่วสุมกันตามสวนสาธารณะ
 เที่ยวแหล่งบริการทางเพศ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนเวลาอันสมควร รวมทั้งติดเชื้อกามโรคอีกด้วย
 และจากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อโรคเอดส์ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 2 ของโรงเรียนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในระดับต่ำ
 ผู้วิจัยจึงคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรจะต้องให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ให้ถูกต้องอย่างรีบด่วน

วิธีการที่จะทำให้ทัศนคติต่อโรคเอดส์ได้ถูกต้องนั้นหาได้หลายวิธี วิธีหนึ่งที่คิดว่าน่าจะ
 เหมาะสม คือ การใช้ชุดการแนะแนวทั้งนี้เพราะว่าชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่าง
 มีระบบ ประกอบด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การทำงานเป็นกลุ่มการแสดงบทบาทสมมติ และ
 การอภิปรายพร้อมมืออุปกรณ์ที่ใช้เป็นเครื่องมือประสม (ทิพย์มาศย์ พิมพ์ศักดิ์. 2530 : 6)
 ซึ่งสื่อประสมสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเปลี่ยนพฤติกรรมถาวรของผู้เรียนได้จากการเรียน
 ด้วยประสบการณ์ตรง หรือการรับรู้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรม (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2521 : 88)
 ดังผลการศึกษาของ ปทุมมาศ พูลเกษม (2521 : 60) ฤทธา จันทรนิภาค (2527 : 34)
 และจินดาภรณ์ อังสุวรรณชาติ (2525 : 62) ซึ่งได้ผลสอดคล้องกันว่า การใช้ชุดการแนะแนว
 สอนเรื่องอาชีพ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอาชีพสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ และ
 มีปัญหาในการเลือกอาชีพน้อยกว่า ดังนั้นชุดการแนะแนวจึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ
 สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงภาระหน้าที่
 ความรับผิดชอบที่มีต่อเยาวชนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา อีกทั้งห่วงใยในปัญหาการแพร่ระบาดของ
 โรคเอดส์ที่จะเกิดขึ้นแก่เยาวชนในภายภาคหน้า จึงมีความต้องการที่จะช่วยเหลือเยาวชน
 ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาให้มีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ให้ถูกต้องเพียงพอที่จะป้องกันตนเอง
 ปลอดภัยจากการติดเชื้อโรคเอดส์ได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อ
 ทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนวมินทราชูทิศ
 พายัพ จังหวัดเชียงใหม่

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวมและแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนก่อนและหลังจากได้รับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมักจะแน่วทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยส่วนรวมและแต่ละด้านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยส่วนรวมและแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว
3. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยส่วนรวมและแต่ละด้านดีขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยส่วนรวมและแต่ละด้านสูงขึ้นอีกทั้งจะเป็นแนวทางให้ครูแนะแนวตลอดทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ทราบแนวทางในการพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยการใช้ชุดการแนะแนว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียน นวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 47 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียน นวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ
 - 1.1 การใช้ชุดการแนะแนว
 - 1.2 การสอนแบบปกติ
2. ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติต่อโรคเอดส์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้ชุดการแนะแนว หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ดีขึ้น ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์นี้ประกอบด้วยคู่มือครูและโปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การทำงานเป็นกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่มและการใช้กรณีตัวอย่างพร้อมทั้งมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้เป็นสื่อประสม ได้แก่ วิทยุทัศน์ สไลด์ เทปบันทึกเสียง รูปภาพ และแผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

วิธีการนี้ผู้วิจัยใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีที่ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ดีขึ้น โดยใช้วิธีการบรรยายพร้อมสื่อประกอบ เปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปราย ชักถาม แสดงความคิดเห็นและมีการสรุป ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป

วิธีนี้ผู้วิจัยใช้กับกลุ่มควบคุม

3. ทัศนคติต่อโรคเอดส์ หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ความรู้ ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ ได้แก่ ความหมาย และสาเหตุของโรค การแพร่ระบาดของโรค การติดต่อของโรค การวินิจฉัยโรค การรักษาโรค การป้องกันโรค การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยโรคเอดส์ รวมทั้งผลกระทบของโรค

3.2 ความรู้สึกต่อโรคเอดส์ ได้แก่ รู้สึกกลัวติดเชื้อเอดส์ รู้สึกไม่สบายใจในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ รู้สึกมั่นใจในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์ รู้สึกสงสารผู้ติดเชื้อเอดส์ รู้สึกเห็นอกเห็นใจเมื่อผู้ติดเชื้อเอดส์ถูกสังคมรังเกียจ และรู้สึกเป็นห่วงใยบุคคลอื่นที่จะติดเชื้อเอดส์

3.3 แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์ ได้แก่ การติดตามข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์ การรักษาสุขภาพอนามัยของตนให้แข็งแรงให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์ การประพฤติปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์ การช่วยกันรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ การปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรคเอดส์ ตามที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้เรื่องโรคเอดส์
 - 1.1 ความหมายของโรคเอดส์
 - 1.2 สาเหตุของโรคเอดส์
 - 1.3 การระบาดของโรคเอดส์
 - 1.4 การแพร่ติดต่อของโรคเอดส์
 - 1.5 การป้องกันโรคเอดส์
 - 1.6 การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์
 - 1.7 ผลกระทบของโรคเอดส์
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรคเอดส์
 - 2.1 ความหมายของทัศนคติ
 - 2.2 องค์ประกอบของทัศนคติ
 - 2.3 ลักษณะการเกิดและเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
 - 2.4 การวัดทัศนคติ
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรคเอดส์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว
 - 3.1 ความหมายของชุดการแนะแนว
 - 3.2 ความหมายของชุดการสอน
 - 3.3 แนวคิดในการผลิตชุดการสอน
 - 3.4 ลำดับขั้นตอนการผลิตชุดการสอน
 - 3.5 การหาประสิทธิภาพของชุดการสอน

3.6 คุณค่าของชุดการสอน

3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

เอกสารเกี่ยวกับความรู้เรื่องโรคเอดส์

1. ความหมายของโรคเอดส์

โรคเอดส์หรือโรคมุ้มน้้านทานบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome or AIDS) เป็นโรคที่พบใหม่ เกิดขึ้นเมื่อใด ยังไม่สามารถสรุปได้แน่นอน แต่มีรายงานจากศูนย์ควบคุมโรคของสหรัฐอเมริกาว่า ได้ทำการตรวจพบผู้ป่วยโรคเอดส์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2524 (World Health Organization. 1989A : 1) จากนั้นแพร่ระบาดไปยังประเทศในแถบทวีปแอฟริกา อเมริกา และยุโรป อย่างรวดเร็ว จนในปี พ.ศ. 2532 พบว่าทั่วโลกมีผู้ป่วยโรคเอดส์ทั้งสิ้น 157,191 ราย จาก 149 ประเทศ แต่จากการคาดคะเนจำนวนผู้ป่วยจริง อาจมีถึง 480,000 ราย นอกจากจำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์เหล่านี้แล้ว ยังมีผู้ติดเชื้อเอดส์ทั่วโลกประมาณ 5 - 10 ล้านคน (World Health Organization. 1989A : 13 - 3)

ชวนชม สกนธวัฒน์ (2530 : 125) ได้ให้ความหมายของโรคเอดส์ว่า เป็นกลุ่มอาการที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยกำเนิด ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังเป็นผลเนื่องมาจากภูมิคุ้มกันบกพร่อง ทำให้ร่างกายไม่สามารถต้านทานโรคได้ ซึ่งจะปรากฏอาการหลายลักษณะสาเหตุอาจเกิดจากเชื้อไวรัสทำลายระบบภูมิคุ้มกันโดยตรง หรือเป็นผลเนื่องมาจากความผิดปกติในการทำงานของภูมิคุ้มกันโรค

ชนวนทอง ธนสุกาญจน์ และคนอื่น ๆ (2531 : 1) ได้ให้ความหมายว่า เอดส์เป็นกลุ่มอาการที่เกิดจากระบบภูมิคุ้มกันหรือกลไกต่อต้านเชื้อโรคของร่างกายถูกทำลาย ทำให้ภูมิคุ้มกันลดน้อยลง หรือไม่มีเลย ร่างกายจึงติดเชื้อโรคชนิดต่าง ๆ ได้ง่าย แม้กระทั่งเชื้อที่พบทั่วไปในธรรมชาติ และไม่ทำอันตรายต่อคนปกติ แต่จะเป็นอันตรายสาหรับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์

พัคทวีไล บัลดรักษา (2530 : 39) อธิบายว่า เอคส์เป็นกลุ่มอาการที่เกิดจากการติดเชื้อ Human T-Lymphotropic Virus III (HTLV III) ซึ่งไวรัสชนิดนี้จะไปทำให้คนที่ติดเชื้อมีภูมิคุ้มกันต่ำกว่าปกติ มีผลให้ผู้ป่วยติดเชื้อโรคต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะเชื้อโรคแปลก ๆ เช่น Pneumocystic Carriinic ซึ่งทำให้เกิดปอดบวม เชื้อ Taxoplasmosis Gondii ทำให้สมองอักเสบ เป็นต้น

เนื่องจากโรคเอคส์เป็นโรคที่มีการค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ การนิยามตามความหมายของโรค จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดมา จนกระทั่งปัจจุบันได้มีคำนิยามที่องค์การอนามัยโลกและประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทย ให้อยอมรับและยึดเป็นแนวทางในการนิยามให้เหมาะสมกับสภาพของแต่ละประเทศ ดังนี้

คำว่า เอคส์ มาจากภาษาอังกฤษว่า AIDS ย่อมาจาก Acquired Immune Deficiency Syndrome

Acquired หมายถึง ได้รับมาภายหลัง

Immune หมายถึง เกี่ยวกับระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย

Deficiency หมายถึง ความบกพร่องหรือความเสื่อม

Syndrome หมายถึง กลุ่มอาการหรือโรคที่มีอาการหลาย ๆ อย่าง

โรคเอคส์ จึงหมายถึง กลุ่มอาการของโรคที่เกิดจากระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายเสื่อม หรือบกพร่องที่เกิดขึ้นมาภายหลัง ซึ่งไม่ได้เป็นมาแต่กำเนิด โดยมีสาเหตุมาจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งชื่อฮิวแมนเอดวูโนเคพีเซียนซีไวรัส (HIV) ได้เข้าสู่ร่างกายไปทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาวที่ทำหน้าที่ป้องกันร่างกายจากเชื้อโรค จนไม่สามารถทำหน้าที่ได้ตามปกติทำให้ร่างกายอ่อนแอ เกิดการติดเชื้อโรคอื่น ๆ ได้ง่าย มีการเจ็บป่วยบ่อย รักษาไม่หายในที่สุดก็จะตายด้วยโรคติดต่อชนิดนั้น ๆ (World Health Organization. 1989A : 1)

จากคำนิยามดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการติดเชื้อเอคส์เพียงอย่างเดียว ไม่มีอาการอื่น ๆ ร่วมด้วย ยังไม่ถึงว่าผู้ป่วยเป็นโรคเอคส์ การติดเชื้อเอคส์กับการป่วยเป็นโรคเอคส์นั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เพียงแต่มีความสัมพันธ์กัน ดังที่เลอเนอร์ (Lerner. 1987 : 10) ได้เปรียบเทียบไว้ว่า เชื้อเอคส์เปรียบเสมือนไม้ขีด ส่วนโรคเอคส์เปรียบเสมือนไฟ

2. สาเหตุของโรคเอดส์

โรคเอดส์มีสาเหตุมาจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ชื่อฮิวแมนอิมูโนเดฟีเซียนซีไวรัส (Human Immunodeficiency Virus) เรียกย่อ ๆ ว่า HIV เป็นเชื้อในตระกูลรีโทรไวรัส (Retrovirus) ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน มีความรู้เกี่ยวกับไวรัสตระกูลนี้ค่อนข้างน้อยมาก อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2530 นักวิทยาศาสตร์ได้พบเชื้อไวรัสที่เป็นสาเหตุของโรคเอดส์ตัวใหม่ อยู่ในตระกูลไวรัสเช่นกัน เรียกว่า HIV - 2 แพร่ระบาดในทวีปแอฟริกาตะวันตก และคาดว่าน่าจะมีเชื้อไวรัสที่มีโครงสร้างแตกต่างออกไปอีก แต่ยังค้นไม่พบในขณะนี้ (World Health Organization. 1989A : 5 - 6)

3. การระบาดของโรคเอดส์

มานน์ (Mann. 1989 : 1 - 3) ได้แบ่งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ออกเป็นระยะต่อเนื่องกัน ดังนี้

1. การระบาดของเชื้อโรค เป็นระยะที่เชื้อเอดส์แพร่เข้าสู่ร่างกาย ทำให้บุคคลเหล่านั้นกลายเป็นผู้ติดเชื้อ และสามารถแพร่ต่อไปยังบุคคลอื่นได้ การแพร่ระบาดในระยะนี้เป็นไปอย่างเงียบ ๆ โดยไม่มีใครให้ความสนใจ ไม่มีใครทราบว่าเริ่มการแพร่ระบาดมาตั้งแต่เมื่อใด จากที่ไหน แต่ประมาณว่า น่าจะใช้เวลายาวนานเกือบ 10 ปี ตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. 2520 ที่บริเวณเกาะไฮติและทวีปแอฟริกา ลักษณะการแพร่เป็นแบบกระจายขยายเป็นแนวกว้างออกไปเรื่อย ๆ กว่าที่จะทราบว่าการแพร่เชื้อเอดส์ในปัจจุบันจากมนุษย์ติดเชื้อก็มากมายและกระจายไปทั่วโลกแล้ว

2. การระบาดของโรคเอดส์ เป็นระยะที่อาการของโรคเอดส์เริ่มปรากฏ และแพร่ระบาดออกไปอย่างกว้างขวางในระยะเวลาใกล้เคียงกัน นั่นคือ ในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก ได้ปรากฏมีผู้ป่วยโรคเอดส์ขึ้นพร้อม ๆ กัน อันเป็นผลโดยตรงมาจากการติดเชื้อโรคเอดส์ระยะแรกซึ่งอยู่ในระยะพักตัวนั่นเอง การระบาดในระยะนี้เริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2521 เป็นต้นมา และเห็นได้ชัดเจนระหว่างปี พ.ศ. 2525 - 2530

3. การระบาดของผลกระทบที่เกิดขึ้น เนื่องมาจากการระบาดของโรคเอดส์เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา ผลจากการที่มีผู้ป่วยโรคเอดส์เกิดขึ้นมาก จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม การระบาดในระยะนี้จะแพร่ไปได้อย่างรวดเร็วในทุกประเทศ แม้แต่ประเทศที่ไม่มีความรุนแรงของโรคเอดส์ก็ตาม เพราะเป็นการระบาดของผลกระทบ ไม่ใช่การระบาดของโรคเอดส์โดยตรง การระบาดในระยะที่สามมีลักษณะต่าง ๆ คือ การแบ่งแยกผู้ป่วยโรคเอดส์ออกจากสังคมปกติ การไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความโกรธแค้นรันทดของผู้ป่วยโรคเอดส์ การออกกฎหมายควบคุมตรวจสอบผู้ป่วยโรคเอดส์ สิ่งเหล่านี้จะทำให้สังคมและประเทศชาติวุ่นวายอย่างมาก เพราะในขณะที่การระบาดในระยะที่สามกำลังดำเนินอยู่นั้น การระบาดในระยะที่หนึ่งและระยะที่สองก็หาได้หยุดไปไม่ แต่ในทางตรงกันข้าม การระบาดทั้ง 3 ระยะ ยังช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง

จากการระบาดของโรคเอดส์ทั้ง 3 ระยะที่กล่าวมา เมื่อพิจารณาในกรณีประเทศไทย จะเห็นได้ว่าปัจจุบัน กำลังอยู่ในระยะสอง คือ การระบาดของโรคเอดส์ในขณะที่การระบาดของเชื้อเอดส์ในระยะแรกก็ยังคงดำเนินอยู่ และมีแนวโน้มว่าจะกำลังจะเข้าสู่การระบาดของผลกระทบในระยะที่สาม ตามความเห็นของ กิตติพันธ์ นนทปัทมะคุลย์ และคนอื่น ๆ (2532 : 1 - 8) เห็นว่า ขณะนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในภาวะการพัฒนาประเทศไปสู่ความทันสมัย ผลการพัฒนาประเทศในแนวทางการพัฒนาความทันสมัยนี้เอง จะทำให้เกิดสภาพเสียสมดุลระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของสังคม เช่น เกิดช่องว่างระหว่างสังคมเมืองและชนบท ความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ ปัญหาการย้ายถิ่น ปัญหาชุมชนแออัด ปัญหาโสเภณี ปัญหายาเสพติด รวมทั้งปัญหาค่านิยมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไป สภาพการณ์เหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นให้การระบาดของโรคเอดส์ทวีความรุนแรงขึ้น และส่งผลโดยตรงให้เกิดการระบาดในระยะที่สามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ วิธีที่ดีที่สุดที่จะทำได้ในขณะนี้คือ หาทางยับยั้งการระบาดของโรคเอดส์ในระยะที่สองให้อยู่ในสภาพการณ์ที่ควบคุมได้ เท่ากับเป็นการสกัดกั้นการระบาดในระยะที่สาม

4. การแพร่ติดเชื้อของโรคเอดส์

เชื้อเอดส์ พบได้ในช่องเหลวที่อยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายผู้ป่วย เช่น เลือด น้ำเหลือง น้ำอสุจิ น้ำในช่องคลอด น้ำตา และน้ำลาย แต่จากการตรวจสอบและวิจัยที่ยืนยันได้ในปัจจุบัน พบว่า เชื้อโรคเอดส์ที่มีปริมาณมากพอที่จะแพร่ได้ มีเฉพาะในเลือด น้ำอสุจิและน้ำในช่องคลอดเท่านั้น ส่วนของเหลวอื่น ๆ ในร่างกาย เช่น น้ำลาย น้ำตา พบว่ามีเชื้อเอดส์อยู่ในปริมาณน้อย และยังไม่เคยมีรายงานว่า สามารถแพร่เชื้อผ่านทางน้ำลายได้ ดังนั้นการแพร่ติดเชื้อจึงมีได้ 3 ทาง คือ (Cordon and Klouda. 1989 : 13 - 21)

1. การแพร่ทางเพศสัมพันธ์ เชื้อเอดส์สามารถแพร่ได้ทั้งจากชายสู่ชายและชายสู่หญิง หญิงสู่ชาย หญิงสู่หญิง ผ่านทางการร่วมเพศ โดยเฉพาะการร่วมเพศในรูแบบพิเศษต่าง ๆ เช่น การร่วมเพศทางทวารหนัก (Anal Sex) จะเพิ่มโอกาสการติดเชื้อมากขึ้น เนื่องจากเกิดบาดแผลบริเวณเนื้อเยื่อง่าย การร่วมเพศทางปาก (Oral Sex) มีโอกาสติดเชื้อเช่นกัน ดังนั้นกลุ่มบุคคลที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ จึงได้แก่ กลุ่มส่วอานทางเพศ ชายรักร่วมเพศ หรือเกย์ (Homosexual) ชายรักสองเพศ (Bisexual) หญิงหรือชายโสด และบุคคลอื่น ๆ ที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้

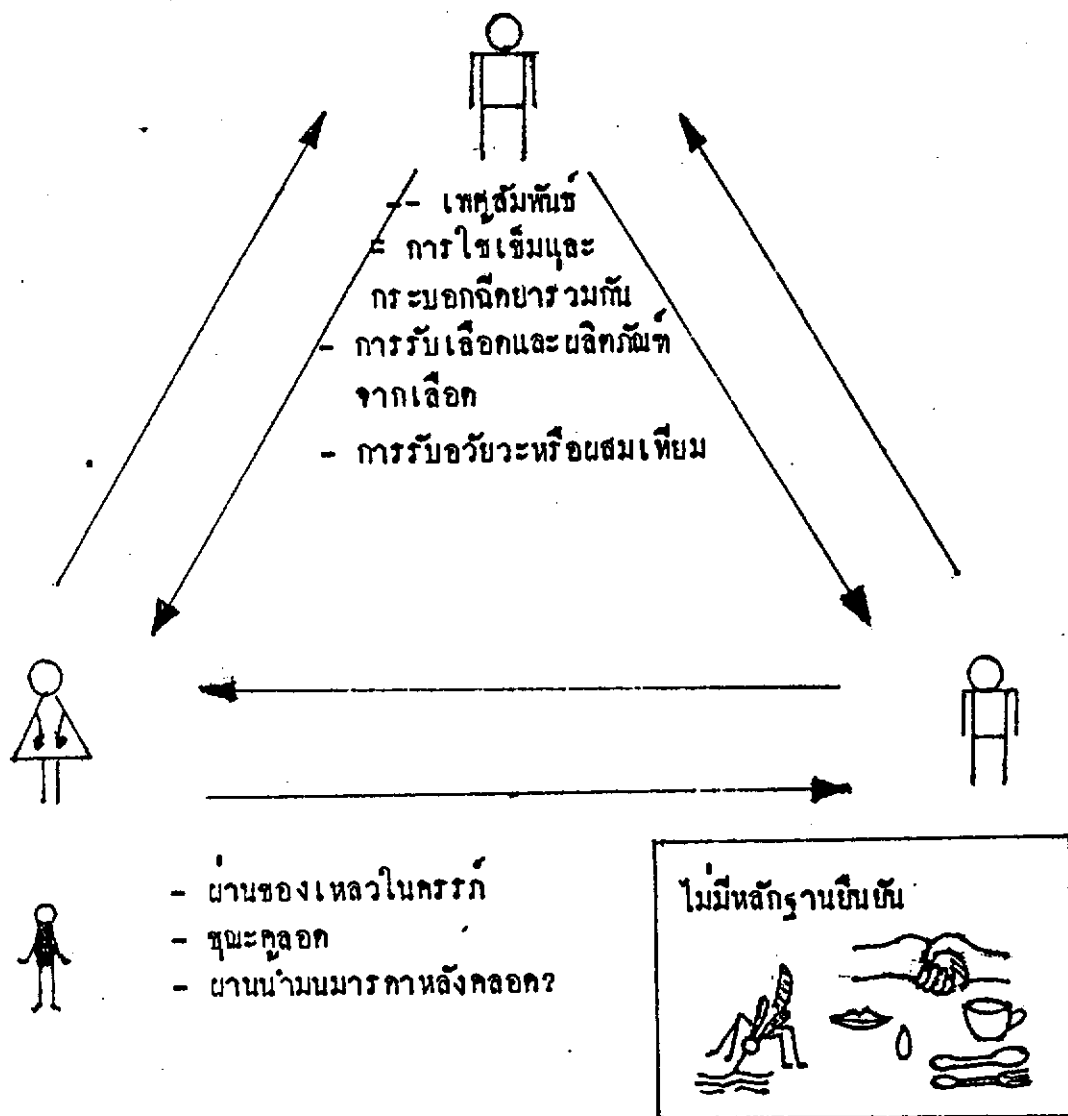
2. การแพร่ทางเลือดและผลิตภัณฑ์จากเลือด การรับเชื้อผ่านทางกระแสเลือด เป็นวิธีการแพร่เชื้อที่มีผลมากที่สุด โอกาสติดเชื้อขึ้นอยู่กับปริมาณเชื้อไวรัสที่อยู่ในเลือดการแพร่ทางเลือดพบได้บ่อยใน 3 กรณี คือ กรณีแรก การรับเลือดขณะทำการผ่าตัดหรือเพื่อรักษาโรคเลือดบางชนิด เช่น โรคฮีโมฟีเลีย (Haemophilia) กรณีที่สอง การใช้เข็มหรือกระบอกฉีดยาที่ปนเปื้อนเชื้อเอดส์ ไม่ว่าจะเป็นการฉีดยาเสพติดหรือการฉีดยาชนิดอื่นใดก็ได้ และกรณีสุดท้าย โดยการรับอวัยวะของผู้ติดเชื้อเอดส์ นอกจากนั้นการสัมผัสกับเลือดหรือเนื้อเยื่อของผู้ติดเชื้อเอดส์ ก็อาจทำให้เกิดเชื้อได้เช่นกัน ขึ้นอยู่กับปริมาณความเข้มข้นของเชื้อตลอดจนความถี่ของการสัมผัสสรุปได้ว่า เชื้อเอดส์จะแพร่ทางเลือดได้ ก็ต่อเมื่อเลือดหรือผลิตภัณฑ์จากเลือดที่ปนเปื้อนเชื้อเอดส์เข้าสู่กระแสเลือดของบุคคล

3. การแพร่ทางมารดาสู่ทารก เชื้อเอดส์สามารถแพร่จากการคาสูทารกได้ตั้งแต่ก่อนคลอดลูก ขณะคลอดลูกและหลังคลอด โดยเชื้อเอดส์จะผ่านทางของเหลวจากการคาไปสู่อทารก

แต่ไม่ได้หมายความว่า โรคเอดส์ถ่ายทอดทางพันธุกรรม สำหรับปัญหาว่าเชื้อเอดส์สามารถแพร่ผ่านทางน้ำนมของมารดาสู่ทารกได้หรือไม่ ปัจจุบันยังไม่หลักฐานเพียงพอที่จะสรุปได้ แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีการตรวจพบเชื้อเอดส์ในน้ำนมของมารดาที่มีเชื้อเอดส์อยู่ต่ำ แต่มีเพียงปริมาณน้อย ดังนั้นโอกาสที่จะติดเชื้อเอดส์จากน้ำนมมารดา จึงน้อยคนแทบจะไม่มีโอกาสเลย

จากข้อมูลในปัจจุบันยืนยันได้ว่า เชื้อเอดส์ไม่แพร่ผ่านทางอาหาร น้ำ อากาศ ขุมนม แผลง หรือสัตว์นำโรคอื่นใด และ ไม่แพร่ผ่านทางความสัมพันธ์ภายนอกตามปกติในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การอยู่อาศัยร่วมกันในชุมชนแออัด การใช้ห้องน้ำ ห้องส้วม โทรศัพท์ เสื้อผ้า ตลอดจนการรับประทานอาหารร่วมกัน จึงไม่ทำให้เกิดเชื้อเอดส์ นอกจากเหตุการณ์ดังกล่าวมีความรุนแรงจนถึงขั้นเกิดบาดแผลพอที่เชื้อเอดส์จะแพร่เข้าไปได้ จึงต้องระมัดระวังด้วยเช่นกัน

จากลักษณะการแพร่ติดต่อของโรคตามที่กล่าวมานั้น เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น กรมควบคุมโรคติดต่อ (2532ข : 28) จึงได้ทำเป็นภาพประกอบแสดงการติดต่อของเชื้อเอดส์ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 การแพร่ติดต่อของเชื้อเอดส์

จากภาพประกอบ 1 การแพร่ติดต่อของเชื้อเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ เชื้อเอดส์สามารถแพร่จากชายสู่ชาย และชายสู่หญิง หญิงสู่ชาย หญิงสู่หญิง

การแพร่ติดต่อของเชื้อเอดส์จากการติดต่อของเชื้อเอดส์จากการใช้เข็มและกระบอกฉีดยาร่วมกัน การรับเลือดและผลิตภัณฑ์จากเลือด การรับอวัยวะหรือผสมเทียม

การแพร่ทางมารดาสู่ทารก ตั้งแต่ก่อนคลอด ขณะคลอด และหลังคลอดโดยผ่านทางของเหลวจากการคาบสู่ทารกและ ไม่มีหลักฐานยืนยันว่าเชื้อเอดส์แพร่ติดต่อทางขุ่ง น้ำ อากาศ แผลง การสัมผัสภายนอก การรับประทานอาหารร่วมกัน

5. การป้องกันโรคเอดส์

ในเรื่องการป้องกันโรคเอดส์นี้ เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน เพราะโรคเอดส์ได้กลายเป็นปัญหาส่วนรวมของประเทศ การป้องกันแบ่งได้เป็น 2 ส่วน คือ การป้องกันส่วนบุคคล และการป้องกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

การป้องกันส่วนบุคคล ประชาชนทั่วไปสามารถป้องกันตนเองจากโรคเอดส์ได้ตามที่ผู้เชี่ยวชาญและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แนะนำไว้ ดังนี้ (กรมควบคุมโรคติดต่อ.

2532 : 9)

1. ไม่เสพยาเสพติด หากกำลังคิดอยู่ให้ไปรับการรักษา เพื่อเลิกยาเสพติดให้ได้ และหากอยู่ในระหว่างกำลังเลิก ก็ไม่ควรใช้วิธีฉีดยา หากต้องใช้วิธีฉีดยาก็ไม่ใช่เข็มและกระบอกฉีดยาร่วมกับผู้อื่น

2. งดเว้นการฉีดยาโดยไม่จำเป็น ถ้าเกิดการเจ็บป่วยควรเข้ารับการรักษาสถานพยาบาลของรัฐหรือเอกชนที่ถูกต้องกฎหมาย

3. ไม่สำล่อนทางเพศ คือ ไม่มีคู่นอนหลายคน ไม่เที่ยวโสเภณี หากจำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

4. ถึงแม้การใช้ถุงยางในขณะร่วมเพศ จะช่วยป้องกันโรคเอดส์ได้ แต่ก็ไม่ใช่ป้องกันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ขึ้นอยู่กับคุณภาพของถุงยางอนามัยและพฤติกรรมการใช้ด้วย ดังนั้นต้องเลือกถุงยางที่มีคุณภาพ ยังไม่หมดอายุและใช้ให้ถูกต้องตามวิธี

5. งดเว้นการใช้ของใช้ส่วนตัวร่วมกับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งของที่อาจปนเปื้อนเลือด เช่น แปรงสีฟัน มีดโกนหนวด เข็มสักตัว เข็มเจาะรู เป็นต้น

6. หญิงที่มีเชื้อเอดส์อยู่ในตัว ควรหลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์โดยเด็ดขาดเพราะการตั้งครรภ์ อาจเป็นอันตรายทั้งตัวแม่และเด็กในครรภ์

7. รับบริจาคเลือดหรืออวัยวะจากสถานที่ที่มั่นใจว่าผ่านการตรวจเชื้อเอชไอวีแล้ว
เท่านั้น

8. ถ้าติดเชื้อเอชไอวีแล้ว อย่าบริจาคเลือด น้ำอสุจิ หรืออวัยวะอื่นใดของร่างกาย
ให้ผู้อื่น จะทำให้เชื้อเอชไอวีแพร่ระบาดได้

นอกจากวิธีป้องกันดังกล่าวแล้ว คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
(2532 : 4) ได้เสนอถึงหน้าที่ของประชาชนที่มีต่อโรคเอดส์ไว้ดังนี้

1. เรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับโรคเอดส์ให้มากที่สุด
2. พูดคุยเรื่องโรคเอดส์กับคนในครอบครัวหรือเพื่อน ในด้านการป้องกันการ
แพร่ระบาดของโรคเอดส์
3. เข้าร่วมกับหน่วยงานของรัฐและเอกชน เพื่อกระตุ้นให้ชุมชนเกิดการตื่นตัว
และร่วมมือในการป้องกันโรคเอดส์

4. ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวี

5. ป้องกันตัวเองจากโรคเอดส์

สำหรับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ของรัฐและหน่วยงานต่าง ๆ นั้น กระทรวง
สาธารณสุขได้จัดทำโครงการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ ซึ่งเป็นโครงการระยะ 4 ปี

(พ.ศ. 2531 - 2534) โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อเอชไอวีในประเทศไทย
2. เพื่อลดอัตราการป่วยและตายที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อเอชไอวี
3. เพื่อลดผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการติดเชื้อเอชไอวี

กลวิธีในการดำเนินการตามโครงการประกอบด้วย การให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์กับ
กลุ่มเสี่ยงต่อการติดเชื้อและประชาชนทั่วไป ร่วมกับการรักษาผู้ติดเชื้อหรือผู้ป่วยเป็นโรคเอดส์
และดำเนินการทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง โดยยึดหลักสิทธิมนุษยชน (ศูนย์ป้องกันและ
ควบคุมโรคเอดส์, 2532 : 13 - 15)

นอกจากกระทรวงสาธารณสุขจะได้ดำเนินการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ดังกล่าว
มาแล้ว ยังมีหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการรณรงค์เพื่อป้องกันและควบคุมโรคเอดส์

เช่นเดียวกัน คือ สถาบันวิจัยจุฬาภรณ์ (2533) ได้ดำเนินการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์และจัดประชุมสัมมนาให้ความรู้แก่บุคลากรทางการแพทย์และประชาชนทั่วไป เช่น ได้จัดประชุมนานาชาติในหัวข้อ "เอดส์ : สิ่งท้าทายใหม่ของโลก : ผลกระทบต่อประเทศกำลังพัฒนา" เมื่อเดือนธันวาคม 2533 ที่กรุงเทพมหานคร และสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน (2532) ซึ่งเป็นหน่วยงานของเอกชน ได้ดำเนินการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ประชาชนทั่วไปอย่างกว้างขวาง ทั้งในลักษณะของการจัดประชุมสัมมนา การจัดนิทรรศการ และกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันโรคเอดส์แห่งโลก ซึ่งตรงกับวันที่ 1 ธันวาคมของทุกปี และทางสมาคมยังได้ผลิตสื่อชนิดต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ เช่น วีดีโอ สไลด์ ภาพโปสเตอร์ แผ่นพับ และเอกสารอื่น ๆ นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่มีการจัดการศึกษาทางด้านการแพทย์ ยังได้ดำเนินการเพื่อป้องกันและควบคุมโรคเช่นเดียวกัน

6. การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

ปัจจุบันผู้ติดเชื้อเอดส์เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงเป็นการยากมากที่ญาติหรือผู้ใกล้ชิดกับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์จะเข้าใจให้ยอมรับความจริง ส่วนใหญ่เมื่อทราบว่าญาติหรือผู้ใกล้ชิดตนติดเชื้อเอดส์ก็มักจะว่ากล่าวดุด่า ประชดประชันและซ้ำเติมสิ่งที่เขามีกดเคืองแล้ว ซึ่งเป็นผลทำให้ผู้ติดเชื้อเอดส์มีปัญหาทางจิตใจมากขึ้น บางคนทนความกดดันไม่ไหวก็จะฆ่าตัวตาย แพทย์หญิงประครอง วิทยาศัย (ม.ป.ป. : 1 - 3) ได้ให้ข้อเสนอแนะการอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ไว้ดังนี้

1. การช่วยเหลือทางด้านจิตใจทำได้โดย

- 1.1 การพูดคุยให้กำลังใจและรับฟังปัญหาของเขา
- 1.2 ช่วยทำงานให้เขาทำ
- 1.3 ช่วยสอนวิธีการออกกกำลังกายให้เขา
- 1.4 สอนให้เขาทำบุญแผ่เมตตาไม่ประชดชีวิตโดยการแพร่เชื้อโรคเอดส์

ผู้อื่นอีก

- 1.5 ช่วยเหลือและปรณิบัติเขา
- 1.6 ช่วยสอนให้เขาฝึกสมาธิ
- 1.7 ชักจูงให้เขาสนใจศึกษาทางศาสนา เพื่อหาสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ

2. การช่วยเหลือทางกาย

- 2.1 ช่วยให้อาหารที่รับประทานเข้าไปถูกดูดซึมและนำสารอาหารไปใช้ได้
- 2.2 ช่วยแนะนำเขาพักผ่อนให้เพียงพอในที่อากาศถ่ายเทได้ดี
- 2.3 แนะนำเขาไม่ให้เลี้ยงสัตว์ เพราะจะทำให้รับเชื้อโรคอื่น ๆ มากขึ้น

3. ช่วยแนะนำเขาไม่ให้ไปรับเชื้อเอชไอวีเพิ่มอีก เช่น

- 3.1 ไม่ให้ไปสวามิภักดิ์
- 3.2 คอยดูแลเขาไม่ให้ไปฉีดยาเสพติด แนะนำไปหาแพทย์เพื่อเลิก

ยาเสพติด

4. ช่วยแนะนำไม่ให้แพร่เชื้อไปให้ผู้อื่น

5. ช่วยพาไปหาแพทย์เมื่อมีอาการผิดปกติเกิดขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวเราควรที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยโรคเอดส์ เพื่อเขาจะมีชีวิตอยู่ในสังคมได้ปกติสุข และจะเป็นการลดการแพร่กระจายของเชื้อโรคเอดส์ อีกทางหนึ่งด้วย เขาติดเชื้อโรคเอดส์ก็จริง แต่ก็ได้แปลว่าเขาจะต้องป่วยเป็นโรคเอดส์ ทุกคนเสมอไป เขาอาจจะมียาชีวิตยืนยาวถึง 10 ปี ถ้าเราช่วยเหลือเขาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ให้แข็งแรงอยู่เสมอ

7. ผลกระทบของโรคเอดส์

ปัจจุบันโรคเอดส์ไม่ใช่ปัญหาทางด้านสาธารณสุขหรือปัญหาของหมอกับคนไข้แต่อย่างเดียว แต่มันมีผลกระทบไปไกลเกินกว่าที่ใครจะคาดคิด เช่นผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยในกรณีที่คนติดเชื้อโรคเอดส์หรือชาวที่มีโรคเอดส์ระบาดในคุก การรังเกียจคนติดเชื้อเอชไอวี การกีดกันสังคมหรือการประกอบอาชีพการงานของคนติดเชื้อเอชไอวี เพื่อให้คนอื่นคิดโรคตามตน นอกจากนี้ผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ถ้าทหาร ตำรวจ มีการติดเชื้อเอชไอวี ผลกระทบต่อการเมืองระหว่างประเทศ ประเทศหนึ่งกล่าวหาอีกประเทศหนึ่งว่าเป็นต้นเหตุของการแพร่เชื้อเอชไอวี และที่สำคัญคือผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ และการพัฒนาประเทศ รัฐต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ในการควบคุม และป้องกันโรคเอดส์ การรักษาพยาบาล

ผู้คิด ชื่อ และที่หลาย ๆ คนกลัวกันก็คือผลกระทบต่อรายได้จากการท่องเที่ยว และการขายบริการ จนถึงผลกระทบต่อครอบครัว บางคนแม้คิดชื่อเอดส์ยังไม่เฝ้าระวังอะไร บางรายก็เสียกำลังใจ จนไม่เป็นอันทำงาน บางคนต้องหนีออกจากบ้านเพื่อไปประกอบอาชีพอีกหมู่บ้านหนึ่ง เพื่อหนีคนรู้จัก ชีวิตครอบครัวยิ่ง ไม่ต้องพูดถึงพังทลายตั้งแต่รู้ว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคิดชื่อเอดส์จะจูบจะกอดลูกก็ไม่กล้า เพราะมีความรู้สึกรังเกียจชอบ บางคนไม่มีความรู้สึกรังเกียจชอบตัวเองคิดชื่อเอดส์ คลอดลูกออกมายังไม่ทันรู้เลยว่าลูกตัวเองติดโรคเอดส์ด้วยหรือเปล่าก็ทิ้งเด็กหนีออกจากโรงพยาบาล ไปเลยก็มี (ประพันธ์ ภาณุภาค. 2535 : 1)

จากปัญหาของโรคเอดส์ทำให้เกิดผลกระทบหลายด้านทั้งด้านการเมือง สังคม การทหาร และเศรษฐกิจ อันเป็นปัญหาซับซ้อน และโยงใยที่แผ่กว้างออกไปเรื่อย ๆ จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจโรคเอดส์อย่างถ่องแท้ และนำไปปรับพฤติกรรมของตนเอง และของคนที่รู้จักก็จะช่วยลดผลกระทบของโรคเอดส์ต่อสังคมไทยโดยส่วนรวมได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโรคเอดส์

1. ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติ มาจากศัพท์ละตินว่า แอปตัส (Aptus) แปลว่า ใฝ่เอียง ความเหมาะสม (Allport. 1976 : 3) ทัศนคติเป็นเรื่องที่ซับซ้อนซึ่งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้พยายาม วิจัยและได้คำนึงว่าไวหลายประการ ได้แก่

อนาสตาซี (Anatasi. 1976 : 541) กล่าวถึง ทัศนคติว่าเป็นความใฝ่เอียง ของบุคคลที่จะแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใด ๆ เช่น ต่อเชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม ประเพณีหรือสถาบันต่าง ๆ

ไตรแอนดิส (Triandis. 1971 : 2) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ภายหลังจากได้รับประสบการณ์หรืออิทธิพลเรื่องนั้น ๆ มาแล้วและเป็นสิ่งจูงใจให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อเรื่องนั้น

เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 479) ได้กล่าวว่า ทัศนคติเป็นตัวแปรทาง จิตวิทยานิดหนึ่งที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยง่าย แต่เป็นความใฝ่เอียงทางจิตภายในแสดงออก ให้เห็นได้โดยเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด

เชิดศักดิ์ ไชวสินธุ์ (2522 : 93) ให้ความหมายว่า ทักษะคิดหมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์และเป็นตัวกระตุ้นแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบและวิธีของสังคมซึ่งทัศนคติจะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นได้ชัดเจน ในกรณีที่สิ่งเร้านั้นเป็นทางสังคม

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 1) ; โสภกา ชูพิบูลย์ (2522 : 15) ให้ความหมายว่าทัศนคติเป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของการกระทำ สถานการณ์และอื่น ๆ รวมทั้งท่าทีที่แสดงออกที่บ่งถึงสภาพของจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ส่วน กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2524 : 230 - 240) ได้สรุปว่า ทัศนคติเป็นความพร้อมของร่างกายและจิตใจที่มีแนวโน้มจะตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วย การเข้าหาหรือถอยหนีออกไปโดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. ทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติที่ดี หมายถึง แนวโน้มที่อินทรีย์จะเข้าหาสิ่งเร้าหรือสถานการณ์นั้น เนื่องจากความชอบหรือความพอใจ
2. ทัศนคติทางลบหรือทัศนคติไม่ดี หมายถึง แนวโน้มที่อินทรีย์จะถอยหนีจากสิ่งเร้าหรือสถานการณ์นั้น ๆ เนื่องจากไม่ชอบหรือความไม่พอใจ

กล่าวโดยสรุปทัศนคติ ก็คือ สภาวะความพร้อมทางจิตใจซึ่งรวมทั้งความคิดความรู้สึก และแนวโน้มที่จะสนองตอบของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ และสถานการณ์ต่าง ๆ อาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบก็ได้

2. องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบที่สำคัญของเจตคติมี 3 องค์ประกอบ คือ ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะปฏิบัติ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2525 : 3) ทัศนคติเกิดขึ้นเมื่อองค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

1. ความคิด (Cognitive Component) เป็นการตอบสนองของบุคคลที่ได้รับรู้ข้อมูลและวิเคราะห์ออกมา ความคิดอาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งที่แตกต่างกัน เช่น ความเชื่อหรือแนวคิดหรือการรับรู้ว่าจะไร้อะไรผิด

2. ความรู้สึก (Affective Component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ ความรู้สึกที่สอดคล้องกับความคิดของบุคคลในทางที่ดี หรือ ไม่ดี บุคคลใดมีความคิดต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดดี ย่อมมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น เช่น ไกรธ เกลียด รัก ชอบ

3. พฤติกรรม (Behavior Component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำ เป็นผลเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึก องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติหรือมีสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. ลักษณะการเกิดและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ลักษณะของทัศนคติ นันแนลลี่ (Nunnally. 1959 : 312) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญ ๆ ของทัศนคติว่าแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ว่าสิ่งที่ดีตัวมาแต่กำเนิด

2. ทัศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำของบุคคลอย่างมาก เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางไว้ว่า ถ้าบุคคลประสบสิ่งใดแล้วบุคคลนั้นก็จะมีความรู้สึกในลักษณะที่จำกัด

3. ทัศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตที่มีแนวโน้มค่อนข้างจะถาวรพอสมควรเนื่องจากแต่ละบุคคลต่างก็ได้สร้างสมประสบการณ์ การรับรู้ และผ่านการเรียนรู้มาเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามทัศนคติก็อาจเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้

สาเหตุของการเกิดทัศนคติ กาญจนา ศาสตร์ธรรม และนียา เสาวรัตน์ (2524 : 234) กล่าวว่า ทัศนคติอาจเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ คือ

1. การอบรมเลี้ยงดู เช่น เด็กที่เกิดในครอบครัวนับถือศาสนาพุทธ ก็จะมีศาสนาพุทธตามไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากได้พบเห็นและปฏิบัติอยู่ทุกวัน

2. จากประสบการณ์ส่วนตัว คนที่เคยถูกสุนัขกัดย่อมมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสุนัขมากกว่าคนทั่วไป

3. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจ ซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว
4. การรับเอาทัศนคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นทัศนคติของเรา เช่น เมื่อเป็นนักศึกษาใหม่ เรามักจะรับทัศนคติต่าง ๆ จากนักศึกษาเก่า
5. ลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละคน เช่น บางคนมองโลกในแง่ร้าย ก็มีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งอื่น ๆ
6. อิทธิพลของสื่อมวลชน
7. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนา ทำให้เราเกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้น ๆ เช่น คนไข้มีทัศนคติที่ดีต่อหมอ เพราะหมอเป็นผู้ที่รักษาโรคเขาให้หายได้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 65 - 70) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดทัศนคติอย่างรวม ๆ ว่า ได้แก่

1. ตัวบุคคล ประสบการณ์ในการให้การเลี้ยงดูหรือฝึกอบรม จะเป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพของบุคคล ขณะเดียวกันบุคคลก็ย่อมมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลทำให้ทัศนคติของบุคคลเหล่านั้นแตกต่างกันด้วย
2. สัมพันธภาพระหว่างบุคคล คือ ความเหมือนกันของทัศนคติของบุคคลสองบุคคล เมื่อบุคคลทั้งสองนั้นมีทัศนคติที่เหมือนกันและมีโอกาสที่จะมีปฏิกริยาหรือทำกิจกรรมร่วมกัน ความคิดเห็นของแต่ละคนจะเป็นสิ่งตอบแทน (Reward) ให้กันและกัน
3. กลุ่ม บุคคลหนึ่งย่อมมีส่วนร่วมในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกหลายคนในขณะที่เดียวกันบุคคลนั้นก็อาจจะมีความต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมกับบุคคลกลุ่มอื่นด้วย ทัศนคติของบุคคลนั้นย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลในกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิกด้วย ดังนั้นทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนได้ทางหนึ่งก็โดยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของกลุ่ม
4. สัมพันธภาพระหว่างกลุ่ม กลุ่มต่าง ๆ ถ้ายังมีความเหมือนกันมากเท่าใดในด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม ความเชื่อและวัฒนธรรม โดยทั่ว ๆ ไป ความชอบกันระหว่างกลุ่มก็จะมีมากเท่านั้น

เฟลแมน (Feldman. 1985 : 12) กล่าวว่า เด็ก ๆ จะได้รับทัศนคติจากที่ต่าง ๆ กัน คือ จากผู้ปกครอง ครู วัตถุ เพื่อน ฯลฯ ขณะเดียวกันเด็กจะเรียนรู้ทัศนคติจากขบวนการ 3 ประการ คือ

1. การกำหนดเงื่อนไขที่เป็นการแบ่งประเภท ขึ้น (Classical Conditioning) หมายถึง การเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการเข้าร่วมสังคม ทำให้ได้เรียนรู้ตาม การรับรู้ของสังคมและเกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นขึ้น

2. การกำหนดเงื่อนไขที่เป็นสื่อ (Instrumental Conditioning) หมายถึง การเรียนรู้ในการตอบสนอง ซึ่งมีผลต่อการสนับสนุนการแสดงออกในทางบวกหรือทางลบของ บุคคลการเรียนรู้แบบจากผู้ปกครอง จากโรงเรียน โบสถ์ หรือสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ไพบูลย์ อินทริวิชา (2517 : 49) ได้กล่าวว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล นั้น อาจทำได้โดยวิธีการต่าง ๆ 4 ประการดังนี้ คือ

1. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยแรงจูงใจ
2. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยอาศัยเทคนิคอันเหมาะสม
3. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยหลักการกระทำหรือการปฏิบัติจริง
4. บุคคลเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้โดยอาศัยหลักการแห่งเหตุ - ผล

ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงทัศนคติทุกครั้ง จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ

3 ประการดังต่อไปนี้

1. ผู้สื่อสาร (Communicator) คือ ตัวผู้พูดหรือผู้สื่อข้อความ ซึ่งจะต้องมี คุณสมบัติที่สำคัญ 3 ประการ ที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ

1.1 ความมีศักดิ์ศรี หมายถึง มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่จะเปลี่ยน คนอื่นและเป็นคนที่มีความน่าไว้วางใจได้

1.2 ความมีเสน่ห์ดึงดูดใจ หมายถึง ความคล้ายคลึงกันของผู้พูดและผู้ฟัง และความเป็นที่ชอบพอของผู้ฟัง

1.3 อำนาจ ถ้าผู้พูดมีอำนาจเหนือผู้ฟัง ผู้ฟังมักจะปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูด ขอร้องหรือชักชวน

2. การสื่อสารข้อความ (Communication) หมายถึงว่า การเปลี่ยนทัศนคตินั้น ผู้พูดจะใช้ข้อความว่าอย่างไร และจะใช้ช่องทางหรือวิธีการอย่างไรบ้างที่จะสื่อข้อความนั้นไปยังบุคคล หรือกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนทัศนคติ

3. ผู้ฟังหรือกลุ่มเป้าหมาย (Audience or Target Group) ในการเปลี่ยนทัศนคติควรคำนึงถึงคุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้ฟัง เช่น อายุ เพศ ระดับการศึกษา บุคลิกภาพและประสบการณ์ที่มีมาก่อนแล้วของผู้ฟัง เป็นต้น

4. การวัดทัศนคติ

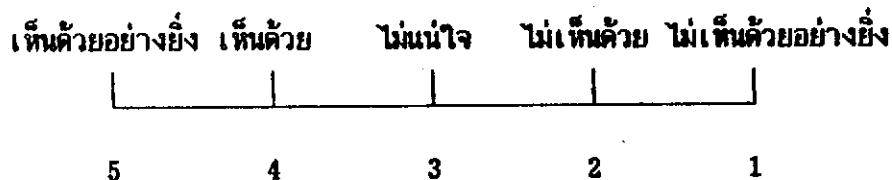
เนื่องจากทัศนคติเป็นการสันนิษฐาน (Hypothetical Construct) จึงไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่ต้องอนุมานจากการแสดงออกทางความคิดด้วยภาษาพูดหรือพฤติกรรมภายนอก และอาจจะวัดทัศนคติที่แสดงออกมานี้โดยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้ เช่น

1. การถามแต่ละคนโดยตรงเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง วิธีนี้จะใช้คำถามปลายเปิดหรือคำถามปลายปิด หรืออาจจะทำการสัมภาษณ์ก็ได้
2. ถามให้แต่ละคนตรวจสอบ (Check) ข้อความในรายการต่าง ๆ ที่กำหนดให้ว่ามีข้อความใดบ้างที่เขาเห็นด้วย
3. ถามให้แต่ละคนระบุระดับความเห็นกับข้อความที่กำหนดให้ว่ามีมากน้อยเพียงใด
4. ให้หาข้อสรุปของความรู้สึกจากสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น (อนันต์ ศรีโสภณ. 2525 : 299)

นอกจากนี้การวัดดังกล่าวมานี้ ยังมีผู้คิดค้นสร้างวิธีและมาตรวัดทัศนคติแบบต่าง ๆ ขึ้นใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น มาตรการวัดทัศนคติของเทอร์สโตน (Thurstone) ลิเคิร์ต (Likert) หรือ กัตต์แมน (Guttman) เป็นต้น

1. มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน (Equal - Appearing Interval Scale)

เป็นวิธีการวัดทัศนคติที่สร้างขึ้นโดย เทอร์สโตน (ธีระพร อูวรรณไพ. 2528ก : 142 ; อ้างอิงมาจาก Thurstone. 1928) การสร้างมาตรการนี้ใน

จากรูปจะเป็นได้ว่าระดับความรู้สึกมีค่าตั้งแต่ 1 - 5 คือค่า 1 และ 2 เป็นทัศนคติทางลบ โดยค่า 1 เป็นระดับความรู้สึกสูงที่สุด และค่า 2 เป็นระดับความรู้สึกรองลงมาสำหรับค่า 3 เป็นระดับความรู้สึกที่ก้ำกึ่งระหว่างทัศนคติทางบวกและทัศนคติทางลบ คือ ความรู้สึกไม่แน่ใจ นอกนั้นคือค่า 4 และ 5 เป็นทัศนคติทางบวก โดยค่า 5 เป็นค่าระดับความรู้สึกสูงที่สุด และค่า 4 เป็นระดับความรู้สึกรองลงมา คือ ความรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งและเห็นด้วย ในแบบวัดของลิเคิร์ทนี้ยังได้กำหนดให้ข้อความทุกข้อมีความสำคัญเท่ากันหมด คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแบบวัดทัศนคติ คือ ผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดทัศนคติที่ลิเคิร์ทถือว่า ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดก็ย่อมจะมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อที่สนับสนุนสิ่งนั้นมาก และโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความต่อต้านสิ่งนั้นก็จะน้อย ในทางเองเดียวกันผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งใดนั้น โอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็จะน้อย และโอกาสที่จะต้องเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นก็จะมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องมือให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ตอบในแบบวัดทัศนคติของแต่ละคน

สำหรับวิธีการสร้างแบบวัดของลิเคิร์ทนั้น มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. พิจารณาว่า ต้องการวัดทัศนคติของใครที่มีต่ออะไรบ้าง และให้ความหมายของสิ่งที่วัดนั้นให้แน่นอนก่อน
2. รวบรวมข้อความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราจะศึกษาให้มากที่สุด โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ขณะเดียวกันก็ให้พิจารณาว่าข้อความเหล่านั้นเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือความเชื่อดของผู้ตอบ แล้วนำมาสร้างเป็นข้อความหรือแนวคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดในสิ่งที่เราจะศึกษา โดยให้มีข้อความทั้ง 2 ประเภท คือ ข้อความแสดงทัศนคติทางบวกและข้อความแสดงทัศนคติทางลบ

3. นำข้อความที่รวบรวมได้ไปทดลองใช้กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะพื้นฐานคล้าย ๆ กันกลุ่มที่ต้องการศึกษา จุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการปรับปรุงข้อความและคัดเลือกข้อความโดยกลุ่มบุคคลแต่ละคนประเมินค่าทัศนคติของเขาต่อข้อความแต่ละข้อความ โดยให้เลือกตอบในระดับหนึ่ง คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ตอบไม่ต้องท้อใจเป็นกลางเหมือนกับการตัดสินข้อความ ตามวิธีของเธอร์สไตน์ แต่ตอบตามความรู้สึกของตนได้เลย นำคำตอบที่ได้มาคัดเลือกเฉพาะข้อความที่ใช้ได้ดี แล้วจึงนำไปใช้เป็นมาตรวัดทัศนคติในขั้นสุดท้าย

มาตรวัดทัศนคติของลิเคิร์ทนี้ เป็นมาตรที่สร้างง่ายกว่าวิธีของเธอร์สไตน์มากไม่จำเป็นต้องนำไปให้คนกลุ่มหนึ่งตัดสินก่อน จึงใช้เวลาในการสร้างน้อยกว่าและเป็นมาตรที่ง่ายต่อการประมาณความรู้สึก และง่ายต่อการแปลความหมายจากมาตรวัดด้วย จึงนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากในปัจจุบัน ภายหลังได้มีการนำมาตรวัดทัศนคติของลิเคิร์ทไปดัดแปลงแก้ไข และเพิ่มระดับความรู้สึกมากขึ้นเป็น 6 หรือ 7 ระดับ แต่ที่นิยมใช้กันมากที่สุดก็ยังคงเป็น 5 ระดับ

นอกจากมาตรทั้งสองแบบที่กล่าวมานี้ซึ่งเป็นแบบที่นิยมกันมาแล้ว ยังมีวิธีการวัดทัศนคติแบบอื่น ๆ ที่รู้จักกันคืออีก เช่น มาตรจําแนกความหมาย (Semantic Differential Scale) ของออสกู๊ด และคนอื่น ๆ (Osgood, Suci and others. 1957) มาตรระยะทางสังคมของโบการ์ตัส (Bogardus' Social-Distance Scale) มาตรสคาโลแกรมของกัตต์แมน (Guttman's Scalogram) เป็นต้น (ธีระพร อุวรรณโน. 2521 ก : 149) แต่วิธีที่ง่ายที่สุด คือ การอธิบายโดยระบุจำนวนเปอร์เซ็นต์ของการตอบในแต่ละข้อว่าเห็นด้วย ไม่แน่ใจ และไม่เห็นด้วย (อนันต์ ศรีโสภณ. 2525 : 299)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติโรคเอดส์

รีด และคนอื่น ๆ (Reed and others. 1984 : 153 - 156) ศึกษาทัศนคติของพยาบาลต่อผู้ป่วยโรคเอดส์ พบว่า ร้อยละ 50 มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ปานกลาง และร้อยละ 30 มีความรู้ค่อนข้างมาก และร้อยละ 34.9 พยายามที่จะปฏิบัติงานกับผู้ป่วยโรคเอดส์มีความวิตกกังวลสูง

เฟลด์แมน (Feldmann. 1989 : 458 - 460) ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของอาจารย์และนักศึกษาในโรงเรียนแพทย์ ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับ ทัศนคติ สอบถามในอาจารย์ 170 คน และนักศึกษาแพทย์ 227 คน พบว่าทั้งอาจารย์และนักศึกษาแพทย์ มีความกลัวต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และมีทัศนคติในแง่ลบต่อผู้ป่วยโรคเอดส์แตกต่างกันเล็กน้อย โดยในกลุ่มนักศึกษามีความกลัวและวิตกกังวล กลัวการติดเชื้อโรคเอดส์และปฏิเสธที่จะให้การรักษาผู้ป่วยโรคเอดส์มากกว่าในกลุ่มอาจารย์ ร้อยละ 47.9 ในกลุ่มอาจารย์ร้อยละ 39.1 ในกลุ่มนักศึกษาให้ความเห็นว่า ผู้ป่วยทุกคนที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลควร ได้รับการตรวจหาเชื้อโรคเอดส์ทุกราย

อลัน และคนอื่น ๆ (Alan and others. 1989 : 139 - 145) ได้ศึกษาความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของเยาวชนแคนาดา ทั้งในและนอกสถานศึกษา จำนวน 38,000 คน ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่สามารถนิยามคำว่า "โรคเอดส์" ได้ถูกต้อง มีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อของโรคเอดส์ แต่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์ยังไม่ดีพอ มีทัศนคติทางลบต่อพวกรักร่วมเพศ และมีทัศนคติทางลบอย่างมากต่อการใช้ถุงยางอนามัย แต่มีทัศนคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างกัน และมีความกังวลใจเกี่ยวกับโรคเอดส์มาก แต่ไม่ได้ส่งผลให้เปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์แต่อย่างใด เยาวชนแคนาดาส่วนใหญ่ทราบข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือ และสิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ แต่เยาวชนส่วนใหญ่กลับมีความคิดเห็นว่า ข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ นี้ไม่น่าเชื่อถือ เพราะเป็นการขายข่าวมากเกินไป ส่วนข่าวสารที่ได้จากเพื่อนก็น่าเชื่อถือเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีความคิดว่า พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ไม่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากพอที่จะแนะนำเขาได้ แต่ยอมรับว่าแพทย์และครูในโรงเรียนเป็นแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ ซึ่งในความเป็นจริงแพทย์ไม่มีเวลาให้พวกเขามากนัก โรงเรียนมักปิดกั้นเรื่องเหล่านี้

อิคบาล และคนอื่น ๆ (Iqbal and others. 2532 : 67 - 84) ได้ทำการศึกษาความรู้ ความเชื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ของสตรีที่สมรสแล้วในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 96 ของกลุ่มตัวอย่าง เคยได้ยินคำว่า "โรคเอดส์" มีเพียงร้อยละ 4 เท่านั้นที่

ไม่เคยได้ยินมาเลยและในบรรดาผู้ที่เคยได้ยินคำว่าโรคเอดส์นั้น เมื่อสอบถามถึงความหมายของโรคเอดส์ปรากฏว่าได้รับคำตอบที่แตกต่างกันไป บางส่วนอธิบายถึงความรุนแรงของโรคบางส่วนแปลความหมายของคำว่าเอดส์ สำหรับในด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์นั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่าง มีความรู้อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนใหญ่ทราบว่าโรคเอดส์ยังไม่สามารถรักษาได้ บางส่วนมีความเชื่อว่ายุงและแมลงเป็นสัตว์ที่นำโรค นอกจากนั้น ยังเชื่อว่าการคลุกคลีสัมผัสทางผิวหนังการใช้ภาชนะร่วมกัน การกอดจูบ การใช้เสื้อผ้าร่วมกัน การไอ จาม รดกัน ทำให้ติดโรคเอดส์และพบว่า สตรีสมรสแล้วในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 93 ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับโรคเอดส์จากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ร้อยละ 6 ทราบจากเพื่อน ร้อยละ 1 ทราบจากแพทย์ และเจ้าหน้าที่สาธารณสุข

วิรสิทธิ์ สิทธิไตรย์. 2532 : 5) ได้ศึกษาความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชนไทยอายุ ระหว่าง 15 - 24 ปี พบว่า เยาวชนไทยเกินกว่าครึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อของโรคเอดส์ แต่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและอาการของโรคเอดส์นั้น พบว่าส่วนใหญ่ยัง ไม่มีความรู้ดีพอ ส่วนหนึ่งมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์ คือเชื่อว่ายุงเป็นพาหนะนำเชื้อเอดส์ เพราะฉะนั้น การติดต่อของโรคเอดส์จึงง่ายมาก การป้องกันโรคโดยใช้ถุงยางอนามัยขณะร่วมเพศจึงไม่จำเป็น เพราะอาจติดจากการถูกยุงกัดอยู่แล้ว นอกจากนั้นยังเชื่อว่า การคลุกคลีกับผู้ป่วยทำให้ติดโรคได้ จึงไม่ยอมช่วยเหลือผู้ป่วย แม้ผู้ป่วยจะเป็นเพื่อนหรือญาติก็ตาม

สุรเทพ นพพรพันธ์ และคนอื่น ๆ (2531 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจความรู้ความเข้าใจในเรื่องโรคเอดส์ ของเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลจังหวัดยะลา โดยใช้แบบสอบถามผลการศึกษาพบว่า เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ในระดับกลาง คือร้อยละ 57.4 และมีทัศนคติที่ดีต่อผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ ร้อยละ 74.4 มีความกลัวต่อโรคเอดส์ร้อยละ 82.5 และส่วนใหญ่ไม่สมัครใจที่จะทำงานเกี่ยวกับผู้ป่วยโรคเอดส์

คุณวิวรรธน์ เรืองรุจิระ (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทัศนคติ และการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ของพยาบาลวิชาชีพตามการรับรู้ของตนเอง โดยศึกษาจากพยาบาลวิชาชีพ จำนวน 272 คน ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลรัฐในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง ที่มีการรักษาผู้ป่วยโรคเอดส์ 7 แห่ง โดยส่งแบบสอบถามให้ตอบ ผลการศึกษา

พบว่า พยาบาลกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับต่ำ ทักษะ และการดูแลผู้ป่วย โรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนความรู้และทักษะ ไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามระยะเวลาทำงาน สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษา และความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่มี ความสัมพันธ์กับทักษะ และการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์

สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี (2532 : ก) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ ทักษะ กับการรับรู้ บทบาทของการพยาบาลในการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ ศึกษาในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพ ในโรงพยาบาลของรัฐ 13 แห่ง จำนวน 663 ราย โดยการใช้แบบสอบถามผลการวิจัยพบว่า ความรู้ และทักษะ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.01$) ทักษะ และประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์สามารถทำนายการรับรู้ บทบาทของการพยาบาลในการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ได้

สมศักดิ์ ศุภวิทยานุกูล (2532 : 138 - 147) ได้ศึกษาความรู้เบื้องต้นและ ทักษะต่อผู้ป่วยโรคเอดส์ ของบุคลากรทางด้านสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลชุมชนจังหวัด เชียงราย ผลการศึกษา พบว่า บุคลากรสาธารณสุขมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ได้ถูกต้อง ร้อยละ 89.4 ยอมรับให้ผู้อื่นติดเชื้ออยู่ในสังคมได้ร้อยละ 80.5 และร้อยละ 57.3 เห็นว่า โรคเอดส์ เป็นปัญหา หรือ เริ่มเป็นปัญหา

เนื่องจากผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติยังน้อยจึงไม่สามารถสรุปผลให้เห็นภาพรวม ได้ นอกจากจะแสดงแนวโน้มบางประการว่า เยาวชนน่าจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรคเอดส์และ ประชาชนทั่วไปน่าจะมีทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์

ทัศนคติต่อโรคเอดส์ เป็นสภาวะความพร้อมทางด้านจิตใจซึ่งรวมทั้งความนึก ความรู้สึกและความโน้มเอียงของจิตใจที่จะสนองตอบของแต่ละบุคคลที่มีต่อโรคเอดส์ ซึ่งทัศนคติ เหล่านี้เกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ การเรียนรู้ต่าง ๆ ดังที่กล่าวข้างต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรง ผลักดันทั้งทางบวกและทางลบที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อโรคเอดส์และบุคคลที่ เกี่ยวข้องไปในทิศทางใดก็ได้ นอกจากนี้ทัศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ถ้าหากสภาพแวดล้อม และเหตุการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนไปหรือมีการได้รับข้อมูลใหม่มากขึ้น (พยอม วงศ์สารศรี. 2526 : 190) การให้ข้อมูลที่ถูกต้องซึ่งได้มาจากแหล่งต่าง ๆ รวมทั้งกลุ่มสัมคมวัยรุ่นด้วยตนเอง

ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นได้แบบอย่างที่ดี รวมทั้งคนในสังคมก็มีทัศนคติในทางที่ดีเป็นการส่งเสริมให้
การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เมื่อทัศนคติมีการเปลี่ยนแปลงก็จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติตน
ในด้านที่ดี (Zimbardo, Ebbesen and Malash. 1977 : 49 - 53) ทั้งนี้เนื่องจาก
ทัศนคติเป็นองค์ประกอบพื้นฐานอย่างหนึ่งในการปฏิบัติตนดังเช่น ในปัจจุบันทัศนคติของวัยรุ่นส่วนหนึ่ง
ได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตกทำให้วัยรุ่นส่วนหนึ่งมีทัศนคติที่ดีการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและ
ฝ่ายชายคิดว่าเป็นการหาประสบการณ์ก่อนแต่งงาน (จรรยา สุวรรณทัต. 2531 : 19)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

1. ความหมายของชุดการแนะแนว

ชุดการแนะแนว (รายงานการประชุมพิจารณาชื่อเรื่องเค้าโครงปฏิญญานิพนธ์.
2531 : 2) ประกอบด้วย 1. คู่มือครูซึ่งประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้
และเครื่องมือวัด เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม เป็นต้น และ

2. โปรแกรมกิจกรรมเรื่อง.....ซึ่งประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์
วิธีดำเนินการ อุปกรณ์ และการประเมินผล

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์ หมายถึง เครื่องมือที่สร้าง
ขึ้นอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ คู่มือครู และโปรแกรมการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว
เรื่องโรคเอดส์ โดยใช้วิธีต่าง ๆ เช่น การอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การทำงานเป็น
กลุ่ม การใช้กรณีตัวอย่างพร้อมทั้งมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบ ได้แก่ วิดีทัศน์ สไลด์ เทปบันทึกเสียง
และแผนภูมิแผ่นโปร่งใส เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสอนนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดการ
เรียนรู้และพัฒนาทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ในการใช้ชุดการแนะแนวนี้ ประกอบด้วย
วิธีการต่าง ๆ เช่นการอภิปราย การรายงานเป็นรายบุคคล การรายงานเป็นกลุ่ม การแสดง
บทบาทสมมติ ฯลฯ และมีการใช้สื่อประสม เช่น วิดีทัศน์ สไลด์ แผนภูมิ และแผ่นโปร่งใส
สำหรับการสร้างชุดการแนะแนวของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่
เกี่ยวกับชุดการสอนเพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างชุดการแนะแนว ทั้งนี้เพราะว่าชุดการสอนเป็น

เครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยการใช้สื่อประสมที่สอดคล้องกับวิชา หน่วยการสอน และหัวเรื่องเพื่อช่วยให้เกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย และเกิดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ความหมายของชุดการสอน

แคปเฟอร์ และแคปเฟอร์ (Kapfer and Kapfer. 1972 : 3 - 10)

ให้ความหมายของชุดการสอนว่า เป็นรูปแบบของการสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียน ประกอบด้วยคำแนะนำให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมตามเป้าหมาย การรวบรวมเนื้อหาที่จะนำมาสร้างชุดการสอนนั้น ได้จากขอบข่ายความรู้ที่หลักสูตรต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ และ เนื้อหานั้นจะต้องถูกต้องชัดเจนที่จะสื่อความหมายให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมายของการเรียนการสอน

ฮุสตัน และคนอื่น ๆ (Houston and others. 1972 : 10 - 15)

กล่าวว่าชุดการสอนเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่เป็นสื่อกลางให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ชุดการสอนจะมีรูปแบบต่าง ๆ กันออกไป แต่จะต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ 5 ส่วน คือ คำชี้แจง จุดมุ่งหมาย การประเมินผลเบื้องต้น การกำหนดกิจกรรม การประเมินผลครั้งสุดท้าย

กอร์ดอน (Gordon. 1973 : 10) กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นชุดของวัสดุ

อุปกรณ์และกระบวนการเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐานได้แก่ ความมุ่งหมาย กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล

ฮาวอลล์ (Howall. 1973 : 127) อธิบายว่า ชุดการสอนจะต้องประกอบด้วย

จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม รายการเนื้อหาวิชาและกิจกรรม หรือวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้าย และวิธีการวัดผลความก้าวหน้าของนักเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521 : 55) ให้ความหมายของชุดการสอนว่า หมายถึง

สื่อการสอนประสมที่จัดอย่างมีระบบให้สอดคล้องกับเนื้อหาและประสบการณ์ที่จัดไว้ในแต่ละหน่วย เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้

วาสนา ขาวพา (2522 : 55) ให้ความหมายของชุดการสอนว่า หมายถึง การใช้สื่อประสม เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้โดยจัดเป็นชุดในลักษณะหรือกล่อง

จากความหมายของชุดการสอนที่กล่าว ชุดการสอนหมายถึงเครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยการใช้สื่อประสมที่สอดคล้องกับวิชาหน่วยการสอนหัวข้อวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา และประสบการณ์ที่จัดไว้ในแต่ละหน่วยเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย

3. แนวคิดในการผลิตชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุภา สีนสกุล.

(2521 : 103 - 105) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการผลิตชุดการสอน ดังต่อไปนี้

1. การพยายามเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนไปจากเดิมที่ครูเคยยึดเป็นหลักมาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนด้วยการใช้แหล่งความรู้จากสื่อการสอนแบบต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ การนำสื่อมาใช้ให้ตรงกับเนื้อหา ประสบการณ์ ในหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองหรือเรียนร่วมกับกลุ่ม จากชุดการสอนนี้ผู้สอนจะช่วยเหลือชี้แจงแนวทางให้เมื่อผู้เรียนมีปัญหา
2. การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เป็นการใช้สื่อการสอน เครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งกระบวนการกิจกรรมต่าง ๆ
3. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจเอง นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ ฝึกการรับฟังและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
4. กระบวนการเรียนรู้ นวัตกรรมกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน
5. การจัดสภาพการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทราบผลการตัดสินใจหรือการทำงานของตนเองว่าผิดหรือถูกได้ทันที มีการเสริมแรงทางบวก อันจะทำให้เกิดพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก และนักเรียนได้เรียนรู้ไปทีละขั้นตามความสามารถและความสนใจของนักเรียน

4. ลำดับขั้นตอนการผลิตการสอน

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2523 : 198 - 193) ได้กล่าวถึงหลักการจัดการการสอนว่ามีลำดับขั้นตอนการผลิตการสอนดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียดว่าจะมุ่งเน้นให้เกิดหลักการของการเรียนรู้อะไรบ้างให้กับผู้เรียน นักวิชาที่ได้ทำการศึกษามาวិเคราะห์แล้วมาแบ่งเป็นหน่วยของการเรียนการสอน ในแต่ละหน่วยนั้นจะมีหัวเรื่องย่อย ๆ รวมอยู่และควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนการสอนของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นของเนื้อหาสาระให้ถูกต้องว่าอะไรเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ก่อน อันเป็นพื้นฐานตามขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติในวิชานั้น
2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนการสอนได้แล้วจะต้องพิจารณาคัดเลือกอีกครั้งหนึ่งว่า จะทำการสอนแบบใด โดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่า ผู้เรียนคือใคร จะทำอะไรกับผู้เรียน จะทำกิจกรรมอย่างไร และจะทำได้คืออะไร สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์กำหนดการเรียน
3. กำหนดหน่วยการเรียนการสอน โดยประมาณเนื้อหาวิชาตามชั่วโมงที่กำหนด โดยคำนึงว่าเป็นหน่วยที่น่าสนใจ น่าเรียนรู้ แก่ผู้เรียน หาสื่อการเรียนได้ง่าย ศึกษาวิเคราะห์ให้ละเอียดถึงหลักการหรือความคิดรวบยอดของหัวข้อเรื่องต่าง ๆ ที่รวมอยู่ในหน่วยการเรียนการสอนนั้น โดยพยายามถึงเอาแก่นของหลักการเรียนรู้ออกมาให้ได้
4. กำหนดความคิดรวบยอด ความคิดรวบยอดที่จะกำหนดนั้นจะต้องสอดคล้องกันกับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปแนวความคิดและหลักเกณฑ์ที่สำคัญเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน
5. จุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องให้สอดคล้องกับความคิดรวบยอด โดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมการตรวจสอบ จุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อให้ถูกต้อง และครอบคลุมเนื้อหาสาระของการเรียนรู้
6. การวิเคราะห์งาน คือการนำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อมาทำการวิเคราะห์งาน เพื่อหากิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนให้เหมาะสมถูกต้อง สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แต่ละข้อ

7. เรียงลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ของแต่ละข้อให้เกิดการประสมกลมกลืนของการเรียนการสอน นักกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละข้อที่ทำการวิเคราะห์และเรียงลำดับกิจกรรมไว้แล้วทั้งหมด นำมาหลอมรวมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเรียน โดยคำนึงถึงพฤติกรรมพื้นฐานของผู้เรียน (Entering Behavior) วิธีดำเนินการให้เกิดการเรียนการสอนขึ้น (Instruction Procedures) ตลอดจนการติดตามผล และการประเมินผลพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกมาเมื่อมีการเรียนการสอนแล้ว (Performance Assessment)

8. สื่อการเรียนรู้ คือ วัตถุประสงค์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องกระทำ เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องจัดทำขึ้นและจัดทำไว้ให้เรียบร้อย ถ้าสื่อการเรียนรู้เป็นของที่ใหญ่โต หรือมีคุณค่า จะต้องจัดเตรียมมาก่อน จะต้องเขียนบอกไว้ให้ชัดเจน ในคู่มือครู เกี่ยวกับการใช้ชุดการสอนว่า จะไปจัดหาได้ ๓ ที่ใด เช่น เครื่องฉายสไลด์ เครื่องบันทึกเสียง และสิ่งที่เก็บไว้ไม่ได้ทันทาน เพราะเกิดการเน่าเสีย เช่น ใบไม้ พืช สัตว์ เป็นต้น

9. การประเมินผล คือ การตรวจสอบว่า หลังจากการเรียนการสอนแล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่จุดประสงค์การเรียนกำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตาม แต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนที่ตั้งไว้ ถ้าประเมินผลไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เมื่อใด ความยุติธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นกับผู้เรียนและไม่ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยการเรียนรู้ในสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมาก็เป็นการเสียเวลาและไม่มีคุณภาพ

10. การทดลองใช้ชุดการสอนเพื่อหาประสิทธิภาพ เพื่อพิจารณาถึงรูปแบบของชุดการสอนว่า จะผลิตออกมาในขนาดเท่าใด และรูปแบบของการสอนจะออกมาเป็นของหรือกล่อง สุดแล้วแต่ความสะดวกในการใช้ การเก็บรักษาและความสวยงามการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสม ควรนำไปทดสอบใช้กับกลุ่มเล็ก ๆ ก่อน เพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่อง และปรับปรุงแก้ไขอย่างดี จึงนำไปทดลองใช้กับเด็กทั้งชั้นหรือกลุ่มใหญ่ โดยกำหนดขั้นตอนไว้ ดังนี้

10.1 ชุดการสอนนี้ต้องการความรู้เดิมของผู้เรียนหรือไม่

10.2 การนำเข้าสู่บทเรียนของชุดการสอนนี้เหมาะสมหรือไม่

10.3 การประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน มีความลื่นไหลกับผู้เรียนและดำเนินไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้หรือไม่

10.4 การสรุปผลการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางไปสู่ความศิครบยอคหรือหลักการสำคัญของการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้หรือไม่

10.5 การประเมินผลหลังการเรียนเพื่อตรวจสอบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นนั้น ให้ความเชื่อมั่นได้มากน้อยแค่ไหนกับผู้เรียน

5. การหาประสิทธิภาพของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุดา สินสกุล (2521 : 134) ได้กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนไว้ดังนี้

การหาประสิทธิภาพของชุดการสอน (Developmental Testing) หมายถึง การนำชุดการสอนไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อปรับปรุง แล้วนำไปสอนจริง (Trial Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนมีความจำเป็นด้วยเหตุผลหลายประการ คือ

1. เป็นการประกันคุณภาพของชุดการสอนว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการหาประสิทธิภาพก่อน เมื่อผลิตออกมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ดี ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงานและเงินทอง

2. ชุดการสอนจะทำหน้าที่สอน ควรสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูสอน บางครั้งต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำชุดการสอนไปใช้ ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จริง การหาประสิทธิภาพตามลำดับขั้น จะช่วยให้เราได้ชุดการสอนที่มีคุณค่าทางการสอนจริง ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. การทดสอบประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่า เนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดการสอนเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น และเป็นการประหยัดแรงสมอง แรงงาน เวลา และเงินทอง ในการเตรียมต้นฉบับ

สรุปได้ว่าในการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนนั้น เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อที่ผู้ผลิตจะได้ทราบว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นมานั้นมีคุณค่าควรแก่การนำไปใช้ และการผลิตมากน้อยเพียงใด อีกทั้งทำให้ทราบถึงแนวทางที่จะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

6. คุณค่าของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521 : 174 - 175) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อนและมีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ดี
2. ช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดการสอนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนของตนเองมากที่สุด
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองและมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอน เพราะชุดการสอนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบไปใช้ได้ทันที
5. ทำให้การเรียนการสอนของผู้เรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน ชุดการสอนสามารถทำให้ผู้เรียน เรียนได้ตลอดเวลาไม่ว่าผู้สอนจะมีความขัดข้องทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด
6. ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากชุดการสอนทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครู ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพจากชุดการสอนที่ได้ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพมาแล้ว

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการสอนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าแนวคิดในการสร้างชุดการสอนนั้น สร้างโดยอาศัยสื่อการสอนประสมที่จัดอย่างมีระบบซึ่งประกอบด้วย วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการต่าง ๆ นำเครื่องมือที่สร้างมาประเมินว่าสามารถใช้ปฏิบัติงานตามเป้าหมายได้หรือไม่เพียงใด เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดในการ

สร้างชุดการสอนมาใช้ในการสร้างชุดการแนะแนวขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสื่อและวิธีการต่าง ๆ เช่น สไลด์ วีดีโอเทป การอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น โดยยึดหลักวิธีวิเคราะห์ระบบคือ สร้างชุดการแนะแนวเสร็จแล้วนำไปทดลองใช้ แล้วนำมาประเมินผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

ปริญญดา บุญศิลาเลิศ (2520 : 45) ได้ทำการทดลองใช้ชุดการแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทพมหารคาม "หมอคลวิทยา" จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการแนะแนวอาชีพโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ กลุ่มควบคุมได้รับการแนะแนวอาชีพแบบเดิมที่ทางโรงเรียนปฏิบัติอยู่แล้ว ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการแนะแนวอาชีพโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพนี้มีคะแนนเฉลี่ยปัญหาในการเลือกอาชีพแต่ละด้านต่ำกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการแนะแนวอาชีพโดยใช้วิธีเดิมที่เคยได้รับอยู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กฤษฎา จันทรวินาศ (2527 : 34) ได้ทำการทดลองชุดการแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทพศิรินทร์ จำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยวิธีปกติ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องอาชีพสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ ทิพย์มาศย์ พิมพ์ศักดิ์ (2530 : 52) ได้ทำการทดลองใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ มีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จินดาภรณ์ อังสุวรรณาติ (2525 : 62) ได้ทำการทดลองใช้ชุดการสอน กิจกรรมแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยวิธีบรรยาย ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียน ที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนว โดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพมีคะแนนปัญหาในการเลือกอาชีพทุกด้านต่ำกว่า ก่อนได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

กมล ประทีปธีรานันต์ (2530 : 76) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการสอน กิจกรรมแนะแนวตามหลักสัปปุริสธรรม เพื่อพัฒนาคุณธรรมด้านสัปปุริสธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา จังหวัดนครปฐม ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวตามหลักสัปปุริสธรรม มีคุณธรรมด้านสัปปุริสธรรมสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นวลนง มังตรีสรณ์ (2530 : 43) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเรื่องสังคหวัตถุ 4 ที่มีต่อคุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเรื่องสังคหวัตถุ 4 และมีคุณธรรมด้านสังคหวัตถุ 4 เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิลาวัลย์ บุญรัตน์ (2532 : 56) ได้ทำการทดลองชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งแวดล้อมให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกัณธารามณ์ จังหวัดศรีสะเกษ ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธีระ ชัยยุทธบรรยง (2533 : 52) ได้ทำการทดลองใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา

จังหวัดลพบุรี พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวปรับตัว
กับเพื่อนต่างเพศได้สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวหรือชุด
การสอนกิจกรรมแนะแนวสามารถช่วยลดปัญหาในการเลือกอาชีพ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
เรื่องอาชีพและสิ่งเสพติดให้โทษ พัฒนาการตัดสินใจเลือกอาชีพของผู้เรียนพัฒนาคุณธรรมของ
ผู้เรียนและพัฒนาการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ ได้สูงขึ้นกว่าการใช้วิธีการสอนปกติ

ด้วยเหตุนี้ในการที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจและมีทัศนคติที่ถูกต้อง
เหมาะสมในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาผลของใช้ชุด
การแนะแนว เรื่อง โรคเอดส์ที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนนวมินทราชูทิศ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2535 ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ 25 ลงมา จำนวน 47 คน
2. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2535 ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ 25 จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้
 - 2.1 ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งหมด จำนวน 187 คน ตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์
 - 2.2 นำแบบสอบถามทัศนคติมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด
 - 2.3 นำคะแนนของนักเรียนทุกคนมาเรียงจากสูงไปต่ำ แล้วคัดเลือกผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ 25 ลงมา จำนวน 47 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามทัศนคติต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมาทุกคน เพื่อสอบถามความสมัครใจ ในการทดลองมีนักเรียนสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง 40 คน แล้วสุ่มนักเรียนที่สมัครใจด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มาจำนวน 30 คน
 - 2.5 สุ่มนักเรียนจำนวน 30 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. โปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์
2. โปรแกรมการสอนแบบปกติ
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

1. โปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์ มีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาคู่มือการจัดกิจกรรมแนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 ศึกษาบทความเอกสารความรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวกับโรคเอดส์

1.3 ศึกษาการสร้างชุดการแนะแนวจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.4 สร้างโปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

1.5 นำโปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ ศ.ดร.พ้องพรรณ เกิดพิทักษ์ อาจารย์พรณิศา วาณิชการ และอาจารย์ลัดดาวัลย์ ศรีสองชัย ตรวจสอบเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.6 นำโปรแกรมจากข้อ 1.5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหอพระ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับภาษา และเวลาที่ใช้ให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมโดยการใช้ชุดการแนะแนว ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 16.00 - 16.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2536 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับดังนี้

2.1 ศึกษาคู่มือการจัดกิจกรรมแนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

2.2 ศึกษาบทความ เอกสารความรู้ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับโรคเอดส์

2.3 ศึกษาการสร้างโปรแกรมการสอนแบบปกติ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4 สร้างโปรแกรมการสอนแบบปกติ ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

2.5 นำโปรแกรมการสอนแบบปกติไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน คือ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ และอาจารย์ลัดดาวัลย์ ศรีสองชัย ตรวจสอบเกี่ยวกับความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.6 นำโปรแกรมจากข้อ 2.5 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหอพระ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับภาษาและเวลาที่ใช้ให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

โปรแกรมการสอนปกติ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 16.00 ถึง 16.50 น. เริ่มตั้งแต่วันที่ 12 มกราคม ถึง วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2536 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรคเอดส์อย่างละเอียด ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

3.2 ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถามทัศนคติ

3.3 สร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

3.4 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยทวนแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ ศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ และอาจารย์ลัดดาวัลย์ ศรีสองชัย ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อคำถามและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้

3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหอพระ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของข้อคำถามแต่ละข้อ โดยใช้ t-test และคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 35 ข้อ ซึ่งได้ค่า t ระหว่าง 1.79 ถึง 6.10 มาใช้ในการวิจัย

3.6 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อ 3.5 มาหาความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.89

ลักษณะแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

แบบสอบถามทัศนคติโรคเอดส์มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อคะแนนในวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อส่วนรวมและสังคม ขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจ คำตอบไม่มีข้อใดถูกหรือผิด

ก. ด้านความรู้

คำชี้แจง กรุณาศึกษาเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ

ซึ่งตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุดโดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนี้บางครั้งตรงกับความคิดของนักเรียนบ้าง และบางครั้งไม่ตรงกับความคิดของนักเรียน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	บุคคลที่มีพฤติกรรมส่ำลอนทางเพศ เป็นผู้เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ..					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง กรุณาระบุเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ
ซึ่งตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนโดยมีเกณฑ์ดังนี้

- มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
- มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมาก
- ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนบ้าง
แต่ไม่มากนัก
- น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อย
- น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้า ไม่ชอบพูดคุยกับผู้ติดเชื้อเอชไอวี .					

3. ด้านแนวโน้มพฤติกรรม

กรุณานัดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ซึ่งตรงกับพฤติกรรม
ที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในการป้องกันโรคเอดส์ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนบ่อยมาก แต่ไม่ทุกครั้ง
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนบ้างและบางครั้งก็ไม่ตรงกับ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียน
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้งมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้น ในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้งจนเกือบจะไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าฟังข่าวสาร เรื่องโรคเอดส์					

เกณฑ์การให้คะแนน กำหนดไว้ดังนี้

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง มากที่สุด จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย มาก จริง	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ ปานกลาง จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย น้อย จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง น้อยที่สุด จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนกลับกันกับข้อความทางบวก

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2528 : 77) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
Rz	Te1	X	Te2
Rc	Tc1	~X	Tc2

ความหมายของสัญลักษณ์

- Re แทน กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง
- Rc แทน กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มควบคุม
- Te1, Te2 แทน การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองตามลำดับ
- Tc1, Tc2 แทน การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุมตามลำดับ
- X แทน การใช้ชุดการแนะแนว
- ~X แทน การสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ก่อนทดลอง ผู้วิจัยใช้คะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนจากการตอบแบบสอบถามในการเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นคะแนนก่อนทดลอง (Pretest)
2. ขณะทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังรายละเอียดต่อไปนี้
 - 2.1 กลุ่มทดลองใช้ชุดการแนะแนวตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยทำการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือวันจันทร์และพุธ เวลา 16.00 - 16.50 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2536
 - 2.2 กลุ่มควบคุมทำการสอนแบบปกติตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยทำการสอน 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันอังคารและพฤหัสบดี เวลา 16.00 - 16.50 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 12 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2536
3. หลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์อีกครั้งหนึ่งแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent
2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

3. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) $\bar{X}$

1.2 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยใช้วิธีการทางสถิติ (t-test) แบบเทคนิค 25 เปอร์เซ็นต์ ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185 - 186) โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มสูง
	s_L^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 171) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 84) โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

โดยมี $df = n_1 + n_2 - 2$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา

$\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ 1

n_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ 2
s_1^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
s_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87) โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

โดยมี $df = n - 1$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
D	แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน จำนวนคู่ของข้อมูล
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
$\sum D$	แทน ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายผลการวิเคราะห์จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_d$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่าง
Sd	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	ค่าวิกฤตที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการแนะแนว
3. เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2, 3 และ 4 ตามลำดับดังนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับ
การใช้ชุดการแนะแนวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ทัศนคติต่อโรคเอดส์	N	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t
		$\bar{X}_d$	Sd	$\bar{X}_d$	Sd	
ด้านความรู้ความเข้าใจ	15	3.80	3.07	2.21	1.94	1.77
ด้านความรู้สึก	15	4.40	4.01	3.07	2.68	1.07
ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม	15	11.47	4.91	3.67	2.79	5.27**
ทัศนคติต่อโรคเอดส์ โดยส่วนรวมทุกด้าน	15	19.66	6.83	9.45	3.25	5.38**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม และโดยส่วนรวมทุกด้าน ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์ ด้านความรู้ความเข้าใจ และด้านความรู้สึกของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ตาราง 3 เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลัง
การใช้ชุดการแนะแนว

ทัศนคติต่อโรคเอดส์	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
ด้านความรู้ความเข้าใจ	15	36.40	2.32	40.2	2.42	3.72**
ด้านความรู้สึก	15	43.80	3.25	48.2	4.00	4.24**
ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม	15	43.07	5.35	54.53	5.40	9.04**
ทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวมทุกด้าน	15	123.27	5.91	142.87	6.01	10.21**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านดีขึ้น

ตาราง 4 เปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลัง
การสอนแบบปกติ

ทัศนคติต่อโรคเอดส์	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
ด้านความรู้ความเข้าใจ	15	37.99	2.25	40.2	2.65	4.51**
ด้านความรู้สึก	15	41.53	3.98	44.6	4.76	4.42**
ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม	15	43.26	4.25	47.13	1.47	5.08**
ทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวมทุกด้าน	15	122.72	5.10	131.93	5.62	4.70**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนโดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านดีขึ้น

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการแนะแนว
3. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว
3. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านดีขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 47 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25

ลงมาจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. โปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์
2. โปรแกรมการสอนแบบปกติ
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยใช้คะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนจากการตอบแบบสอบถาม

ในขั้นการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองได้รับการใช้ชุดการแนะแนวตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยทำการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันจันทร์ และวันพุธ เวลา 16.00 - 16.50 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 11 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2536

2.2 กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบปกติตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยทำการสอน 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที คือ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 16.00 - 16.50 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 12 มกราคม 2536 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2536

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยใช้แบบสอบถามชุดเดิม

4. นำผลได้จากข้อ 1 และข้อ 3 ไปวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. วิเคราะห์ความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดการแนะแนว
3. วิเคราะห์ความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม และโดยส่วนรวมทุกด้านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านความรู้สึกรักของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้าน และโดยส่วนรวมดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้าน และโดยส่วนรวมดีขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวมและด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ยกเว้นทัศนคติต่อโรคเอดส์ทั้งความรู้ความเข้าใจและความรู้สึก แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดการแนะแนวสามารถพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนในด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม และโดยส่วนรวมทุกด้านได้ดีกว่าการสอนแบบปกติ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของทิพย์มาศย์ พิมพ์ศักดิ์ (2530 : 52) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพกับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ มีการตัดสินใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิลาวลัย บุญวัฒน์ (2532 : 56) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ นอกจากนี้ อีระ ชัยยุทธยรรยง (2533 : 52) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จากผลการศึกษาครั้งนี้ และผลการศึกษาที่สอดคล้องดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดการแนะแนว สามารถพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนได้ดีกว่าการสอนแบบปกติ ทั้งนี้เพราะว่าชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเป็นระบบ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ คู่มือครูและโปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การอภิปรายเป็นกลุ่ม การทำงานเป็นกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้กรณีตัวอย่าง พร้อมทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้เป็นสื่อประสม ได้แก่ วีดิทัศน์ สไลด์ เทปบันทึกเสียง รูปภาพ และแผนภูมิ ทำให้นักเรียนกระตือรือร้น และไม่เบื่อหน่ายการเรียน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวนั้น อาจเป็นเพราะว่าวิธีการสอนแบบปกตินั้น ใช้เฉพาะการบรรยาย และเปิดโอกาสให้ซักถามเท่านั้น จึงสร้างความสนใจในการเรียนของนักเรียนได้น้อยกว่าการใช้ชุดการแนะแนว

2. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้าน และโดยส่วนรวมดีขึ้น หลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดการแนะแนว เป็นวิธีการหนึ่งที่จะใช้พัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิลาวลัย บุญวัฒน์ (2532 : 56) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง สิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์ ช่วยให้นักเรียนมีคะแนนทัศนคติต่อโรคเอดส์ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าการใช้ชุดการแนะแนวนั้น ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนอภิปราย ทำงานเป็นกลุ่ม แสดงบทบาทสมมติ การใช้กรณีตัวอย่าง และแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งมีอุปกรณ์ที่ใช้เป็นสื่อประสมต่าง ๆ ได้แก่ วีดิทัศน์ แผนภูมิสไลด์ เทปบันทึกเสียง และรูปภาพ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นไม่เบื่อหน่ายในการเรียน

3. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์โดยส่วนรวม และแต่ละด้านสูงขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 แสดงให้เห็นว่า การสอนแบบปกติเป็นอีกวิธีหนึ่ง ที่ใช้พัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อีระ ชัยยุทธยรรยง (2533 : 52) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีคะแนนการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงขึ้น

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบปกติเป็นวิธีหนึ่งสามารถพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการสอนแบบปกติของการศึกษาในครั้งนี้ ใช้วิธีการบรรยายเนื้อหาในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ความรู้สึกต่อโรคเอดส์ และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเมื่อมีข้อสงสัย นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ได้รับ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์เพิ่มขึ้น ตลอดจนการนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนโดยตรง ด้วยเหตุนี้การสอนแบบปกติ จึงเป็นวิธีหนึ่ง ที่สามารถพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดการแนะแนว และการสอนแบบปกติสามารถพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนได้ทั้งสองวิธี ให้ครูแนะแนวและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเลือกใช้ตามความเหมาะสม

1.2 ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว หรือครูผู้สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อาจนำชุดการแนะแนว เรื่องโรคเอดส์นี้ไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์ อันจะมีผลต่อการลดปัญหาการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ต่อไป

1.3 การนำชุดการแนะแนว เรื่องโรคเอดส์ไปใช้ อาจยืดหยุ่นเวลาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการทดลองใช้ชุดการแนะแนว เรื่องโรคเอดส์กับนักเรียนในระดับอื่น ๆ และในจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวของแต่ละภาคในประเทศไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ประทีปธีรานันท์. ผลการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวตามหลักสปีธิสธรรมเพื่อพัฒนา
คุณธรรมด้านสปีธิสธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา
จังหวัดนครปฐม. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์หามกุฏราชวิทยาลัย,
2524.
- กฤษณา จันทรวินาศ. ผลการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
กรุงเทพมหานคร. ปรินุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาวรัมย์. จิตวิทยาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร, 2524.
- กิตติพัฒน์ นนทปัทมคุลย์ และคนอื่น ๆ. เอดส์ : สังคมและพฤติกรรม. กรุงเทพฯ :
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- ควบคุมโรคติดต่อ, กรม. คู่มือการให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับโรคเอดส์. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2533.
- _____. คู่มือการปฏิบัติงานเรื่องแนวทางการดำเนินงานป้องกันและควบคุมโรคเอดส์.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2532.
- จรรยา สุวรรณทัต. การวิจัยเชิงคุณภาพเรื่องพฤติกรรมการเจริญพันธุ์ของคนวัยรุ่นใน
ประเทศไทย. หน้า 9 - 11, 17 - 18. โดยสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน
สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทราบรม
ราชินี, 2531. อัดสำเนา.
- จันทร์ภา ภาวิไล. "มาตรฐานการพยาบาลผู้ป่วยที่มี HIV - Positive ในการพยาบาลสูติ
นารีเวชวิทยา โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่," วารสารโรคเอดส์. 1(1) :
28 - 35 ; มกราคม - มีนาคม 2533.

- จินดาภรณ์ อังสุวรรณาติ. การทดลองใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร. ปริณิธานพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- ชวนชม สกนธวัฒน์. "โรคเอดส์," ศรีนครินทร์สาร. 2 : 124 - 131 ; เมษายน -
มิถุนายน 2530.
- ชะนวนทอง ธนสุภาณูจน์ บรรจง คำทอมกุล และเอนก หิรัญรักษ์. คู่มือโรคเอดส์.
กรุงเทพฯ : คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ สุเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุตา ลินสกุล. ระบบสื่อการสอน.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
เจริญผล. 2528.
- เชิดศักดิ์ ไผวาสินธุ์. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.
- ดุสิตวรณ เรื่องสุจิระ. ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ เจตคติ และการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์
ของพยาบาลวิชาชีพตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.
- ทิพย์มาศย์ พิมพ์ศักดิ์. ผลการใช้ชุดแนะแนวอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักศึกษา
นาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3. กรุงเทพมหานคร. ปริณิธานพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ธีระ ชัยยุทธยรรยง. ผลการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี. ปริณิธานพจน์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ธีระพร อูรรณไผ่. "ธรรมชาติของทัศนคติ," ใน รวมเอกสารประกอบการบรรยาย
การอบรมหลักสูตร การวัดและเทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่าง. หน้า 126 - 153.
กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี,
2528.

- เทพพนม เมืองแมน. "ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตนของกลุ่มผู้มีการเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (ผู้ติดยาเสพติด เกย์/ไบเกย์) 700 คน ในประเทศไทย พ.ศ. 2531," ใน การประชุมเชิงปฏิบัติการการป้องกันโรคเอดส์และอนามัยครอบครัว, หน้า 54 - 57. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยการวางแผนครอบครัว คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล, 2532.
- นวลนง มังศรีสรรค์. ผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเรื่องสังคมวัตถุ 4 ที่มีต่อคุณธรรมด้านสังคมวัตถุ 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร. ปรินันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงาน. แผนป้องกันโรคเอดส์ ในสถานศึกษา (พ.ศ. 2535 - 2539). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การทหารผ่านศึก, 2533.
- ปทุมมาศ พูลเกษม. ผลการใช้คู่มือการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่มีต่อการพัฒนาคุณลักษณะทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กรุงเทพมหานคร. ปรินันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ปริญดา บุญศิลาเลิศ. การทดลองใช้ชุดการสอนอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ .3 โรงเรียนพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อัดสำเนา.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. "องค์ประกอบที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพ," เอกสารการสอนชุดวิชา สุขศึกษาหน่วยที่ 1 - 7. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอรุณการพิมพ์, 2526.
- _____. ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอดีเอ็นสไตร์, 2525.
- ปรีชา ศรีหมักตร์. จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. ม.ป.ท., 2517.
- พยอม วงศ์สารศรี. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สารเศรษฐี, 2526.
- พักรวิไล ปลักรักษา. "เอดส์มาตรฐานหน้าใหม่แห่งศตวรรษที่ 20," ใกล้หมอ. 11 : 39 - 93; กันยายน 2530.

ไพบูลย์ อินทวิชา. หลักและวิธีการวัดเจตคติ. กรุงเทพฯ : กองการวิจัยการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2517.

ระบาควิทยา, กอง. สรุปสถานการณ์โรคเอดส์ประจำวันที่ 15 พฤษภาคม 2535.

กรุงเทพฯ : กองระบาควิทยา, 2535.

_____. สรุปสถานการณ์โรคเอดส์ประจำวันที่ 30 พฤศจิกายน 2535. กรุงเทพฯ :
กองระบาควิทยา, 2535

รายงานการประชุมพิจารณาข้อเรื่องเค้าโครงปริญญานิพนธ์. กรุงเทพฯ : ภาควิชา

การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2531.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ศึกษาพร, 2531.

วาสนา ขาวหา. เทคโนโลยีทางการศึกษา. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2522.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เอศวรรณการพิมพ์,
2523.

วิลาวัลย์ บุญวัฒน์. ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง
สิ่งแวดล้อมให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัด
ศรีสะเกษ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์. "ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชน," จุฬารวิจัย. 8(6) :
มิถุนายน 2532.

- คึกขานินเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา. คู่มือการปฏิบัติงานตามความเชื่อและจุดเน้น.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

ศุภสิทธิ์ พรธนาสุโณทัย และคนอื่น ๆ. "ผู้ป่วยโรคเรื้อรังเข้าใจตนเองเพียงใด,"
วารสารวิชาการแพทย์เขต 6. 1 : 17 - 24 ; พฤษภาคม - สิงหาคม 2530.

- สมจินต์ เพชรพันธ์ศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ เจตคติ และการรับรู้บทบาทการ
พยาบาลในการดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532. อุดสาเนา.
- สมศักดิ์ ศุภาวินานกุล. "ความรู้ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของบุคลากรสาธารณสุขใน
โรงพยาบาลชุมชนจังหวัดเชียงใหม่," วารสารสาธารณสุข. 8(14) : 138 -
147 ; 2532.
- สุรเทพ นพพรพันธ์. ความรู้ความเข้าใจโรคเอดส์ของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลยะลา.
ยะลา : โรงพยาบาลยะลา, 2531.
- โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาสังคมประยุกต์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- อนันต์ ศรีโสภา. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2525.
- Alan, J.C. and others. "Highlights From the Conada Youth and AIDS
Study," School Health. 59(4) : 139 - 145 ; April, 1989.
- Allport, G.W. "Reading," in Attitude Theory and Measurement.
New York : John Wiley and Son, Inc., 1976.
- Anastasi, Anne. Psychological Testing. 2th ed. New York : Macmillan
Publishing Co., 1967.
- Calier, Cariline J. AIDS Lecture Notes. Cambridge : Cambridge
Science Books, 1989.
- Cardon, G. and T. Klouda. Preventing A Crisis : AIDS and Family
Planning Work. Hong Kong : Macmillan Publishers, 1989.
- Feldman, Robert E. Social Psychology : Theories Research, and
Applications. New York : McGraw - Hill Co., 1985.
- Gordaon, Lawrence. Module on Module O-A. Florida : Florida
Department of Education, 1973.
- Houston, W. Robert and others. Development Instructional Modules :
A Modules System for Writing Modules. Houston, Texas : Colleges
of Education University of Houston, 1972.
- Howell, Bruce. "Tulsapac : Anatomy of a Learning," In Learning
Package in America Education. Englewood Cliffs, New Jersey :
Educational Technology Publication, 1973.

- Iqugal, S. and others. "Knowledge and Perceptions about AIDS among Married Women in Bangkok," ใน การประชุมเชิงปฏิบัติการการป้องกันโรคเอดส์และอนามัยครอบครัว. หน้า 67 - 77. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยการวางแผนครอบครัว คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล, 2532.
- Kapfer, Phellip and Kapfer Miriam. "Introduction to Learning Package," Learning Package in American Education. New Jersey : Educational Technolgy, 1977.
- Lerner, Ethan A. Understanding AIDS. New York : Serner Publications Company, 1987.
- Likert, Renis. "A Technique for the Measurement of Attitudes," in Archives of Psychology. 140; 1932.
- Mann, Jonathan M. "The Global Programme on AIDS," in AIDS Humanity. Gravest Challenge, Delhi : Kalpana Press, 1989.
- Nunnally, Jum C. Test and Measurment. New York : McGraw - Hill Bock Co., 1959.
- Thurstone, L.L. "Attitude Can Be Measure," in Reading in Attitude Theory and Measure. Martin Fishbein, ed. New York : John wiley and Son, 1967.
- World Health Organization. "Global Progamme on AIDS : Broadcaster's Questions and Answers on AIDS," in AIDS Prevention Through Health Promotion. Geneva : World Health organization, 1989A.
- Zembasdo, Ebleisen P., E.B. & C, Maslasch. Influencing Attitudes and Changing Behavior. 2nd ed. California : Addison - Wesley Publishing Company, 1977.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

โปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

โปรแกรมการใช้ชุดการแนะนำเรื่องโรคเอดส์
สำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะนำเรื่องโรคเอดส์ 2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพให้กับสมาชิกในกลุ่ม 3. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกและครู	1. ครูแนะนำตัวเอง 2. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะนำเรื่องโรคเอดส์ 3. สร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยครูจัดกิจกรรมดังนี้ 3.1 ให้นักเรียนแต่ละคนนับ 1 ถึง 5 จนครบหมดทุกคน 3.2 ให้นักเรียนที่นับเลขเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน 3.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความรู้จักกันโดยการสัมภาษณ์รายละเอียดให้มากที่สุดเพื่อทำความรู้จักกัน 3.4 ครูให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาแนะนำเพื่อนในกลุ่มและตัวเอง 3.5 ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและสอนร้องเพลง "ยินดีที่รู้จัก" จากแผนภูมิพร้อมทั้งปรบมือพร้อมกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกสาเหตุการระบาดของโรคเอดส์ได้ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทยได้	3.6 ให้นักเรียนร้องเพลงดังกล่าวพร้อมทั้งเดินไปจับมือเพื่อนเขย่าเบา ๆ ไปรอบวงตามเข็มนาฬิกา 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและนัดหมายสถานที่ วันเวลาที่จะพบในครั้งต่อไป การทำงานเป็นกลุ่ม แบ่งเป็น 3 ชั้น ดังนี้ 1. <u>ชั้นนำ</u> - ครูซักถามประสบการณ์ความรู้เรื่องโรคเอดส์โดยทั่วไป 2. <u>ชั้นทำกิจกรรม</u> 2.1 ครูฉายสไลด์เรื่องโรคเอดส์ให้นักเรียนดู 2.2 ครูเตรียมเอกสารเกี่ยวกับความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์ การระบาดของโรคเอดส์และสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันให้นักเรียนศึกษาร่วมกันในกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าโรคเอดส์ติดต่อได้อย่างไร 2. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าพฤติกรรมที่ไม่ทำให้เกิดเชื้อเอดส์ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์	2.3 ให้นักเรียนแบ่งเป็น 3 กลุ่มทำงานที่กำหนดให้ 3. <u>ขั้นสรุป</u> 3.1 ตัวแทนแต่ละกลุ่มรายงานสรุปเรื่องที่กำหนดให้ 3.2 นักเรียนร่วมกันสรุป และครูสรุปเพิ่มเติม <u>การใช้กรณีตัวอย่าง</u> แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูและนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับโรคเอดส์ติดต่ออย่างไร 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> 2.1 ครูแจกเอกสารกรณีตัวอย่างให้นักเรียนทุกคน (แจกทีละกรณี) 2.2 ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนปรึกษากันในการตอบปัญหาทำกรณีตัวอย่าง 2.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่มอภิปรายประเด็นที่กำหนดให้

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
4	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีการวินิจฉัยโรคเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกระยะพักตัวและอาการของโรคเอดส์ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีการรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบัน	3. <u>ขั้นสรุป</u> 3.1 ตัวแทนกลุ่มรายงานสรุปเรื่องที่กำหนดให้ 3.2 ครูสรุปเพิ่มเติม การอภิปรายกลุ่ม แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนทราบได้ อย่างไม่ว่าใครคิดเชื่อเอดส์ 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> 2.1 ครูให้นักเรียนคู่วิทัศน์ เรื่อง เมื่อเชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกาย 2.2 แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม อภิปรายตามประเด็นที่กำหนดให้ 3. <u>ขั้นสรุป</u> 3.1 ตัวแทนกลุ่มรายงานสรุปเรื่องที่กำหนดให้ 3.2 ครูสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
5	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอดส์ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกผลกระทบของโรคเอดส์	<u>การใช้บทบาทสมมติ</u> แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนาซักถามนักเรียนจะป้องกันตนเองอย่างไรไม่ให้ติดเชื้อเอดส์ 2. <u>ขั้นแสดง</u> 2.1 ครูหาอาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ 2.2 แจกเอกสารเรื่องสำเนาและบทบาทสมมติของแต่ละคนให้ผู้แสดงอ่านและเตรียมตัวแสดงพร้อมทั้งจัดสถานที่ 2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทบาทที่กำหนดให้ใช้เวลาประมาณ 15 - 20 นาที โดยมีผู้ชมเป็นผู้สังเกตการณ์ 3. <u>ขั้นอภิปราย</u> - ครูให้นักเรียนอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนดไว้

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
6	ความรู้สึกต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัวที่จะติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกไม่สบายใจในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์	4. <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> - ครูให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม ซึ่งเป็นบทที่สอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย 5. <u>ขั้นสรุปและประเมินผล</u> - ครูและนักเรียนสรุปจากสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ การอภิปรายกลุ่ม มีวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการติดต่อและเผยแพร่ระบาดของโรคเอดส์ 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> 2.1 ครูให้นักเรียนคู่วิทัศน์ เรื่อง สำนึกราคาแพง 2.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม อภิปรายประเด็นที่กำหนดให้ 3. <u>ขั้นสรุป</u> 3.1 ให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มรายงานสรุปเรื่องที่กำหนดให้ 3.2 ครูสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	ความรู้สึกต่อโรค เอดส์	เพื่อให้นักเรียนเกิดความ มั่นใจในการป้องกันการติด เชื้อเอดส์	<u>การใช้กรณีตัวอย่าง</u> มีวิธีดำเนินการ 3 ขั้น ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนความ รู้สึก ใครมั่นใจว่าตลอดชีวิตนี้ ตนเองจะไม่ติดเชื้อเอดส์ 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 3 3. <u>ขั้นสรุป</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 3
8	ความรู้สึกต่อโรค เอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความ สงสารผู้ติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความ รู้สึกเห็นอกเห็นใจเมื่อผู้ ติดเชื้อเอดส์ถูกสังคม รังเกียจ	<u>การใช้บทบาทสมมติ</u> - ดำเนินการเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 5

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
9	ความรู้สึกต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นห่วงใยบุคคลอื่นที่จะติดเชื้อเอดส์	<u>การทำงานเป็นกลุ่ม</u> 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนรู้สึกอย่างไรที่มีคนติดเชื้อเอดส์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 3. <u>ขั้นสรุป</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2
10	แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนเป็นผู้ติดตามข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์	<u>การอภิปรายกลุ่ม</u> มีวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนเราทราบข่าวสารโรคเอดส์จากที่ไหนบ้าง 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> 2.1 ครูให้นักเรียน 4 คน เพื่ออภิปรายหน้าห้องเรียน เรื่องความจำเป็นหรือที่จารู้เรื่องโรคเอดส์ 2.2 ครูกล่าวเปิดอภิปรายและแนะนำพิธีกร 2.3 พิธีกรแนะนำผู้อภิปราย

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.4 คำเนิการอภิปราย 2.5 ครูซักถามความเห็นกลุ่มผู้ฟัง 2.6 ครูกล่าวปิดการอภิปราย 3. <u>ขั้นสรุป</u> - ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป
11	แนวโน้มนั้ที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง	<u>การใช้กรณีตัวอย่าง</u> มีวิธีดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนทำ อย่างไร จึงจะมีสุขภาพอนามัย แข็งแรง 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> คำเนิการเช่นเดียวกับครั้งที่ 3 3. <u>ขั้นสรุป</u> คำเนิการเช่นเดียวกับครั้งที่ 3
12	แนวโน้มนั้ที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักวิธีปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์	<u>การใช้บทบาทสมมติ</u> มีวิธีดำเนินการ 5 ขั้นตอน คำเนิการเช่นเดียวกับ ครั้งที่ 5

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
13	แนวโน้มน้ำที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนช่วยกันรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์	การทำงานเป็นกลุ่ม มีวิธีดำเนินการ 3 ขั้น ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> - ครูสนทนากับนักเรียนเราจะทำอย่างไร ไม่ให้โรคเอดส์แพร่ระบาดมากกว่านี้ 2. <u>ขั้นทำกิจกรรม</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2 3. <u>ขั้นสรุป</u> ดำเนินการเช่นเดียวกับครั้งที่ 2
14	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ให้ถูกต้อง	1. ให้นักเรียนสรุปเกี่ยวกับโรคเอดส์ พร้อมทั้งกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนเรื่องโรคเอดส์ 2. ครูสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรคเอดส์ 3. ครูกล่าวขอใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

คู่มือการใช้ชุดการแนะแนวสำหรับครู

คำชี้แจงทั่วไป

ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ ประกอบด้วย คู่มือครูและโปรแกรมการใช้ชุดการแนะแนวเรื่องโรคเอดส์ โดยใช้วิธีต่าง ๆ เช่น การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้กรณีตัวอย่างพร้อมทั้งมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบด้วย วิดีทัศน์ สไลด์ เทปบันทึกเสียง แผนภูมิและเอกสารเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ สำหรับเนื้อหาของชุดการแนะแนวแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ ความรู้สึกต่อโรคเอดส์และแนวเข้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อโรคเอดส์และตระหนักถึงพิษภัยของโรคเอดส์
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูแนะแนวและผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในการพัฒนาทัศนคติต่อโรคเอดส์

วิธีการใช้

1. ศึกษาคู่มือการใช้ชุดการแนะแนว
2. สํารวจสื่อที่มีอยู่ในแต่ละเรื่องและเตรียมสื่อให้พร้อมก่อนที่จะนำไปใช้ประกอบการใช้ชุดการแนะแนว
3. จัดสถานที่และเตรียมเครื่องฉายสไลด์ , เทปวิดีโอ , จอภาพ ให้พร้อมก่อนการใช้ชุดการแนะแนว
4. นำเอกสารในแต่ละเรื่องที่เตรียมไว้ แจกให้นักเรียนตามจำนวนนักเรียน

เครื่องมือ

แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 1

การปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็ก เรียนทราบวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะแนว เรื่อง โรคเอดส์
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
3. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกและครู

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ครูแนะนำตัวเอง
2. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะแนว เรื่อง โรคเอดส์
3. สร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยครูจัดกิจกรรมดังนี้
 - 3.1 ให้นักเรียนนับ 1 ไปจนถึง 5 และเริ่มนับ 1 ถึง 5 จนครบทุกคน
 - 3.2 ให้นักเรียนที่นับเลขเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
 - 3.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความรู้จักกันโดยการสัมภาษณ์รายละเอียดให้มากที่สุดเพื่อทำความรู้จักกัน
 - 3.4 ครูให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาแนะนำเพื่อนในกลุ่มและตัวเอง
 - 3.5 ครูให้นักเรียนหนึ่งเป็นวงกลมและสอนร้องเพลง "ยินดีที่รู้จัก" จากแผนภูมิ พร้อมทั้งปรบมือพร้อมกัน
 - 3.6 ให้นักเรียนร้องเพลงดังกล่าวพร้อมทั้งเดินไปจับมือเพื่อนเขย่าเบา ๆ ไปรอบวงตามเข็มนาฬิกา
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและนัดหมายสถานที่วันเวลาที่จะพบในครั้งต่อไป

อุปกรณ์ แผนภูมิเพลงยีนส์ที่รู้จัก

การประเมินผล

1. สังเกตผลจากการสัมภาษณ์เพื่อนของนักเรียน
2. สังเกตความสนใจในการฟังของนักเรียนขณะที่ครูพูดและคนอื่น ๆ พูด

เนื้อหา

เพลงยีนส์ที่รู้จัก

* ยีนส์ที่รู้จัก	ท่านที่รักขอเชิญร่วมจิต
เรารักกันฉันมิตร	รักสนิทเหมือนพี่น้องกัน
* ยีนส์ที่รู้จัก	ท่านที่รักขอร่วมใจมั่น
ขอให้ผูกสัมพันธ์	เพื่อรักกันให้นานเถิดเอย.

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 2

การทำงานเป็นกลุ่ม : ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์
2. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกสาเหตุการระบาดของโรคเอดส์
3. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทยได้

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ แบ่งเป็น 3 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นนำ

ครูซักถามประสบการณ์เรื่องโรคเอดส์โดยทั่วไป เช่น

- นักเรียนเคยได้รับข่าวสารจากสื่อมวลชนเรื่องโรคเอดส์อย่างไรบ้าง
- ในชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่มีผู้ป่วยเป็นโรคเอดส์บ้างหรือไม่

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 ครูฉายสไลด์เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของโรคเอดส์ ความหมาย และสาเหตุของโรคเอดส์ให้นักเรียนดู

2.2 ครูนำเอกสารเกี่ยวกับความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์ การระบาดของโรคเอดส์และสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันให้นักเรียนศึกษาในกลุ่ม

2.3 ให้นักเรียนแบ่งเป็น 3 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 เขียนรายงานเกี่ยวกับความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์

กลุ่มที่ 2 เขียนรายงานเกี่ยวกับการระบาดของโรคเอดส์

กลุ่มที่ 3 เขียนรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย

ขั้นสรุป

- 3.1 ตัวแทนแต่ละกลุ่มรายงานสรุปเรื่องที่กำหนดค่าให้
- 3.2 นักเรียนช่วยกันสรุป ความหมายสาเหตุของโรคเอดส์การระบาดของโรคเอดส์และสถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย
- 3.3 ครูสรุปเพิ่มเติม

สื่อและอุปกรณ์

1. สไลด์ประกอบเสียงเรื่อง "ความรู้เรื่องโรคเอดส์"
2. เอกสารเรื่องความหมายสาเหตุของโรคเอดส์ การระบาดของโรคเอดส์ และสถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย

การประเมินผล

1. สังเกตและประเมินจากการมีส่วนร่วมในการทำงาน การสรุป และการติดต่อบรรยากาศ

เนื้อหา

1. เนื้อเรื่องสไลด์ประกอบเสียง จากสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน เรื่องความรู้เรื่องโรคเอดส์

ประวัติความเป็นมาของโรคเอดส์ มีรายงานพบโรคเอดส์ครั้งแรกในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2524 ศูนย์ควบคุมโรคแห่งสหรัฐได้รับรายงานว่า มีชายหนุ่มรักร่วมเพศ 5 คนป่วยเป็นโรคบอดบวมจากเชื้อแปลก ๆ และอีก 1 เดือนต่อมา มีรายงานว่าพบชายรักร่วมเพศอีก 26 คนป่วยเป็นโรคมะเร็งของเส้นเลือดซึ่งตามปกติเป็นโรคของคนอายุมากหรือคนที่มีความคุ้มกันร่างกายเสื่อม ยังมีผู้ป่วยอีกหลายรายเป็นโรคบอดบวมและเชื้อฉวย ผู้ป่วยทุกรายไม่มีรายใดมีประวัติ การพบว่าการทำงานของเซลล์ที่ทำหน้าที่กับภูมิคุ้มกันของโรคเสียไปไม่สามารถทำหน้าที่ได้ตามปกติ แม้ว่าจะได้รับการรักษาเป็นอย่างดี จึงมีผู้เสนอชื่อโรคนี้ว่าโรคเอดส์

โรคเอดส์คืออะไร เอดส์คือ กลุ่มอาการที่เกิดจากระบบภูมิคุ้มกันลดน้อยลงหรือไม่มีเลยร่างกายจึงติดเชื้อโรคชนิดต่าง ๆ ได้ง่ายแม้กระทั่งเชื้อที่พบทั่วไปในธรรมชาติ และไม่ทำอันตรายต่อคนปกติก็จะเป็นอันตรายสำหรับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ที่มีระบบภูมิคุ้มกันลดน้อยลง

เอดส์มาจากคำว่า AIDS ซึ่งย่อมาจากคำว่า

Acquired Immunodeficiency Syndrome

Acquired หมายถึง ภาวะที่เกิดขึ้นในภายหลังมิได้เป็นมาแต่กำเนิด
หรือสืบสายเลือดทางพันธุกรรม

Immune หมายถึง เกี่ยวกับระบบภูมิคุ้มกันของร่างกาย

Deficiency หมายถึง ความบกพร่องความเสื่อมหรือการขาด

Syndrome หมายถึง กลุ่มอาการซึ่งเป็นโรคที่มีอาการหลาย ๆ อย่าง
ไม่เฉพาะที่ระบบใดระบบหนึ่ง

สาเหตุที่เกิดโรคเอดส์ โรคเอดส์เกิดจากไวรัสชนิดหนึ่งเรียกว่าไวรัสเอดส์หรือ HIV ซึ่งย่อมาจาก Human Immunodeficiency Virus เมื่อไวรัสเข้าสู่ร่างกายจะเข้าไปสู่ภายในเซลล์บางชนิดของร่างกายจะมีการพักตัวระยะหนึ่ง นานเป็นปีหรือมากกว่า 10 ปี โดยไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ ต่อมาไวรัสจะแบ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้น และแพร่กระจายไปที่ร่างกายจนสามารถทำลายภูมิคุ้มกันของร่างกายให้เสื่อมหรือเสียไปเรื่อย ๆ ผู้ป่วยโรคเอดส์จึงมักมีการติดเชื้อโรคต่าง ๆ ได้ง่ายในที่สุดร่างกายก็ไม่สามารถทนทานอยู่ได้ก็จะเสียชีวิตในที่สุด

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 3

กรณีตัวอย่าง : ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าโรคเอดส์ติดต่อได้อย่างไร
2. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าพฤติกรรมใดไม่ทำให้ติดเชื้อเอดส์
3. เพื่อให้นักเรียนบอกได้ว่าปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูและนักเรียนสนทนากันเกี่ยวกับโรคเอดส์ติดต่ออย่างไร
2. ขั้นทำกิจกรรม
 - 2.1 ครูแจกกรณีตัวอย่างให้นักเรียนทุกคนโดยแจกทีละกรณี
 - 2.2 ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนเพื่อปรึกษากันในการตอบปัญหาข้างท้ายกรณีตัวอย่างแต่ละกรณี
 - 2.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่มเพื่อปรึกษากันตอบปัญหาที่กำหนดให้ดังนี้
 - กลุ่มที่ 1 โรคเอดส์ติดต่อได้อย่างไร
 - กลุ่มที่ 2 การกระทำอย่างไรไม่ทำให้ติดเชื้อเอดส์
 - กลุ่มที่ 3 ปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์
3. ขั้นสรุป
 - 3.1 ตัวแทนกลุ่มออกมาบรรยายงานสรุปเรื่องที่กำหนดให้
 - 3.2 ครูสรุปเพื่อให้นักเรียนมองเห็นการแพร่ติดต่อของโรคเอดส์

อุปกรณ์

กรณีตัวอย่าง 3 กรณี

การประเมิน

สังเกตจากการมีส่วนร่วมอภิปรายซักถาม การแสดงความคิดเห็น

กรณีตัวอย่างที่ 1

ชีวิตของสมชาย

สมชายเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ บิดามารดามีอาชีพทำนาในชนบททางภาคเหนือ เขาเป็นบุตรชายคนเดียวที่เป็นความหวังของพ่อแม่ สมชายเป็นคนขี้บ่นตั้งใจเรียน ความประพฤติเรียบร้อย ไม่สูบบุหรี่ และไม่ดื่มสุรา ไม่ชอบเที่ยวเตร่ ทั้งเรียนหนังสือเก่งอีกด้วย

มหาวิทยาลัยที่สมชายกำลังเรียนอยู่มีประเพณีต้อนรับน้องใหม่เป็นเดือน ๆ ตั้งแต่สมชายเริ่มเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ กลับหอพักดึก ๆ ทุกวัน เพราะต้องเข้าร่วมกิจกรรมตามรุ่นพี่สั่งให้ทำ ครั้งหนึ่งรุ่นพี่พาไปเที่ยวสถานเริงรมย์ และแหล่งบริการทางเพศ สมชายไม่เคยสนใจในสิ่งเหล่านี้มาก่อน จึงรู้สึกตื่นตัวมาก และในตอนหลังสมชายต้องการไปเที่ยวสถานที่เหล่านี้อีก บางครั้งก็ไปคนเดียว บางครั้งก็ไปกับเพื่อน เขาใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ มีครั้งหนึ่งเขาใช้ถุงยางอนามัยคุณภาพไม่ดี ถุงยางอนามัยเกิดฉีกขาดทำให้สมชายตกใจมาก อีก 3 เดือนต่อมา สมชายไปตรวจเลือด ปรากฏว่าเลือดบวกเอชส์ เขารู้สึกเสียใจมาก ทั้งที่เขาพยายามป้องกันอย่างดีแล้ว สมชายเป็นคนขยันอ่านหนังสือทุกอย่าง เขาจึงรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างดี เขารู้ว่าการรับประทานอาหารร่วมกัน การใช้เสื้อผ้าร่วมกัน ใช้อثاثน้ำร่วมกัน อาบน้ำร่วมกัน ใช้โทรศัพท์ร่วมกัน แม้แต่น้ำลาย น้ำตาเหงื่อกระเด็นถูกกัน ก็ไม่ทำให้ติดเชื้อเอชส์ และยุ่งก็ไม่สามารถนำเชื้อเอชส์มาติดต่อคนได้ การติดต่อของโรคเอดส์ไม่ง่ายเหมือนไข้หวัด โรคเอดส์ติดต่อกันได้ 3 ทางเท่านั้น คือ ทางเพศสัมพันธ์ ทางเลือด และจากการค้าสารทาร์กในครรภ์ การติดเชื้อโรคเอดส์จะง่ายยิ่งขึ้น ถ้าบุคคลนั้นเผลอขาดแผลหรือเชื้อเอชส์กระเด็นเข้าตาหรือเข้าปาก การสัมผัสกับสิ่งที่มีปริมาณไวรัสมาก คือ เลือด น้ำอสุจิ และน้ำในช่องคลอด และถ้าสัมผัสบ่อย ๆ โอกาสจะติดเชื้อเอชส์ก็จะเป็นไปได้มากกว่า และถ้าสุขภาพอ่อนแอหรือเจ็บป่วย จะมีโอกาสติดเชื้อเอชส์ได้ง่ายกว่าผู้ที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง

อย่างไรก็ตาม สมชายก็พยายามทำใจเขาไม่ท้อแท้หมดหวัง เมื่อรู้ว่าตัวเองมีเลือดบวกเอชส์ เขาเลิกเที่ยวสำส่อนเด็ดขาด เพื่อจะได้ไม่เพิ่มเชื้อเอชส์อีกและไม่แพร่เชื้อเอชส์แก่คนอื่นด้วย เขาจะออกกำลังกายทุกวัน กินอาหารที่มีประโยชน์ ไม่สูบบุหรี่ และไม่ดื่มสุรา เมื่อไม่สบายเขาจะไปพบหมอทันที

ปัจจุบันสมชายยังมีร่างกายแข็งแรงเหมือนเดิม แต่มีท่าทางหงอยเหงา การเรียนตกไปบ้าง อีกทั้งชอบอยู่คนเดียวมากกว่าอยู่กับเพื่อนฝูง

อภิปรายข้อปัญหาต่อไปนี้

1. สาเหตุที่ทำให้สมชายติดโรคเอดส์
 2. ชีวิตสมชายดำเนินไปอย่างไร หลังติดเชื้อเอดส์
 3. สมมตินักเรียนเป็นสมชาย นักเรียนจะทำอย่างไร
-

กรณีตัวอย่างที่ 2

หลงผิด

ขณะที่ปัญญาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดทางภาคเหนือ เขาเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแม่เป็นคนมีฐานะดี มีชื่อเสียงในสังคม พ่อเป็นนักธุรกิจเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อย ๆ ไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัวเท่าที่ควร ส่วนแม่ก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน นอกบ้านเสมอ เมื่อสามีไม่อยู่ก็ไม่สนใจครอบครัวเท่าที่ควร เมื่อสามีกลับมาบ้านก็มักจะมีเรื่องทะเลาะกันเสมอ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของปัญญาผู้เป็นลูก พ่อมักจะตามใจปัญญาเกือบทุกเรื่อง มีเงินให้ปัญญาใช้อย่างสบาย ประกอบกับปัญญาเป็นคนชอบเที่ยวสนุกสนาน มีเพื่อนมากเพื่อนของปัญญาส่วนใหญ่เป็นเด็กเกเรไม่ชอบเรียนหนังสือ หนีเรียนเป็นประจำ เมื่อปัญญาไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสของปัญญาที่จะทดลองสิ่งเสพติดจากพวกกัญชา เฮโรอีน ปัญญาเคยลองสิ่งเหล่านี้แทบทุกอย่างโดยเฉพาะที่ฉีดเข้าเส้นเลือดเขาชอบมาก

ต่อมาอีกไม่นาน ปัญญาเริ่มผอมซูบซีด หน้าหน้าตัวลดไม่มีแรง มีเหงื่อออกมากตอนกลางคืน เมื่อพ่อกลับมาจากต่างจังหวัด เห็นลูกชายอาการผิดปกติ จึงพาไปหาหมอ หมอได้ตรวจเลือด จึงพบว่าเลือดบวกเอดส์ พ่อรู้สึกเสียใจมากที่ไม่ได้อยู่ใกล้ลูกเท่าที่ควร ส่วนแม่ก็ไม่สนใจลูก บ่อยครั้งที่ลูกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงจนติดยาเสพติด และติดเชื้อเอดส์ หมอให้กำลังใจแก่พ่อของปัญญาให้ใจเย็น ๆ อย่าเพิ่งหมดหวังในตัวลูก เขาอาจจะมีชีวิตอยู่ได้อีกนาน ถ้าเขาเลิกเสพยาเสพติด เพราะจะได้ไม่ไปเพิ่มเชื้อเอดส์อีก และห้ามเขามีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นเด็ดขาด ให้เขาออกกำลังกายสม่ำเสมอทานอาหารที่มีประโยชน์ และพ่อแม่ควรให้ความใกล้ชิดแก่เขาให้มาก ๆ เวลาเจ็บป่วยให้พาไปหาหมอทุกครั้ง และรับประทานยาต้านโรคเอดส์เป็นประจำ

ขณะที่ปัญญาอาการดีขึ้น พ่อแม่ให้ออกจากโรงเรียนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน และปฏิบัติตามคำแนะนำของหมอทุกประการ

อภิปรายปัญหาต่อไปนี้

1. สาเหตุที่ทำให้ปัญหาติดเชื้อเอคส์
2. ชีวิตของปัญหาดำเนินเป็นอย่างไร หลังติดเชื้อเอคส์
3. สมมตินักเรียนเป็นปัญหา นักเรียนจะทำอย่างไร

กรณีตัวอย่างที่ 3

ความฝันของนนท์

ขณะที่นนท์เป็นนักศึกษาปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง นนท์มีเพื่อนหญิงมาชอบมากมาย แต่นนท์ตั้งใจจะแต่งงานกับนิพาเพื่อนสาวที่เรียนพยาบาล ปกติ นนท์เป็นคนชอบสนุก มีเพื่อนฝูงมาก ชอบเที่ยวดูหนังและฟังเพลงตามไนท์คลับเป็นประจำ นนท์เป็นแฟนประจำของนักร้องสาวคนหนึ่งชื่อนิค นิคเป็นคนสวยร้องเพลงไพเราะมากเมื่อเลิกจากการร้องเพลงแล้ว มักจะไปเที่ยวกับนนท์เสมอ นนท์กับนิคสนิทสนมกันมาก บางครั้งนนท์ก็ไปนอนค้างที่บ้านพักของนิค

เมื่อนนท์จบจากมหาวิทยาลัย ก็ได้เป็นวิศวกรประจำบริษัทแห่งหนึ่ง ความฝันของนนท์ต้องการแต่งงานกับนิพา และมีลูกด้วยกัน ความฝันของนนท์ก็เป็นจริง เขาได้แต่งงานกับนิพา และมีลูกชายด้วยกันสมความปรารถนา ขณะที่ลูกชายของเขาอายุได้ 2 ขวบ เกิดอาการตัวร้อนเป็นไข้หนักตัวลด ไม่ยอมทานข้าว มีอาการไอ นนท์กับภรรยาได้พาลูกชายไปหาหมอ หมอได้ตรวจอาการสงสัยติดเชื้อเอดส์จากพ่อแม่ จึงได้ตรวจเลือดของพ่อแม่ปรากฏว่า พ่อ-แม่ ลูกติดเชื้อเอดส์ทั้ง 3 คน นนท์และภรรยารู้สึกเสียใจมาก สิ่งที่เขาหวังจะมีลูกด้วยกันจึงสิ้นสุด ลูกของเขาได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา นนท์กับภรรยาของเขาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ความหวัง ความฝัน ที่จะมีความสุข และมีลูกร่วมกันก็ต้องสลายไป

จงอธิบายปัญหาต่อไปนี้

1. สาเหตุที่ทำให้ลูกชายของนนท์ติดเชื้อเอดส์
2. ชีวิตของนนท์ และภรรยาดำเนินไปอย่างไร
3. สมมตินักเรียนเป็นนนท์ นักเรียนจะทำอย่างไร

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 4

การอภิปรายกลุ่ม : ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีการวินิจฉัยโรคเอดส์
2. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกระยะฟักตัวและอาการของโรคเอดส์
3. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีการรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบัน

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
 - ครูสนทนากับนักเรียนทราบได้อย่างไรว่าใครคิดเชื้อเอดส์
2. ขั้นทำกิจกรรม
 - 2.1 ครูให้นักเรียนดูวิดีโอ เรื่องการตรวจและรักษาโรคเอดส์
 - 2.2 แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่มอภิปรายตามประเด็นดังนี้
 - วิธีการวินิจฉัยโรคเอดส์
 - ระยะฟักตัวและอาการของโรคเอดส์
 - การรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบัน
3. ขั้นสรุป
 - 3.1 ตัวแทนกลุ่มรายงานการประชุมกลุ่ม
 - 3.2 นักเรียนและครูช่วยกันสรุป

อุปกรณ์

วิดีโอเรื่อง เมื่อเชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกาย

การประเมินผล

สังเกตจากการอภิปรายกลุ่มและการสรุป

เนื้อหา

เนื้อเรื่องวิทัศน์บรรยายโดยนายแพทย์วิชาญ วิทยาศรัย หน่วยภูมิคุ้มกันวิทยา
ภาควิชาจุลชีววิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เรื่อง "เมื่อเชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกาย"

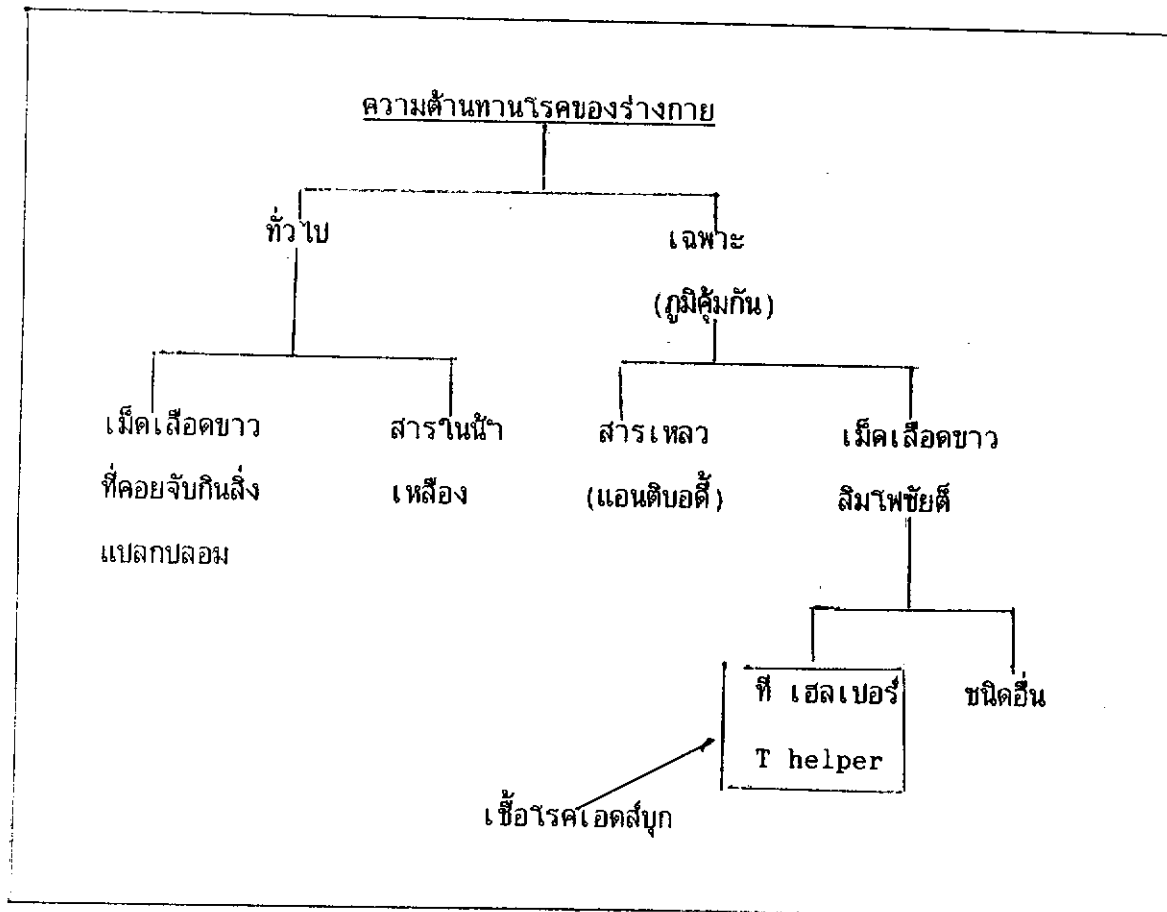
เกิดอะไรขึ้นหลังจากเชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกาย

เมื่อเชื้อไวรัสโรคเอดส์เข้าสู่ร่างกายแล้ว จะทำให้คนนั้นมีเลือดขาวเอดส์ขึ้นมา
หลังจากนั้น 3 สัปดาห์ - 3 เดือน นั้นคือร่างกายของคนจะตรวจพบเชื้อเอดส์แล้ว
สร้าง "ร่องรอยของการรับเชื้อ" ขึ้นมา เป็นเหตุให้เราสามารถใช้วิธีตรวจเลือดดูว่า
ผู้ใดเคยได้รับเชื้อโรคเอดส์มาก่อนบ้าง ถ้าผู้ใดมี "ร่องรอย" อันนี้ก็จะเรียกว่า "เลือด
ขาวเอดส์" (ต้องระวังการสับสนกับคำว่า "เลือดขาว" อย่างเดียว ซึ่งไม่ได้บอกว่า
ขาวอะไร อาจเป็นเลือดขาวของโรคซิฟิลิสหรือเกี่ยวกับเชื้อโรคเอดส์ที่กำลังกล่าวนี้ได้)

"ร่องรอยของการรับเชื้อโรคเอดส์" ที่ทำให้ตรวจพบว่ามี "เลือดขาวเอดส์"
อันนี้ที่จริงเป็นโปรตีนชนิดหนึ่งในเลือดและน้ำเหลืองเป็นพวกแอนติบอดีชนิดหนึ่ง สร้างโดย
ภูมิคุ้มกันของร่างกายไปจับกับส่วนต่าง ๆ ของเชื้อไวรัสเอดส์ แต่เนื่องจากไวรัส
ไม่มีชีวิตซ่อนอยู่ภายในเซลล์ของคน ภูมิคุ้มกันชนิดแอนติบอดีนี้จึงไม่สามารถจะช่วยทำลาย
เชื้อไวรัสถึงภายในเซลล์ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์ในการป้องกันร่างกายจากเชื้อไวรัส
สักเท่าใด

ดังนั้น "คนที่มีเลือดขาวเอดส์" จึงหมายความว่าคนนั้นเคยได้รับเชื้อเอดส์มา
ก่อนแล้ว เมื่อได้รับเชื้อเอดส์ จะตรวจได้ภายใน 3 เดือนหลังรับเชื้อ

(แสดงแผ่นใส)

การเกิดโรคเอดส์

ถ้าเชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกายแล้วไปแฝงตัวอยู่ในเม็ดเลือดขาวชนิด T helper Lymphocyte อย่างสงบ ก็จะไม่ก่อให้เกิดโรคขึ้น แต่ถ้ามันเริ่มเพิ่มจำนวนมากขึ้น (หรือถูกกระตุ้นให้เพิ่มจำนวนหลังจากที่เคยแฝงตัวอยู่เดิม) เข้ารุกราน T helper Lymphocytes

มาก ๆ ก็จะทำให้จำนวนของ T helper มีน้อยลงทุกที ภูมิคุ้มกันต่อต้านเชื้อโรคของร่างกายก็ลดน้อยลงไป

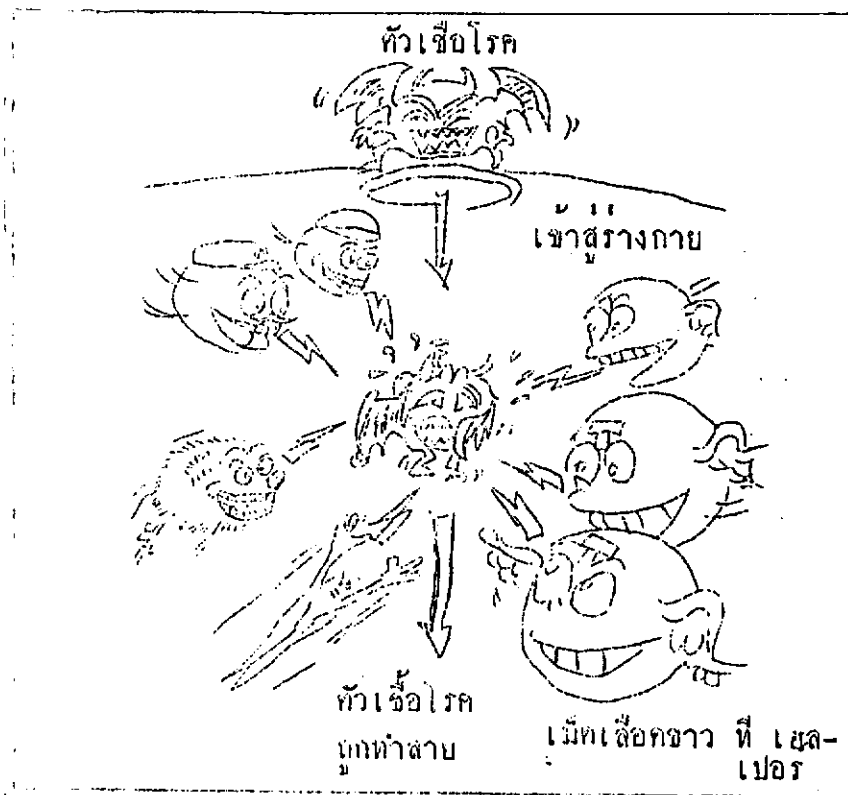
ระบบภูมิคุ้มกันโรคของร่างกาย ทำหน้าที่ป้องกันเชื้อโรคต่าง ๆ ที่ร่างกายมนุษย์ต้องเผชิญอยู่ตลอดเวลา

ภูมิคุ้มกันทานโรค แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ

1. พวกที่ทำหน้าที่แบบไม่เฉพาะเจาะจง ได้แก่ พวกสารหลายชนิดในน้ำเหลือง
ที่ทำลายเชื้อโรคและยังมีเม็ดเลือดขาวหลายชนิดที่คอยจับกินเชื้อโรคเรื่อยไป
2. พวกที่ทำหน้าที่แบบเฉพาะเจาะจง ได้แก่ 2 พวกดังต่อไปนี้
 - 2.1 พวกที่ทำงานโดยใช้สารที่เป็นของเหลว ได้แก่ พวกแอนติบอดี
 - 2.2 พวกที่ทำงานโดยใช้เซลล์เม็ดเลือดขาว ได้แก่ พวก T Lymphocyte
ซึ่ง T helper ที่เชื้อเอดส์เข้ารุกรานก็เป็นหนึ่งในพวกนี้

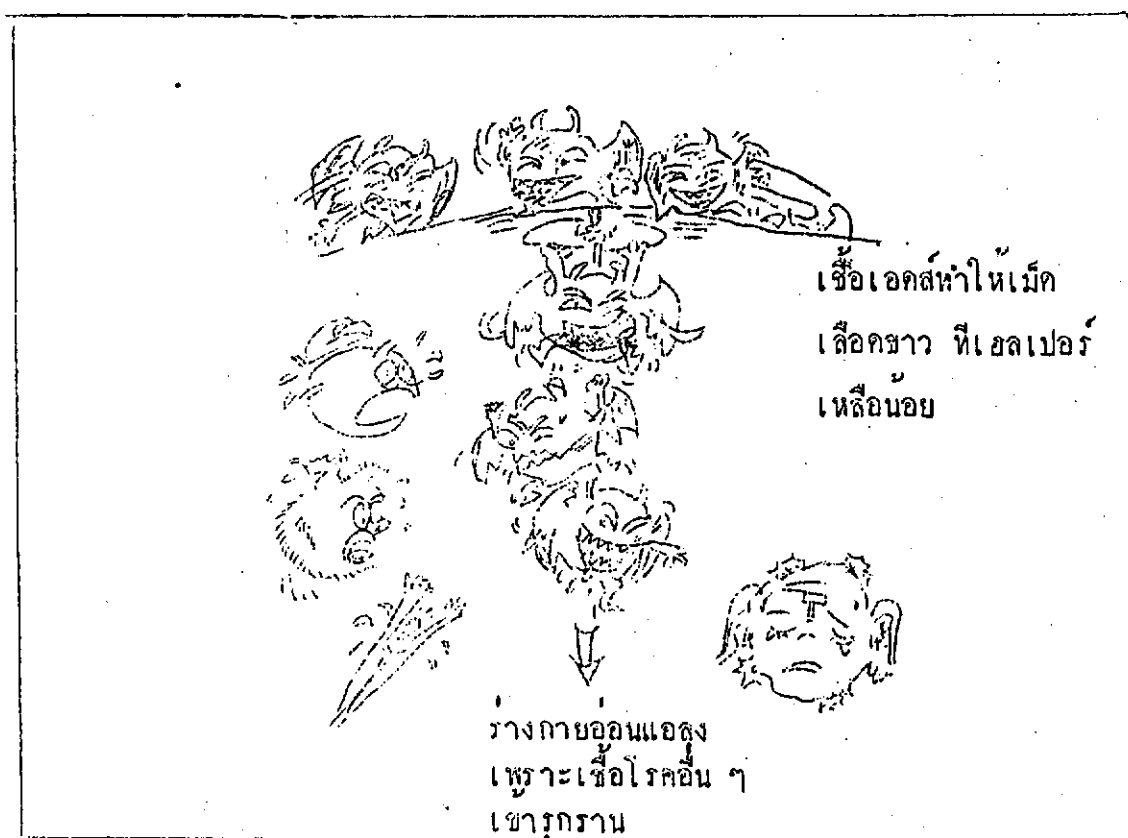
(แสดงแผ่นใส)

ภูมิคุ้มกันทานโรคของร่างกาย

T helper Lymphocyte มีบทบาทสำคัญมากในการควบคุมให้ภูมิคุ้มกันในทุกข้อ
ทำงานต่อต้านเชื้อโรคได้ดี มีประสิทธิภาพ และนอกจากนี้ยังคอยกำจัดพวกมะเร็งที่เกิดขึ้น
ในร่างกายเสียก่อนที่จะเป็นมะเร็งลุกลามเป็นอันตรายใหญ่โต

(แสดงแผ่นใส)

เมื่อติดเชื้อเอชไอวีแล้ว เชื้อเอชไอวีแพร่พันธุ์ทั่วร่างกาย T helper จะน้อยลงทำให้ร่างกายไม่สามารถจะต่อสู้กับเชื้อโรคต่าง ๆ ได้ดีเท่าเดิม เชื้อที่เคยเป็นเชื้อธรรมดา ๆ ไม่ก่อให้เกิดโรคก็กลับเป็นพิษเป็นภัยกับร่างกายที่ภูมิคุ้มกันอ่อนแอลงนี้ได้ เชื้อเหล่านี้เรียกว่า เชื้อฉวยโอกาส เพราะมักฉวยโอกาสติดเชื้อในภาวะภูมิคุ้มกันต่ำ

(แสดงแผ่นใส)

เชื้อ HIV-I ทำให้เกิดโรคเอชไอวีได้อย่างไร

เชื้อ HIV-I เข้าไปในร่างกาย

ระยะฟักตัว 1 ปี---->หลายปี

ทำลายเม็ดเลือดขาวชนิดหนึ่ง

คือ T helper Lymphocyte

ภูมิคุ้มกันเสียไป

ติดเชื้อโรคชนิดต่าง ๆ

เป็นโรคต่าง ๆ เช่น

- โรคติดเชื้อชนิดต่าง ๆ

- โรคมะเร็งบางชนิด

- โรคสมองเสื่อม

ตายภายใน 1 ปี

ในโรคเอดส์ โรคติดเชื้อที่มาฉวยโอกาสที่เป็นเชื้อโรคชนิดที่หลบซ่อนอยู่ในเซลล์ ตัวอย่างเช่น เชื้อวัณโรค โรคเรื้อน โรคไวรัสชนิดต่าง ๆ เชื้อปรสิตชนิดหนึ่งที่ทำให้เป็นบอดบวม และพวกมะเร็ง ผู้ป่วยเอดส์จะติดเชื้อฉวยโอกาสเหล่านี้บ่อย ๆ และเป็นอย่างรุนแรงหายจากโรคหนึ่งก็ไปติดอีกโรคหนึ่ง รวมทั้งเป็นมะเร็งหลอดเลือด ซึ่งตามธรรมดาพบไม่บ่อยหรือเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองจนในที่สุดร่างกายก็ไม่สามารถต่อสู้รับมือกับเชื้อโรคหลากหลายชนิดที่เข้ามารุมเร้า ต้องตายไปแม้ว่าแพทย์จะรักษาอย่างสุดความสามารถแล้วก็ตาม

(แสดงแผ่นใส)

ได้รับเชื้อเอดส์แล้ว มีอาการอย่างไร ขั้นที่ 1 ได้รับเชื้อเอดส์จำนวนน้อย ร่างกายทำลายเชื้อได้หมด ไม่พบเลือดบวกเอดส์ ไม่กลายเป็นโรคเอดส์ ขั้นที่ 2 ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ ตรวจพบเลือดบวกเอดส์ - ถ้าร่างกายทำลายเชื้อได้หมดไม่เป็นพาหะแพร่ให้ผู้อื่น - ถ้าร่างกายทำลายเชื้อไม่หมดเป็นพาหะแพร่ให้ผู้อื่น เมื่อเวลาผ่านไป 1-หลายปี	ขั้นที่ 3 เอดส์อ่อน - ตรวจพบเลือดบวกเอดส์ - ใช้ เป็น ๆ หาย ๆ - อ่อนเพลีย น้าหนักลดมาก ๆ - ท้องเสียเรื้อรัง - ต่อมน้ำเหลืองโตทั่วตัว - เป็นผ้าขาวที่ลิ้น ในปาก กลืนเจ็บ ขั้นที่ 4 เอดส์เต็มขั้น - ติดเชื้อโรคต่าง ๆ มากมาย อาการแล้วแต่เชื้อนั้นจะทำให้เกิดโรคที่ใด เช่น สมองอักเสบ บอดบวม ลำไส้อักเสบรุนแรง วัณโรครุนแรง งูสวัดทั่วตัว เป็นต้น - เป็นมะเร็งบางชนิด - สมองเสื่อมก่อนวัย
--	--

หลังจากได้รับเชื้อเอชไอวี มีอาการอย่างไร

ขั้นที่ 1 : ถ้าได้รับเชื้อเอชไอวีจำนวนน้อย พอเชื้อเข้าสู่ร่างกายก็ถูกทำลายหมด ไม่มีเหลือหลบซ่อนอยู่ในตัว ไม่สามารถทำให้เกิดอันตรายกับภูมิคุ้มกันของร่างกายได้ ดังนั้นจึงไม่กลายเป็นโรคเอดส์นอกจาก จะไปรับเชื้อเอชไอวีเพิ่มเติมภายหลัง

เนื่องจากว่า เชื้อมีน้อยและทำลายหมดสิ้นนี้ ร่างกายจึงไม่สร้างร่องรอยของการรับเชื้อขึ้นจึงไม่พบเลือดบวกเอดส์ ตรวจเลือดแล้วเหมือนกับว่า คนนี้ไม่เคยที่ได้รับเชื้อเอชไอวีมาก่อนแต่อย่างใด

ขั้นที่ 2 : ถ้าร่างกายได้รับเชื้อเอชไอวีจำนวนมากกว่าขั้นที่ 1 มากจนถึงปริมาณหนึ่งก็จะสามารถกระตุ้นให้ร่างกายสร้างร่องรอยของการรับเชื้อเอชไอวีขึ้นมา คนกลุ่มนี้จะตรวจเลือดพบเลือดบวกเอดส์ แต่ไม่มีอาการอะไร ภูมิต้านทานก็อาจจะยังแข็งแรงปกติทุกอย่าง ในกลุ่มนี้ยังแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 คนที่ได้รับเชื้อเอชไอวีเข้าไปไม่มากนัก แม้จะกระตุ้นให้ร่างกายสร้างร่องรอยการรับเชื้อเอชไอวีขึ้นมาจริง แต่เชื้อเอชไอวีที่มีจำนวนไม่มากอาจถูกกำจัดหมดสิ้นไป ไม่เหลือเชื้อเอชไอวีในร่างกายอีก คนพวกนี้มีเลือดบวกเอดส์ไม่มีอาการ ไม่กลายเป็นโรคเอดส์ ไม่มีเชื้อเอชไอวีคอยแพร่ให้ผู้อื่น นั่นคือไม่เป็นพาหะ

2.2 บางคนที่ได้รับเชื้อเอชไอวีเข้าไปมากกว่านั้น หรือได้รับเชื้อเพิ่มเติมจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงหลายครั้งหลายหน เชื้อเอชไอวีนอกจากจะกระตุ้นให้เกิด ร่องรอยที่ตรวจเลือดแล้วพบเลือดบวกเอดส์แล้ว เชื้อเอชไอวียังเข้าไปแฝงตัวอยู่ในเม็ดเลือดขาว สามารถแพร่พันธุ์ไปติดเชื้อเม็ดเลือดขาวตัวใหม่ได้อีก และสามารถติดเชื้อเอชไอวีไปให้ผู้อื่นได้ ทางเพศสัมพันธ์, เลือด และการตั้งครรภ์ เรียกว่า "พาหะของเอดส์นั่นเอง" คนที่อยู่ในกลุ่มนี้ บางคนจะคงสภาพพาหะเช่นนี้ตลอดไปโดยไม่มีอาการ ถ้าเวลาผ่านไป อาจ 1 ปี หรือหลายปี บางคนในกลุ่มนี้ไม่มีอาการเช่นนี้ ก็จะเข้าสู่ ขั้นที่ 3 และ 4 ต่อไป

ขั้นที่ 3 : เอดส์อ่อน (AIDS Related Complex หรือ ARC)

คือ กลุ่มอาการที่สัมพันธ์กับโรคเอดส์เกิดเนื่องจากภูมิคุ้มกันเริ่มเสื่อมลงบ้าง

- มีไข้เรื้อรัง เหงื่อออกตอนกลางคืน
- มีอาการอ่อนเพลีย เบื่ออาหาร น้ำหนักตัวลดลงมากและรวดเร็ว
- ไอเรื้อรัง ไอแห้ง ๆ อาจเหนื่อยหอบหายใจไม่สะดวก
- ท้องเสียเรื้อรัง ถ่ายเป็นน้ำเหลว หรือมีมูกปน หรืออาจจะมีมูกเลือด
- ต่อมน้ำเหลืองโตหลาย ๆ ตำแหน่ง คลำได้เป็นก้อน ๆ ที่บริเวณ
ลำคอ , ใต้คาง , หลังหู , รักแร้ , ขาหนีบพร้อมกันหลายที่
- บางรายจะเริ่มมีอาการระบบประสาทผิดปกติ เช่น ความจำเสื่อม
กระวนกระวาย แขนขาไม่มีแรง

กลุ่มอาการเหล่านี้มักจะต้องเป็นหลาย ๆ อย่างรวมกัน นานเกิน 1 เดือนที่
ไม่ใช่เป็นข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้น

บางคนในกลุ่มนี้มีอาการเอดส์อ่อนได้ระยะหนึ่ง ก็อาการดีขึ้น กลับไปเป็นพวก
ไม่มีอาการ (ขั้นที่ 2) เหมือนเดิม บางคนก็อาการเลวลง กลายเป็นขั้นที่ 3 ไป

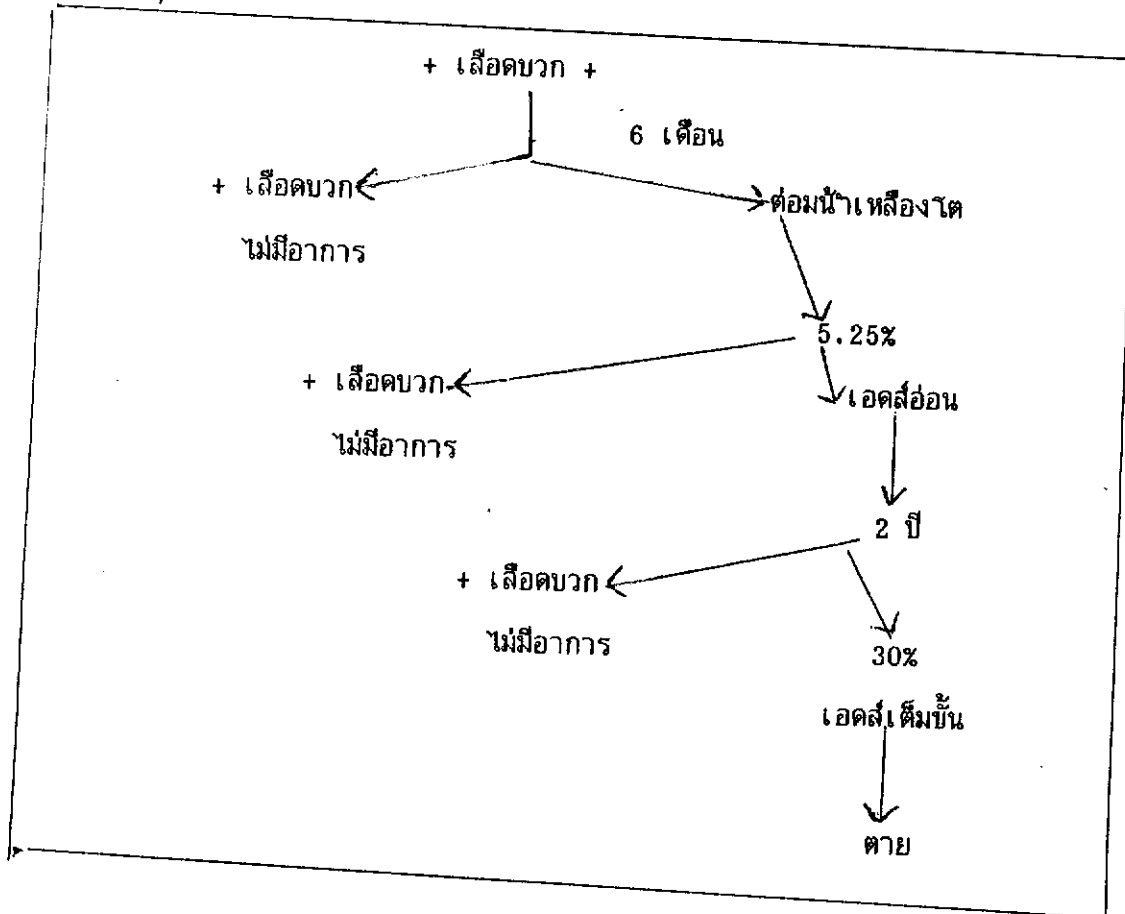
ขั้นที่ 4 : เอดส์เต็มขั้น (Full blown AIDS)

มักเคยเป็นเอดส์อ่อนมาก่อน แล้วอาการหนักลง เนื่องจากเม็ด
เลือดขาว T helper ต่ำลงมาก จึงติดเชื้อฉวยโอกาสต่าง ๆ เพราะภูมิ
คุ้มกันเสื่อมอย่างรุนแรง อาการโรคเอดส์เต็มขั้น ประกอบด้วยอาการ
เหมือนกับเอดส์อ่อน แต่รุนแรงกว่าและนานกว่า ร่วมกับอาการของโรคติดเชื้อที่เข้าเต็มเข้ามา

- โรคติดเชื้อของระบบการหายใจ มีอาการไข้ ไอ หอบเหนื่อย
ง่ายเพราะติดเชื้อวัณโรคที่ปอด หรือไวรัสหรือปรสิตที่ทำให้เป็น
ปอดบวม
- อาการผิดปกติของระบบประสาท มีอาการชัก มองไม่เห็น สมอง
เสื่อม แขนขาหมดแรง หมดสติ
- โรคติดเชื้อทางเดินอาหารปากอาจมีผ้าขาวจากเชื้อรา ถ่ายเหลว
เป็นน้ำหรือเป็นมูกเลือด เจ็บคอ กลืนลำบาก คลื่นไส้ อาเจียน

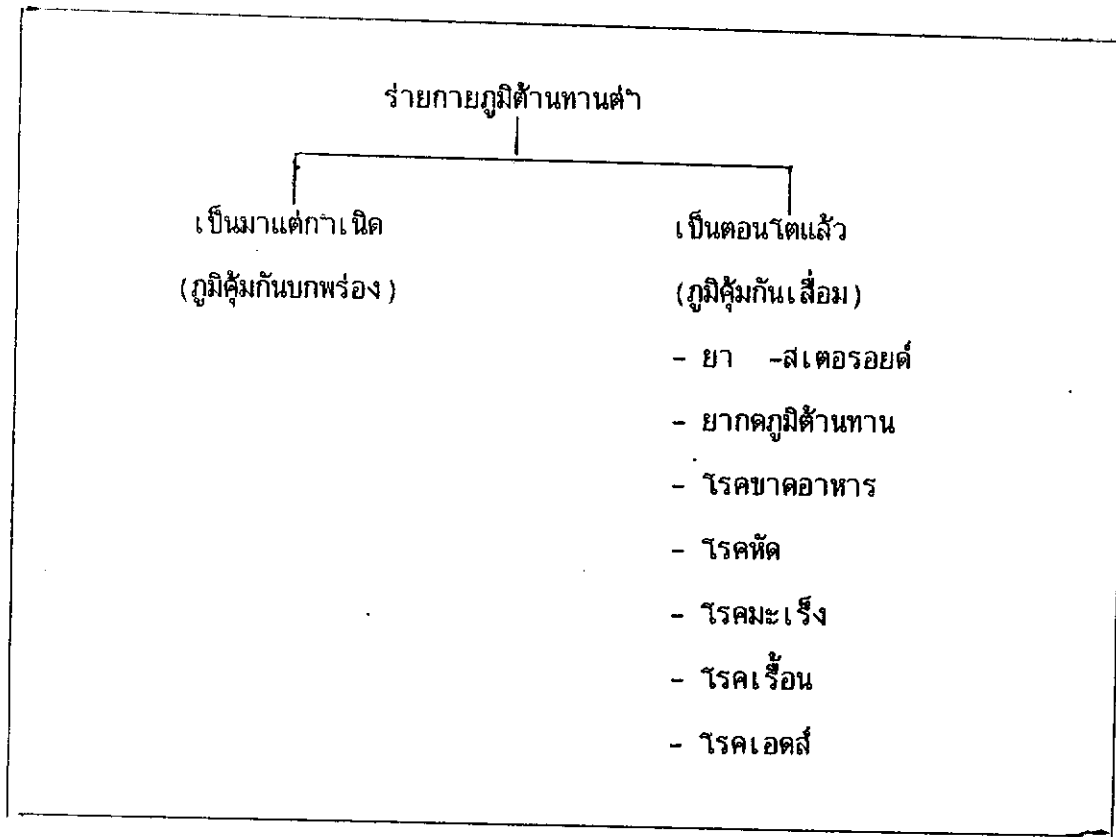
- โรคทางผิวหนัง เช่น มีตุ่มขึ้นที่อวัยวะเพศ เป็นบริเวณกว้างใหญ่หรือเป็นทั่วตัว หรือมีก้อนจุดสีแดงบนผิวหนังจากมะเร็งหลอดเลือด
- ต่อมน้ำเหลืองโตทั่วร่างกาย จากการติดเชื้อที่ต่อมน้ำเหลืองหรือเป็นมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลือง
- อาการทางจิตใจ มีความวิตกกังวล กลุ้มใจ หดหู่ ลี้ภัย อยากราย ในผู้ป่วยบางราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าถูกทอดทิ้งขาดการดูแลสนใจ จากญาติมิตร อาการนี้ อาจไม่เป็นมากถ้าได้รับความเห็นอกเห็นใจจากสังคม และประกอบกับผู้ป่วยมีสุขภาพจิตดี

(แสดงแผนผัง)

จากเริ่มอาการเอดส์อ่อน เอดส์เต็มขั้น กินเวลาทั้งหมด 1 - 2 ปี จึงจะถึงแก่ความตายในที่สุด คนที่มีเพียงแค่เลือดบวกเอดส์โดยไม่มีอาการแล้วยังไม่เลิกพฤติกรรมเสี่ยงไปรับเชื้อเอดส์มาเพิ่มเติม ก็มีโอกาส เป็นโรคเอดส์ในที่สุด ได้ง่ายกว่าคนที่ทราบว่าเลือดบวกเอดส์แล้วรักษาสุขภาพดี

(แสดงแผ่นใส)

ภูมิคุ้มกันต้านทานต่ำมีหลายสาเหตุ

มีโรคหลายชนิดที่ทำให้ร่างกายของผู้ที่เป็นโรค มีภูมิคุ้มกันที่ต่ำลง ไม่ว่าจะมีแต่โรคเอดส์เท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ บางโรคมีภูมิคุ้มกันต่ำโดยกำเนิด บางโรคภูมิคุ้มกันที่เดิมปกติก็เสื่อมลง งานกลุ่มนี้มีหลายโรคที่เป็นสาเหตุได้แก่ โรคขาดอาหาร โรคติดเชื้อไวรัสบางอย่าง เช่น โรคหัด โรคไข้หวัดใหญ่ โรคมะเร็งต่าง ๆ โรคที่เกิดจากการกินยาสเตอโรยด์ต่อกันเป็นเวลานานจนกดภูมิคุ้มกันของร่างกาย และที่กำลังกล่าวถึงคือโรคเอดส์ การที่บุคคลใดภูมิคุ้มกันต่ำลงจึงไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นโรคเอดส์เสมอไป อาจมีสาเหตุจากอย่างอื่นก็ได้

แพทย์จะพิจารณาว่าผู้ใดเป็นโรคเอดส์

ผู้ป่วยจะต้องมีสิ่งต่อไปนี้ครบถ้วน

1. ประวัติ-มีพฤติกรรมเสี่ยงติดเชื้อเอดส์
2. ตรวจพบเลือดบวกเอดส์
3. มีโรคติดเชื้อต่าง ๆ ที่แสดงว่า ภูมิคุ้มกันเสื่อมลง
4. ตรวจเลือด แล้วพบว่าภูมิคุ้มกันต่ำลง

แพทย์จะตัดสินใจว่าผู้ใดเป็นโรคเอดส์ จะต้องศึกษาดูว่าเข้าเกณฑ์ในการวินิจฉัยโรคเอดส์หรือไม่

เกณฑ์ในการวินิจฉัยมีดังต่อไปนี้

1. ประวัติ

ประวัติของพฤติกรรมที่น่าจะทำให้ติดเชื้อเอดส์ ดังที่กล่าวแล้วคือมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้ป้องกันด้วยถุงยางอนามัย และยิ่งน่าจะพิจารณามากขึ้นในคนที่เคยมีคู่นอนหลายคน, หญิงบริการทางเพศ, ชายบริการทางเพศ, ชายที่เกี่ยวหญิงบริการบ่อย ๆ หรือแม้กระทั่งคู่นอนชายที่ชอบเที่ยวผู้หญิง, ผู้ติดยาเสพติดฉีดเข้าเส้น (ไม่เกี่ยวกับพวกติดยาชนิดสูดดมไอระเหย หรือสูดดมควัน หรือรับประทานยาเสพติด) ผู้ที่เคยรับเลือด, รับอวัยวะ หรือรับการผสมเทียม, เด็กทารกที่เกิดกับมารดาผู้ติดเชื้อเอดส์

2. ตรวจเลือดพบเลือดบวกเอดส์ การตรวจหาแอนติบอดีต่อเชื้อเอดส์นี้ ปัจจุบันมีบริการตรวจทั่วไปตามโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลต่าง ๆ ราคาไม่เกิน 200 บาท มีความเชื่อถือได้ถึง 99% ขึ้นไป ผลการตรวจเป็น ความลับ เสมอ

ถ้ามีเพียงแค่ข้อ 1, 2 ไม่มีข้อ 3 ข้อ 4 ก็ไม่ถือว่าเป็นโรคเอดส์ แต่เรียกว่าผู้ติดเชื้อเอดส์โดยไม่มีอาการ

3. มีโรคติดเชื้อต่าง ๆ ที่แสดงว่าภูมิคุ้มกันเสื่อมลงนั้นคือ "ติดเชื้อฉวย-โอกาส" นั้นเอง ยกตัวอย่างโรคที่พบบ่อยในบุคคลที่เป็นเอดส์

ปอดอักเสบ - *Pneumocystis carinii pneumonia (PCP)* ติดเชื้อที่ปอดทำให้ปอดอักเสบ

- *Strongyloidosis* ติดเชื้อพยาธิจากลำไส้ การติดเชื้อก็เริ่มกระจายไปปอดหรือสมองหรือไปทั่วร่างกาย

เชื้อรา - *Candidiasis* ติดเชื้อราที่ปาก ลิ้น หลอดอาหารผิวหนังหรือปอด

- *Cryptococcal meningitis* ติดเชื้อราทำให้เยื่อหุ้มสมองมีอาการอักเสบ

แบคทีเรีย - *Mycobacterial infection* ติดเชื้อวัณโรค หรือเชื้อเดียวกันกับวัณโรค

ไวรัส - *Herpes Simplex Virus Infection* ติดเชื้อเริ่มที่ต่าง ๆ หรือทำให้สมองอักเสบหรือเป็นทั่วร่างกาย

- *Varicella - Zoster infection* เป็นงูสวัดรุนแรงเป็นบริเวณกว้าง

4. ตรวจเลือดแล้วพบว่าภูมิคุ้มกันเสื่อมลง

เช่น - ทำการทดสอบที่ผิวหนังแล้วได้ผลลบ ในขณะที่คนปกติทดสอบที่ผิวหนังแล้วควรจะได้ผลบวก

- จำนวนเม็ดเลือดขาวต่ำลง *T helper Lymphocyte* มีจำนวนน้อยลงในกระแสเลือด

- เม็ดเลือดขาวหลังจากถูกกระตุ้นแล้ว ทำหน้าที่ได้น้อยกว่าปกติผู้ป่วยคนใดที่มีเกณฑ์ครบทั้ง 4 ข้อนี้แล้ว แพทย์จึงจะวินิจฉัยว่าเป็นโรคเอดส์

การรักษาโรคเอดส์

การรักษาโรคเอดส์ หมายถึง การทำลายหรือกำจัดเชื้อไวรัสเอดส์ที่อยู่ในร่างกายให้หมดไป หรือไม่สามารถทำอันตรายต่อร่างกายได้อีกต่อไป ในปัจจุบันนี้ยังไม่มียาใด ๆ ที่สามารถรักษาโรคเอดส์ที่หายขาดได้ การรักษาเท่าที่ทำได้ขณะนี้ เป็นการรักษาตามอาการของโรคที่เกิดจากเชื้อโรคฉวยโอกาสทั้งหลาย ซึ่งก็พอจะรักษาได้บ้างแต่เป็นเพียงการยืดอายุของผู้ป่วยให้ยืนยาวขึ้นเท่านั้น เพราะโรคฉวยโอกาสทั้งหลายเป็นได้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ถ้าพวกเป็นเอดส์ ๆ ก็ยากที่จะรักษาได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามขณะนี้ได้มีการคิดค้นหาตัวยารักษาโรคเอดส์ (ทำลายเชื้อไวรัสเอดส์ในร่างกาย) กันอย่างกว้างขวาง ทั่วโลกมีการทดลองตัวยามากกว่า 1,000 ชนิด แต่ยังไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจนัก คาดว่าในอนาคตน่าจะมียาที่สามารถรักษาโรคเอดส์ได้ หากผู้ป่วยพยายามรักษาสุขภาพตนเอง และอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ จะทำให้มีชีวิตรอดยืนยาวขึ้น จนค้นพบยารักษาโรคเอดส์ในที่สุด ผู้ป่วยจึงไม่ควรที่จะท้อแท้ สิ้นหวัง

อย่างไรก็ตามปัจจุบันนี้มีความพยายามที่จะรักษาโรคเอดส์ โดยแบ่งการรักษาออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. การรักษาโรคแทรกซ้อนหรือโรคฉวยโอกาส คือ โรคฉวยหรือโรคติดเชื้อต่าง ๆ โรคเหล่านี้บางอย่างมียารักษา บางอย่างก็ไม่มียารักษา เป็นการรักษาตามอาการที่ปรากฏ

2. การรักษาที่มุ่งกำจัดเชื้อไวรัสเอดส์ ในปัจจุบันนี้ยังไม่มียาที่ได้ผลแน่นอนในการทำลายเชื้อไวรัสเอดส์ที่อาศัยอยู่ในเม็ดเลือดขาว มีเพียงยาที่ไปหยุดยั้งการแบ่งตัวของเชื้อไวรัสเอดส์ เช่น ยาซีโดวูไดน์ (Zidovudine) เรียกสั้น ๆ ว่า ZDV ซึ่งสามารถยับยั้งการแบ่งตัวของเชื้อไวรัสเอดส์ได้ จึงทำให้คนไข้มีอาการดีขึ้น แต่มีผลข้างเคียงอันไม่พึงประสงค์และราคาแพงมาก นอกจากนั้นยังมีตัวยาอื่น ๆ ที่คล้ายกันอีกเป็นจำนวนมากอยู่ในระหว่างการทดลองและพัฒนา

3. การรักษาที่มุ่งเสริมหรือกระตุ้นภูมิคุ้มกันที่เสียไป ในปัจจุบันมีการทดลองยาหลายชนิด และใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยเสริมภูมิคุ้มกัน เช่น การปลูกถ่ายไขกระดูก และการถ่ายเม็ดเลือดขาว (bone marrow transplantation and lymphocyte transfusion) แต่วิธีการเหล่านี้ยังไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจนัก

4. การรักษาสภาพจิตของผู้ป่วย ได้แก่ การให้การสนับสนุนทางด้านกำลังใจ การส่งเคราะห์อาชีพร การบำบัดทางจิต เนื่องจากผู้ป่วยมักจะได้รับความกดดันทางจิตมาก

ความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาโรคเอดส์

เนื่องจากปัจจุบันยังไม่มียาชนิดใดที่จะรักษาโรคเอดส์ได้อย่างเด็ดขาด จึงมักจะเกิดข่าวลือในทางที่ว่า สมุนไพรบางชนิดสามารถรักษาโรคเอดส์ได้ โดยมีการประกาศยืนยันทางสื่อมวลชนและถือโอกาสจำหน่ายตัวยานั้น ๆ ตัวยาเหล่านี้ไม่มีการพิสูจน์ทางการแพทย์มีเพียงคำกล่าวอ้างว่าได้ผล ซึ่งตามความจริงแล้วในปัจจุบันมีตัวยามากมายที่ทำให้ผู้ป่วยโรคเอดส์มีความรู้สึกว่าการดีขึ้น แต่ไม่หายจากโรคและยาบางอย่างอาจมีอันตรายต่อร่างกายได้ ส่วนใหญ่เมื่อกระทรวงสาธารณสุขไปทำการพิสูจน์แล้ว มักจะพบว่าไม่ได้ผล การหลงเชื่อคำเล่าลือเหล่านั้น นอกจากไม่ทำให้เกิดผลดีแล้วยังอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์อีกด้วย

การใช้ชุดการแนะนำ

ครั้งที่ 5

การใช้บทบาทสมมติ : ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอดส์
3. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกผลกระทบของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูสนทนากับนักเรียนถึงเรื่องการป้องกันตนเองอย่างไรไม่ให้ติดเชื้อเอดส์
 - 1.2 ครูเล่าเรื่องสถานการณ์สมมติให้นักเรียนฟัง
2. ขั้นแสดง
 - 2.1 ครูหาอาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ
 - 2.2 แจกเอกสารเรื่องสั้นและบทบาทสมมติของแต่ละคนให้ผู้แสดงอ่านและเตรียมตัวแสดงพร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
 - 2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทบาทที่กำหนดให้ใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้เป็นผู้สังเกตการณ์และวิเคราะห์เรื่องที่ได้อ่าน

3. ชั้นอภิปราย

ครูให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับการชมการแสดงบทบาทสมมติในประเด็นต่อไป

- สันติวิธีป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีหรือไม่ ถ้าเป็นนักเรียนจะทำอย่างไรในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี

- นักเรียนคิดว่าจะช่วยเหลือสันติได้อย่างไร
- การที่สันติติดเชื้อเอชไอวีมีผลกระทบอย่างไรบ้าง

4. ชั้นแสดงเพิ่มเติม

ครูให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นของกลุ่มที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

5. ขั้นสรุป

- 5.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง "คำสารภาพของสันติ"
- 5.2 ครูสรุปวิธีการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี การช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผลกระทบของโรคเอชไอวี

เนื้อเรื่องบทบาทสมมติ

ให้นักเรียนที่จะแสดงบทบาทสมมติ อ่านเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจและทำตามคำสั่ง
ท้ายบท

ขณะที่สันติกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งทางภาคเหนือ
อาศัยอยู่กับพระที่วัด พ่อแม่ของเขาเป็นคนยากจน จึงนำสันติมาอาศัยอยู่กับพระเพื่อจะได้
เรียนหนังสือให้มีระดับสูง ๆ ต่อไป

วันหนึ่ง สันติได้ไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิดเพื่อนชื่อแดงที่อยู่ท้องเดียวกัน ในวันนั้น
ก็มีการดื่มสุรากัน สันติและเพื่อน ๆ คุยช่วยกันเมื่อการมันเมาสุรา จึงเกิดความศึกลง
ขึ้นมาชวนกันไปเที่ยวแหล่งบริการทางเพศและพวกเพื่อน ๆ ช่วยกันออกเงินค่าหญิงบริการ
ให้แก่สันติ สันติมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการเป็นครั้งแรก จึงรู้สึกตื่นเต้นมากเลยลืมนึกถึงถุง-
ยางอนามัยก่อนจะมีเพศสัมพันธ์

ประมาณ 3 เดือนต่อมา สันติมีอาการอ่อนเพลียไอแห้ง ๆ คล้ายจะเป็นหวัด
จึงไปคลินิคหมอสมจิต เพื่อขอคำปรึกษาเพราะกลัวว่าจะติดเชื้อเอดส์ หมอได้ตรวจเลือด
ของสันติ ปรากฏว่าสันติมีเลือดบวกเอดส์ จึงแนะนำให้สันติอย่าไปเพิ่มเชื้อเอดส์มาใส่ตน
เองอีก รักษาร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง โดยออกกำลังกายสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร
ที่มีประโยชน์ และหมอได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์แก่สันติ เพื่อจะได้
แนะนำคนอื่นไม่ให้ติดเชื้อเอดส์

เมื่อสันติทราบว่าตนเองติดเชื้อเอดส์ ก็ไปเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง เพื่อจะให้พวกเพื่อน
ระวังตัว จะได้ไม่ติดเชื้อเอดส์เช่นเขา

เมื่อพวกเพื่อน ๆ ทราบว่าสันติติดเชื้อเอคส์ ก็ไม่มีใครกล้าพูดคุยกับสันติอีกต่อไป นอกจากตั้มเท่านั้นที่เป็นเพื่อนสนิทคอยให้กำลังใจรับฟังปัญหาของสันติ แนะนำให้สันติหาจิตใจให้สบาย และควรจะออกกำลังกายเสมอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์และพักผ่อนให้เพียงพอด้วย

หลังจากที่สันติรับเชื้อเอคส์แล้ว ชีวิตของสันติก็เปลี่ยนไป เขากลายเป็นคนหงอยเหงา ไม่มีเพื่อนมากเหมือนแต่ก่อน ไม่มีใครอยากพูดคุยกับสันติ ร่างกายของสันติก็ไม่แข็งแรงเจ็บป่วยบ่อย ๆ ต้องเสียเงินในการรักษามาก ผลการเรียนต่ำลง ความหวังที่สันติอยากจะเรียนสูง ๆ ก็หมดไป อารมณ์ไม่ค่อยดี และหงุดหงิดโมโหง่าย

บทบาทของสันติ

สมมติฉันเป็นสันติ ขณะที่ฉันกำลังเรียนอยู่ชั้น ม.3 ฉันได้ไปงานเลี้ยงวันเกิดของเพื่อนชื่อเต็ง หลังจากเลิกจากงานเลี้ยงแล้ว ฉันได้ไปเที่ยวหาบริการกับเพื่อน ๆ เป็นครั้งแรกที่ฉันเที่ยวหาบริการโดยพวกเพื่อน ๆ ออกเงินค่าหาบริการให้ฉัน เพราะฉันเป็นเด็กวัดฐานะยากจน ฉันมีเพศสัมพันธ์กับหาบริการ โดยไม่ได้ป้องกันถึงถุงยางอนามัยเลย ทำให้ฉันติดเชื้อเอคส์ หลังจากที่ยังติดเชื้อเอคส์ ทำให้ฉันเป็นคนหงอยเหงา ไม่มีเพื่อนฝูงมากเหมือนแต่ก่อน ร่างกายอ่อนแอเจ็บป่วยบ่อย ๆ อารมณ์หงุดหงิดโมโหง่าย ไม่มีใครอยากพูดคุยกับฉันและฉันต้องเสียเงินทองรักษาโรคของฉันมากขึ้น

บทบาทของหมอสมจิต

สมมติฉันเป็นหมอสมจิต สันติมาปรึกษาฉันเกี่ยวกับอาการไม่สบายของแก ฉันได้ตรวจเลือดของสันติ พบว่าเลือดบวกเอคส์ จึงแนะนำให้เขารักษาสุขภาพให้แข็งแรง ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทานอาหารที่มีประโยชน์ และให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอคส์ว่า โรคเอคส์ป้องกันได้โดยการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอคส์ ให้ลึกซึ้ง ไม่เสพยาเสพติด ถ้าเจ็บป่วยควรเข้ารับการรักษานในโรงพยาบาลของรัฐ หรือเอกชนที่ถูกกฎหมายไม่ส่วส่อนทางเพศ ใช้ถุงยางอนามัยที่มีคุณภาพดี เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า ไม่ใช้ของส่วนตัวร่วมกับคนอื่น รับเลือดจากบุคคลที่ไม่ติดเชื้อเอคส์ และเลือดที่ผ่านการตรวจเชื้อเอคส์แล้วเท่านั้น

บทบาทสมมติของตั้ม

สมมติฉันชื่อตั้ม เป็นเพื่อนสนิทของสันติ ฉันส่งสารสันติเมื่อรู้ว่าเขาติดเชื้อเอดส์ จึงพยายามจะช่วยเหลือเขา โดยการให้กำลังใจเขารับฟังปัญหาของเขา แนะนำเขา ให้อาหารอร่อยและฝึกสมาธิ เพื่อจิตใจจะได้สงบ แนะนำเขาให้ออกกำลังกายเสมอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์และพักผ่อนให้เพียงพอ แนะนำเขาไม่ให้เลี้ยงสัตว์ เพราะจะติดเชื้อโรคอื่น ๆ ไม่ให้ไปเล่นทางเพศอีก ไม่ให้ไปเสพยาเสพติด ต้มสุรา จะทำให้ร่างกายได้แข็งแรง เมื่อเขาไม่สบายก็พาไปหาหมอ

บทบาทของเพื่อน ๆ

สมมติพวกเราเป็นเพื่อน ๆ ของสันติ เมื่อพวกเราทราบว่าสันติติดเชื้อเอดส์ จึงไม่อยากพูดคุยกับสันติ เพราะกลัวจะติดเชื้อเอดส์จากสันติ เมื่อสันติมาพูดคุยกับพวกเรา พวกเราจะเดินหนีออกไป

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 6

การอภิปรายกลุ่ม : ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัวที่จะติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความไม่สบายใจในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนรู้สึกอย่างไรกับโรคเอดส์ที่เกี่ยวกับการติดต่อ และการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

2. ขั้นทำกิจกรรม

- 2.1 ครูให้นักเรียนดูวิดีโอเรื่อง สำนึกราคาแพง
- 2.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม เพื่ออภิปรายและแสดงความรู้สึกในหัวข้อต่อไปนี้
 - นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อตนเองติดเชื้อเอดส์
 - นักเรียนรู้สึกอย่างไรในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์
 - นักเรียนรู้สึกอย่างไรหลังจากดูวิดีโอเรื่อง สำนึกราคาแพง

3. ขั้นสรุป

- 3.1 ให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มออกมาสรุปความรู้สึกของกลุ่ม
- 3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและแสดงความคิดเห็น

4. อุปกรณ์

วิดิทัศน์ เรื่อง สำนึกราคาแพง

5. การประเมินผล

1. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นและการสรุป

เนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่องวิดิทัศน์จากสมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

เรื่อง สำนึกราคาแพง

คุณไก่ เป็นชายนักเที่ยวหญิงบริการทางเพศเขามีแฟนประจำชื่อน้อย เป็นหญิงบริการทางเพศพักอาศัยอยู่พลตแห่งหนึ่ง คุณไก่อีกจะไปหาน้อยที่บ้านพักเป็นประจำ เขามีเพศสัมพันธ์กับน้อยโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยป้องกันโรคเอดส์เลย ต่อมาเขาทราบข่าวว่าน้อยไม่สบายเขาไปเยี่ยมน้อยที่บ้านแต่ไม่พบและทราบว่าน้อยได้เสียชีวิตเพราะโรคเอดส์ แต่เขายังไม่เชื่อเรื่องโรคเอดส์ ถึงแม้นักศึกษาจะรณรงค์เผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ เขาก็ไม่สนใจเขาโยนแผ่นปลิวที่นักศึกษาแจกให้ทิ้งลงถังขยะ ต่อมาเขาแต่งงานกับภรรยาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขและมีลูกด้วยกัน 1 คน เมื่อลูกอายุได้ 2 ขวบ ลูกไม่สบายเป็นไข้ไม่ยอมทานข้าว เขาพาลูกไปหาหมอ แต่รักษาอย่างไรก็ไม่หายสักทีอาการก็ยิ่งทรุดลง เมื่อหมอตรวจเลือดปรากฏว่าลูกของเขาติดเชื้อเอดส์ ต่อมาหมอให้ทั้งพ่อและแม่ตรวจเลือดก็พบว่าติดเชื้อเอดส์ทั้ง 3 คน หลังจากนั้นไม่นานลูกของเขาเสียชีวิตทำให้เขาและภรรยาเสียใจมากและเขามีชีวิตอยู่อย่างไม่เป็นสุข

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 7

กรณีตัวอย่าง : ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการป้องกันการติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนถามความรู้สึกว่าใครมั่นใจว่าตลอดชีวิตนี้ตนเองจะไม่ติดเชื้อเอดส์

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม

2.1 แจกเอกสารกรณีตัวอย่างแก่นักเรียนกลุ่มละ 3 กรณีตัวอย่าง (แจกทีละกรณี) ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันภายในกลุ่มแสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นในประเด็นดังนี้

จากกรณีตัวอย่าง นักเรียน

มีความรู้สึกอย่างไร

คิดว่าตนเองมีโอกาสติดเชื้อเอดส์หรือไม่

ทำอย่างไรจึงจะเกิดความมั่นใจในการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ได้

3. ขั้นสรุป

3.1 ให้นักตัวแทนแต่ละกลุ่มสรุปความรู้สึกของกลุ่ม

3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและแสดงความคิดเห็น

อุปกรณ์

กรณีตัวอย่าง 3 กรณี

การประเมินผล

สังเกตจากการมีส่วนร่วมในการอภิปรายซักถามการสรุปการแสดงความคิดเห็น

กรณีตัวอย่างที่ 1

เรื่อง "สองพี่น้อง"

นนท์กับนพ เป็นพี่น้องกัน นนท์เป็นพี่ชาย นพเป็นน้องชาย เขาทั้งสองอยู่กับพ่อและแม่เลี้ยง แม่ที่แท้จริงของเขาเสียชีวิตตั้งแต่นนท์และนพยังเล็ก ๆ อยู่ เมื่อพ่อแต่งงานกับแม่คนใหม่ นนท์และนพไม่ค่อยมีความสุข เพราะถูกแบ่งความรักจากพ่อไป พ่อไม่ค่อยสนใจปัญหาของลูก ๆ เพราะมัวแต่ทำงานธุรกิจ มีเงินให้ลูก ๆ ใช้อย่างสบาย แต่ก็ไม่ได้ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกมากนัก ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ก็ตาม แต่ก็ไม่ทำให้นนท์และนพเสียคนไปทีเดียว นนท์กับนพมีนิสัยต่างกันมาก นนท์เป็นคนเก็บตัว ไม่ชอบเที่ยวคบแต่เพื่อนฝูงที่ดี ขยันเรียนหนังสือ มีความรับผิดชอบดี ซึ่งตรงข้ามกับนพเป็นคนชอบสนุกมีเพื่อนฝูงมาก ใช้จ่ายเงินเบื่องกว่านนท์ ชอบเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง ไม่สนใจเรียนเท่าที่ควร มีความรับผิดชอบน้อย แต่ทั้งสองรักกันมาก นนท์มักจะเตือนนพเสมอ ๆ ไม่ให้ไปเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงมากนักแต่ตนไม่เชื่อ เขาว่าพี่ชายใช้ชีวิตน่าเบื่อหน่ายเอาแต่ดูหนังสือ ไม่มีประสบการณ์กับโลกภายนอกบ้างเลย เมื่อวันเวลาผ่านไปชีวิตของนนท์และนพก็เปลี่ยนไป นนท์เรียนจบมหาวิทยาลัย ทำงานเป็นพนักงานธนาคาร แต่งงานกับหญิงที่ตนรัก สร้างฐานะตนขึ้นมา มีบ้านเป็นของตนเอง มีชีวิตอยู่อย่างสะดวกสบาย

ส่วนนพหลังจากจบ ม.6 แล้วสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ เอาแต่เที่ยวเตร่ ไม่ยอมทำงานอะไร พ่อก็ให้เงินใช้อย่างสบายเหมือนเดิม อยู่มาวันหนึ่งนพตื่นเช้าขึ้นมามีอาการอ่อนเพลีย ลูกไม่ขึ้นเหมือนจะหมดแรง มีอาการไอแห้ง ๆ เจ็บคอทานข้าวไม่ได้นอนพักอยู่ 2-3 วัน อาการยิ่งทรุดหนักกว่าเดิม นนท์สงสัยนพจะติดเชื้อเอชไอวี เพราะนพชอบเที่ยวผู้หญิงบริการทางเพศ และมีแฟนเป็นนักร้อง

นนท์ได้พาไปโรงพยาบาลให้หมอรักษา หมอได้ตรวจเลือดของนพพบว่าเลือดบวกเอชไอวีไม่มีใครช่วยนพได้อีกแล้ว หมอก็ช่วยไม่ได้ เพราะอาการของนพหนักลงทุกวัน พ่อและแม่รู้สึกเสียใจมาก ที่ต้องสูญเสียไปอย่างไม่มีวันฟื้นขึ้นมาอีก

หลังจากนั้นก็ได้สูญเสียน้องชายไปอย่างไม่มีวันกลับ เขาจึงระมัดระวังตัวเอง
 ไม่ให้ติดเชื้อเอดส์ โดยรักษาสุขภาพอนามัยให้แข็งแรงอยู่เสมอ ไม่เที่ยวเตร่สถานเริง
 รรมย์ ไม่คบเพื่อนที่ติดยาเสพติด และไม่สัมผัสกับเลือด น้ำอสุจิ และน้ำในช่องคลอดของ
 ผู้อื่นโดยเด็ดขาด

อภิปรายปัญหา

1. นนท์กับนพมีนิสัยต่างกันอย่างไร
2. นพติดเชื้อเอดส์จากที่ไหน
3. นนท์มีวิธีป้องกันการติดเชื้อเอดส์อย่างไร

กรณีตัวอย่างที่ 2

เรื่อง สุขกายสบายใจ

คุณสมศรี มีอาชีพเป็นพยาบาล รู้วิธีรักษาสุขภาพอนามัยของตนเองให้แข็งแรง ไม่เคยเจ็บไข้อะไรมากนัก ตรงข้ามกับคุณสมรซึ่งมีโรคประจำตัว ร่างกายไม่แข็งแรง เข้าโรงพยาบาลเป็นประจำ ครั้งหนึ่งคุณสมรเป็นโรคปวดท้องไส้ติ่งอักเสบ จำเป็นจะต้องผ่าตัดและใช้เลือด คุณสมรไม่ยอมมาใช้เลือดของโรงพยาบาล เพราะไม่ไว้ใจกลัวจะติดเชื้อเอดส์ ซึ่งกำลังระบาดในขณะนี้ ขอใช้เลือดของลูกชาย ซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่น ร่างกายแข็งแรงดี หมอก็ตกลงใช้เลือดของลูกชายคุณสมร โดยไม่ได้ตรวจเชื้อเอดส์ เพราะคุณสมรแน่ใจว่าเลือดของลูกชายบริสุทธิ์

หลังจากคุณสมรออกจากโรงพยาบาลไปประมาณ 3 เดือน ก็กลับมารักษาโรคประจำตัวที่โรงพยาบาลอีก หมอได้ตรวจเลือดคุณสมรพบเลือดบวกเอดส์ เมื่อคุณสมรทราบทำให้รู้สึกเสียใจมาก ทั้งที่พยายามป้องกันแล้วยังติดเชื้อเอดส์ได้ เมื่อให้หมอตรวจเลือดลูกชายก็พบเชื้อเอดส์เช่นกัน ขณะนี้คุณสมรกับลูกชายติดเชื้อเอดส์ ทำให้ทั้งสองคนมีความทุกข์ใจมาก ๆ ตรงข้ามคุณสมศรีสุขทั้งกาย และสบายใจ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เพราะเขารู้จักรักษาสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอมีความรู้เรื่องป้องกันโรคติดต่อทั้งหลาย

อภิปรายปัญหา

1. คุณสมศรีกับคุณสมรมีอะไรต่างกันบ้าง
2. คุณสมรติดเชื้อเอดส์มาจากไหน
3. คุณสมศรีมีวิธีป้องกันโรคเอดส์อย่างไร

กรณีตัวอย่างที่ 3

เรื่อง "ครอบครัวที่มีสุข"

นิภากับนิต เป็นเพื่อนบ้านเดียวกัน ทั้งสองมีความสนิทสนมกันมาก มีอะไรจะปรึกษาหารือกันเสมอ ทั้งนิภาและนิตเพิ่งแต่งงานและยังไม่มีบุตร ครอบครัวของนิภามีฐานะทางเศรษฐกิจดี สามีทำงานบริษัทเป็นคนขยันทำงาน ไม่ชอบเที่ยวเตร่ มีเพื่อนฝูงไม่มากนัก ประหยัดการใช้จ่ายเงิน หลังจากเลิกทำงานกลับบ้านตรงเวลาทุกครั้ง ส่วนนิภาที่ทำงานที่บ้านเต็มเวลา ช่างเอาอกเอาใจสามีทุกอย่าง ไม่มีเรื่องทะเลาะกันเลย ก่อนจะแต่งงานกันทั้งคู่ก็ไปตรวจเชื้อเอชไอวีและซิฟิลิสจากเชื้อเอชไอวีทั้งคู่ ตรงข้ามกับครอบครัวของนิต สามีทำงานเซลล์แมนแนะนำสินค้าแก่ลูกค้า รู้จักคนมาก พูดเก่ง บุคลิกภาพดี รายได้ดี เขาใช้จ่ายเงินอย่างไม่ประหยัด บางครั้งไปต่างจังหวัดกว่าจะได้กลับบ้าน 10 - 20 วัน ไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านมากนัก ส่วนนิตเมื่อสามีไม่ค่อยอยู่บ้าน เขาก็ไม่ค่อยสนใจงานบ้านมากนัก ไปเที่ยวกับเพื่อนฝูงเป็นประจำ ก่อนจะแต่งงานทั้งคู่ไม่ได้ตรวจเลือดหาเชื้อเอชไอวี

ต่อมาทั้งนิตและนิภาได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรเป็นชายเหมือนกัน แต่ลูกของนิตไม่ค่อยแข็งแรง เจ็บป่วยบ่อย ๆ ตรงข้ามกับลูกชายของนิภา อ้วน น่ารัก เมื่อลูกของนิตได้ 2 ขวบ เกิดอาการไม่สบายเป็นไข้หวัด และไม่ยอมทานข้าว ท้องเสียเป็นประจำ นิตได้พาลูกไปรักษาที่โรงพยาบาล หมอได้ตรวจเลือดพบว่าลูกของนิตมีเลือดบวกเอชไอวีและหมอให้พ่อแม่ตรวจเลือดด้วย ปรากฏว่าพ่อแม่เลือดบวกเอชไอวีทั้งคู่ ในเวลาต่อมาลูกของนิตก็เสียชีวิต ทำให้นิตและสามีเสียใจมาก ๆ ก่อนแต่งงานและก่อนมีบุตร ไม่ได้นึกถึงโรคเอชไอวีสักนิดเลย ตรงข้ามกับนิภา เขาและสามีได้ไปตรวจเลือดก่อนแต่งงาน เขาจึงมั่นใจว่า เขาทั้งสองไม่ติดเชื้อเอชไอวี และลูกของเขาจะไม่ติดเชื้อเอชไอวีจากเขาด้วย

อภิปรายปัญหา ดังนี้

1. ครอบครัวของนิภาและนิตต่างกันอย่างไร
2. ลูกชายของนิตติดเชื้อเอชไอวีมาจากไหน
3. นิภาวิธีป้องกันติดเชื้อเอชไอวีอย่างไร

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 8

การใช้บทบาทสมมติ : ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสงสารผู้ติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้นักเรียนมีความเห็นอกเห็นใจผู้ติดเชื้อเอดส์ที่ถูกสังคมรังเกียจ

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูสนทนา ชักถามนักเรียนถึงความรู้สึกที่ผู้ติดเชื้อเอดส์ถูกสังคมรังเกียจ
 - 1.2 ครูเล่าเรื่องสถานการณ์สมมติให้นักเรียนฟัง
2. ขั้นแสดง
 - 2.1 ทหาอาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ
 - 2.2 แจกเอกสารเรื่องสั้นและบทบาทของแต่ละคนให้ผู้แสดงอ่านและเตรียมตัวแสดงพร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
 - 2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทบาทที่กำหนดให้ใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้เป็นผู้สังเกตการณ์ช่วยกันวิเคราะห์เรื่องที่ได้อ่าน
3. ขั้นอภิปราย

ครูให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับการชมการแสดงบทบาทสมมติในประเด็น

ต่อไปนี้

- ครอบครัวของคุณจะอ่อนแอเป็นอย่างไรเมื่อคุณจะอ่อนแอยังไม่ติดเชื้อเอดส์
- เมื่อคุณจะอ่อนแอติดเชื้อเอดส์ครอบครัวเขาเป็นอย่างไร

- ท้าวมลัษฌมจึร้งเก็ยจุณจะอ้อน
- ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวของจุณจะอ้อนจะทำอย่างไร
- ถ้านักเรียนเป็นจุณจะอ้อนจะรู้สึกอย่างไร

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ครูให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามที่เสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่มที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

5. ขั้นสรุป

5.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง "ชีวิตของจุณจะอ้อน"

5.2 ครูสรุปถึงความรู้สึกที่มีต่อผู้ติดเชื้อเอดส์ และเมื่อผู้ติดเชื้อเอดส์ถูกสังคามรังเก็ย

อุปกรณ์

เอกสารเรื่องสั้นและบทบาทสมมติของผู้แสดงเรื่อง ชีวิตของจุณจะอ้อน พร้อมอุปกรณ์ในการแสดงบทบาทสมมติ

การประเมินผล

1. สังเกตการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน
2. สังเกตจากการตอบคำถามอภิปรายและสรุป

เนื้อเรื่องบทบาทสมมติ
เรื่อง "ชีวิตของคุณจะอ่อน"

ให้นักเรียนที่จะแสดงบทบาทสมมติ อ่านเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจและทำตามคำสั่ง
ท้ายบท

คุณจะอ่อนมีภรรยา และลูกอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ช่วยกันทำมาหากินแบบคน
ทั่วไป

วันหนึ่งมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นกับคุณจะอ่อน ขณะที่คุณจะอ่อนไปงานเลี้ยง
สังสรรค์กับเพื่อนบ้าน และมีอาการมึนเมาสุรามากจนภรรยาต้องพากลับบ้าน พอตื่นเช้า
คุณจะอ่อนเกิดอาการปวดท้องอย่างแรง เมื่ออาการปวดท้องหายเป็นปกติ เขาก็ไปทำงานที่
โรงงานเหมือนเดิม ต่อมาอีกประมาณ 2-3 สัปดาห์ อาการปวดท้องกำเริบขึ้นมาอีกขณะที่
เขากำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ทำงาน ภรรยาและลูกที่ทำงานห่างเดียวกัน ก็พาไปโรงพยาบาล
และหมอได้ทำการรักษาผ่าตัด จนคุณจะอ่อนมีอาการปกติดีเหมือนเดิมทุกอย่าง

3 เดือนต่อมาเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นอีก เมื่อรถของโรงพยาบาลมาที่โรงงาน
ที่คุณจะอ่อนปฏิบัติงานอยู่ มาพบหัวหน้าและขอพบคุณจะอ่อน พร้อมทั้งเชิญคุณจะอ่อนและ
ภรรยาไปโรงพยาบาล เพื่อหมอจะให้คำแนะนำบางประการเกี่ยวกับคุณจะอ่อนที่ติดเชื้อ
เอดส์จากการรับเลือด ต่อมาได้มีนักข่าวได้สัมภาษณ์คุณหมอที่โรงพยาบาล เพื่อจะหา
ข้อมูลเกี่ยวกับคุณจะอ่อน เมื่อนักข่าวได้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณจะอ่อน แล้วก็ตีพิมพ์ลงในหนังสือ
พิมพ์จำหน่ายแก่คนทั่วไป เป็นเหตุให้คนทั่วไปทราบว่าคุณจะอ่อนติดเชื้อเอดส์ ต่อมาอีก 2 -
3 วัน นายจ้างเรียกจะอ่อนไปพบและให้เงินจำนวนหนึ่งแก่คุณจะอ่อน โดยให้คุณจะอ่อนไป
พักผ่อนรักษาตัวอยู่ที่บ้าน อีกไม่นานลูกและภรรยาของคุณจะอ่อนก็ถูกนายจ้างให้ออกจากงานอีก
เช่นกัน ร่างกายและจิตใจของคุณจะอ่อนเริ่มอ่อนแอลงทุกวัน เขาต้องเข้าโรงพยาบาล
บ่อย ๆ ลูกและภรรยาของคุณจะอ่อนไปซื้อของตามร้านค้าในหมู่บ้านไม่มีใครขายให้ ชาว
บ้านขู่ว่าจะจับเขาไปฆ่าที่ทั่วไป โดยคุยกับใครคนเขาก็เดินหนีไปหมดทำให้เขาต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่
อื่น ๆ อยู่เรื่อยไป

ต่อมาทางสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชนทราบปัญหาของคุณจะอ่อน ก็เชิญคุณ
จะอ่อนไปเป็นวิทยากรพิเศษบรรยายให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์
และการประชุมอบรม พร้อมทั้งให้เงินค่าตอบแทนด้วย

คุณจะอ่อนทำงานให้สมาคมพัฒนาประชากร และชุมชนอยู่ประมาณ 2 - 3 ปี
ร่างกายอ่อนแอลง เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้อาการของคุณจะอ่อน
หนักกว่าทุกครั้งร่างกายอ่อนแอลงมาก จึงทำให้คุณจะอ่อนเสียชีวิตในที่สุด

บทบาทของคุณจะอ่อน

สมมติว่าฉันเป็นคุณจะอ่อน ฉันมีลูกและภรรยาช่วยกันทำมาหากินตามปกติเหมือนคน
ทั่วไป มีครั้งหนึ่งฉันไปงานเลี้ยงฉลองปีใหม่และเมามากเกินไป พอรุ่งเช้ามีอาการปวด
ท้อง หลังจากนั้นไม่นานฉันก็เกิดอาการปวดท้องขึ้นมาอีก ภรรยาและลูกพาไปโรงพยาบาล
หมอทำการรักษาผ่าตัด และให้เลือดแก่ฉันจนหายปกติ อยู่มาไม่นานหมอได้ตรวจเลือด
ของฉันและภรรยา พบว่าฉันติดเชื้อเอดส์ ฉันเสียใจมาก ฉันติดเชื้อเอดส์เพียงคนเดียว
ภรรยาและลูกไม่ติดเชื้อเอดส์จากฉันเลย เมื่อหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าฉันติดเชื้อเอดส์ ทำให้
ฉันถูกให้ออกจากงานเพื่อนบ้านรังเกียจฉัน ฉันต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่ยื่นพอดีสมาคมพัฒนา
ประชากรและชุมชนของคุณมีชัย ได้ช่วยฉันให้มีงานใหม่ โดยเป็นวิทยากรพิเศษเผยแพร่
ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ทำให้ฉันอยู่ได้อีกหลายปี แต่โรคเอดส์ทำให้ร่างกายฉันอ่อนแอ ฉัน
ต้องเข้ารักษาที่โรงพยาบาลบ่อย ๆ ในที่สุดฉันทนโรคภัยนี้ไม่ได้ต้องเสียชีวิตในเวลาต่อมา

บทบาทของหมอ

สมมติฉันเป็นหมอรักษาคุณจะอ่อน ซึ่งป่วยเป็นโรคกระเพาะ ฉันทำการรักษาและ
ให้เลือดแก่เขา โดยไม่ได้ตรวจเลือดในขณะนั้นว่า มีเชื้อเอดส์หรือไม่ ตอนหลังฉันสงสัย
คุณจะอ่อนจะติดเชื้อเอดส์จากเลือดที่ฉันให้คุณจะอ่อน จึงทำการตรวจเลือดคุณจะอ่อน

ปรากฏว่าคุณจะอ่อนมีเลือดบวกเอดส์ ฉันเสียใจมากที่ทำงานผิดพลาดครั้งนี้ แต่
คุณจะอ่อนเขาเป็นคนดี ไม่เอาเรื่องราวจากหมอ เพราะต้องการให้เขาหายเจ็บป่วย

บทบาทของนักข่าว

สมมติว่า ฉันเป็นนักข่าว ฉันได้ทราบว่าคุณจะฮั่นติดเชื้อเอดส์จากการให้เลือด จึงไปทำการสัมภาษณ์หมอที่รักษาคุณจะฮั่น เพื่อจะนำข่าวมาเผยแพร่แก่ประชาชนให้ทราบ ข่าวเกี่ยวกับโรคเอดส์ คนทั่วไปจะไม่ติดเชื้อเอดส์เพิ่มขึ้นอีก

บทบาทของนายจ้าง

สมมติฉันเป็นนายจ้างของคุณจะฮั่น เมื่อฉันทราบว่าคุณจะฮั่นติดเชื้อเอดส์ ฉันกลัวจะเสียชื่อเสียงของโรงงาน จึงให้คุณจะฮั่นออกจากงาน พร้อมเงินจางหวนหนึ่ง เขาจะได้รักษาตัวให้ดีขึ้น

บทบาทของลูกจะฮั่น

สมมติฉันเป็นลูกชายคุณจะฮั่น ฉันไม่ได้ติดเชื้อเอดส์จากพ่อ แม่ของฉันก็ไม่ติดเชื้อเอดส์เช่นกัน แต่ฉันถูกสังคมเพื่อนบ้านรังเกียจ ไม่ยอมขายของให้ ไม่ยอมพูดคุยกับฉัน ทำให้ฉันและครอบครัวไม่มีความสุขเลย ต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่ยื่น ที่คนไม่รู้จักทั้งยังถูกนายจ้างให้ออกจากงานอีกด้วย

บทบาทของเพื่อนบ้าน

สมมติฉันเป็นเพื่อนบ้านของคุณจะฮั่น เมื่อฉันทราบว่าว่าคุณจะฮั่นติดเชื้อเอดส์ ฉันกลัวจะติดเชื้อเอดส์ เพราะเป็นแล้วรักษาไม่หาย เมื่อคุณจะฮั่น ภรรยาและลูก ๆ ของคุณจะฮั่นเดินมาคุยกับฉัน ฉันรู้สึกกลัวไม่อยากคุยกับเขา เขามาซื้อของที่ร้านของฉัน ฉันให้เขาไปฟรี ๆ วันหลังเขาจะไม่มาซื้ออีก ฉันไม่ทราบว่าโรคเอดส์ติดต่อกัน อย่างไร จึงป้องกันตัวไว้ก่อน โดยไม่พูดคุยหรือใกล้ชิดกับคนติดเชื้อเอดส์

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 9

การทำงานเป็นกลุ่ม : ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นห่วงบุคคลอื่น ที่จะติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนรู้สึกอย่างไรที่มีคนติดเชื้อเอดส์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่มทำกิจกรรมรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในหัวข้อต่อไปนี้

2.1 เขียนคำขวัญเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

2.2 เขียนป้ายนิเทศเรื่องรู้จักเอดส์ก่อนจะสายไป

2.3 เขียนป้ายนิเทศเรื่องการอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

3. ขั้นสรุป

3.1 ตัวแทนกลุ่มเสนอผลงาน

3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและเสนอข้อคิดเห็นในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

อุปกรณ์

1. กระดาษโปสเตอร์
2. อุปกรณ์การเขียนโปสเตอร์
3. เอกสารความรู้เรื่องโรคเอดส์

การประเมินผล

1. สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน
2. สังเกตการตอบคำถาม อภิปรายและสรุป

เนื้อหา

เอกสารความรู้เกี่ยวกับการปกป้องสังคมจากภัยของโรคเอดส์โดย นายแพทย์วิชาญ วิทยาครัย วนคู่มือการบรรยายเรื่อง เอดส์ ภัยเงียบที่ป้องกันได้

การปกป้องสังคมจากภัยของโรคเอดส์

1. ให้ความรู้ความเข้าใจว่า
 - โรคเอดส์ติดต่ออย่างไรป้องกันไม่ให้ติดโรคเอดส์ อย่างไร
 - ไม่ติดต่ออย่างไร

ความรู้ความเข้าใจจะทำให้ผู้ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เสี่ยงน้อยลง ตลอดจนคำนึงถึงความเสี่ยงต่าง ๆ "การขึ้นครุ" การแสดงความเป็นชายชาตรีโดยการเปลี่ยนสูนอันมาก ๆ "การไม่ใช้ถุงยางอนามัยแสดงถึงความกล้าเสี่ยงเด็ดเดี่ยว" เสี่ยงให้ถูกต้อง "ที่เดียวก็ติดเอดส์ได้ถ้าไม่ใช้ถุงยาง" เป็นคติที่ควรสร้างไว้ในขณะเดียวกันความรู้ที่ว่าโรคเอดส์ไม่ติดต่อทางใดก็จะช่วยลดความหวาดกลัวที่ไม่มีเหตุผลไปได้ บางคนกลัวว่าจะติดจากยุงกัด บางคนกลัวไม่กล้าไปว่ายน้ำในสระหรือไปร้านตัดผมไปหาฟัน เป็นต้น

2. ส่งเสริมให้มีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์และผู้ติดเชื้อเอดส์

มีคนจำนวนมากเข้าใจผิดว่าทุกคนที่เสียดวง คือ คนที่เป็นโรคเอดส์นั่นเอง สื่อสารมวลชนต่าง ๆ ก็มักส่งข่าวที่สร้างความตื่นกลัวควรเข้าใจว่าคนที่เสียดวงเอดส์นั้นไม่ได้เป็นโรคเอดส์ทุกคน จะเรียกว่าเป็นโรคเอดส์ต่อเมื่อมีภูมิคุ้มกันเสื่อมลงเท่านั้น คนเสียดวง โดยไม่มีอาการก็เหมือนคนปกติธรรมดาที่มีความสามารถประกอบกิจการงานในสังคมปกติไม่สร้างความเดือดร้อนกับใคร ถ้าระมัดระวังไม่แพร่เชื้อไม่มีประโยชน์ที่จะไปรังเกียจเพียงฉันท์รวมทั้งสามารถทำงานร่วมกัน อยู่ในสังคมได้ไม่อันตรายเลย

การเปิดโปงข่าวให้ตื่นตระหนกอาจเป็นผลเสียหายมากกว่าผลดี ผู้อื่นเห็นแล้วก็กลัวว่าถ้าตนเองไปตรวจเลือดแล้วพบว่าเลือดบวกเอคส์อาจถูกประจานทางสื่อมวลชน จึงไม่ยอมตรวจทำให้คนเป็นพาหะของโรคโดยไม่รู้ตัวมากมายในสังคมแยกแยะไม่ได้เลยความจริงการที่ทราบว่าคุณเองเลือดบวกหรือไม่เป็นสิ่งที่มิประโยชน์ เพราะจะได้รักษาร่างกายให้แข็งแรงไม่ปรับเชื้อเอคส์มาเพิ่มเติมอีกด้วยวิธีต่าง ๆ อันจะทำให้มีโอกาสเป็นโรคเอคส์ได้มาก

การตรวจเลือดเอคส์จะเป็นความลับรู้กันระหว่างผู้ดูแลรักษากับผู้ป่วยเท่านั้น เมื่อเลือดบวกแล้วก็จะได้รับความแนะนำการปฏิบัติตัวที่ถูกต้อง การทราบผลเลือดมีประโยชน์ในการปฏิบัติตัวและวางแผนชีวิตต่อไป เช่น การรักษาสุขภาพการแต่งงานมีคู่ชีวิต

3. ผู้เป็นโรคเอคส์รวมทั้งผู้มีเลือดบวกเอคส์ สมควรจะได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเราท่านทุกคนในฐานะเป็นคนไทยด้วยกัน ทุกท่านควรช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้ให้มากที่สุด ย่อมไม่มีใครอยากติดโรคเอคส์อยากเจ็บป่วยทุกข์ทรมานให้ใจที่แสดงต่อกันในยามจำเป็น เช่นนี้จะนำมาซึ่งความสุข ความสงบความมีสติไม่ตื่นกลัวโดยขาดเหตุผล คนไทยทุกคนควรมีส่วนร่วมป้องกันภัยโรคเอคส์อย่างสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกำลังกายกำลังใจของทุกคนเป็นสิ่งสำคัญที่จะพาบ้านเมืองให้พ้นภัยภาวะวิกฤติของภัยโรคเอคส์ไปสู่สังคมที่ทันสมัย จะได้มีชีวิตอย่างร่มเย็น

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 10

การอภิปรายกลุ่ม : แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักปฏิบัติตนเป็นผู้ติดตามข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนทราบข่าวสารโรคเอดส์จากที่ไหนบ้าง

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 ครูให้นักเรียน 4 คนเพื่ออภิปรายหน้าห้องเรียนในหัวข้อ "จำเป็นหรือที่จะรู้เรื่องโรคเอดส์"

2.2 ครูซักถามความเห็นกลุ่มผู้ฟัง

3. ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป และให้ข้อเสนอแนะการปฏิบัติตนเป็นผู้ติดตามข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์

อุปกรณ์

เอกสารความรู้เกี่ยวกับการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์

การประเมินผล

สังเกตการร่วมอภิปรายของนักเรียน การเสนอข้อคิดเห็นและการสรุป

เนื้อหา

เอกสารเกี่ยวกับการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์

เนื่องจากในปัจจุบันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์เป็นไปอย่างกว้างขวาง และรวดเร็วในหมู่ประชาชนทุกกลุ่มทุกอาชีพทุกเพศทุกวัย ทั้งยังเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญของทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย จำนวนผู้ป่วยด้วยโรคเอดส์กำลังเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ยังไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลงได้เลย หากปล่อยไว้ให้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคเอดส์เป็นเช่นนี้ต่อไปประเทศไทยจะต้องประสบปัญหาต่าง ๆ อีกมากมายตามมาอย่างแน่นอน ขณะนี้ประเทศไทยมีผู้ติดเชื้อเอดส์ประมาณ 3 - 4 แสนคนปัญหาที่ประเทศไทยต้องเผชิญต่อไป คือ ปัญหาเศรษฐกิจรายได้จากการท่องเที่ยวลดลง การลงทุนทั้งในและต่างประเทศจะค่อย ๆ หยุดชงัก เพราะเริ่มไม่แน่ใจในอนาคต งบประมาณของประเทศจำนวนมากจะต้องถูกนำไปใช้ในการดูแลสุขภาพผู้ป่วยโรคเอดส์ แทนที่จะนำไปพัฒนาประเทศ

ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนในสังคมจะต้องช่วยกันหยุดยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ โดยการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ให้มีความรู้ความเข้าใจในโรคเอดส์อย่างถ่องแท้ เมื่อรู้แล้วนำเอาไปคิดและปรับพฤติกรรมของตัวเอง และของคนที่เราจักให้ประพฤติปฏิบัติในวิถีทางที่จะไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์

วิธีการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์

เราสามารถศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์จากแหล่งต่าง ๆ เช่น เอกสาร เผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ที่จัดทำโดยสมาคมวางแผนครอบครัว สมาคมพัฒนาประชากร และชุมชนรวมทั้งหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลและเอกชนที่จัดทำขึ้น

- การขอรับคำปรึกษาเรื่องโรคเอดส์จากโรงพยาบาล ศูนย์อนามัยหรือสำนักงานสาธารณสุขทุกแห่งสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ท่านได้ทุกเมื่อ

- การศึกษาหาความรู้จากสื่อทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ที่มีการเผยแพร่เรื่องโรคเอดส์เป็นประจำ

- การศึกษาหาความรู้โดยการเข้าร่วมประชุมสัมมนาเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่หน่วยงานทั้งรัฐบาลและเอกชนจัดขึ้น ำให้ท่านติดตามข่าวจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น
- การศึกษาหาความรู้โดยการสนทนากับผู้มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ เป็น ครู อาจารย์ แพทย์ พยาบาล และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ
- การศึกษาจากแผ่นป้ายประกาศ หรือจากการชมนิทรรศการที่หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนจัดเป็นประจำโดยเฉพาะวันที่ 1 ธันวาคมของทุก ๆ ปี ซึ่งเป็นวันเอดส์โลก

เราควรจะศึกษาหาความรู้ในเรื่องใดบ้าง

การศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ จำเป็นจะต้องรู้และเข้าใจเรื่องโรคเอดส์อย่างถูกต้อง เช่น เข้าใจเรื่อง การเกิดโรคเอดส์ที่สาเหตุจากอะไร การติดต่อ การไม่ติดต่อ การป้องกันการติดต่ออาการของโรค การตรวจและการรักษา การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์ เป็นต้น ถ้าท่านเข้าใจเรื่องเหล่านี้ก็จะช่วยำให้ท่านป้องกันตัวเองจากการติดเชื้อเอดส์ได้

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาเรื่องโรคเอดส์

การศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์จะเป็นประโยชน์แก่ตัวท่านคนใกล้ชิด และสังคม ทั้งนี้เพราะว่าโรคเอดส์ยังไม่มียาที่จะรักษาให้หายขาดได้ เราจึงหาทางป้องกันโดยการการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้รู้เท่าทัน โรคเอดส์ ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ก็จะเป็นการยับยั้งโรคเอดส์ได้เป็นอย่างดี

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 11

กรณีตัวอย่าง : แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียนทว่าอย่างไรให้สุขภาพอนามัยแข็งแรง

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 ครูแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง "ลุงสุข" ให้นักเรียนทุกคน

2.2 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่มแต่ละกลุ่มปรึกษากันเพื่อตอบคำถามดังนี้

"ทว่าอย่างไรให้มีสุขภาพอนามัยแข็งแรงอยู่เสมอ"

3. ขั้นสรุป

3.1 ตัวแทนกลุ่มสรุปงานจากการประชุมกลุ่ม

3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง

อุปกรณ์

เอกสารกรณีตัวอย่าง 1 กรณี เรื่อง "ลุงสุข"

การประเมินผล

สังเกตจากการอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

กรณีตัวอย่าง

เรื่อง "ลุงสุข"

ลุงสุขเป็นชายอายุ 80 ปี มีสุขภาพอนามัยแข็งแรงดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ผิวพรรณ สดใส มีอารมณ์ดีตลอดเวลา นิสัยรักเด็ก ชอบเลี้ยงสัตว์ ชอบทำบุญให้ทาน แก่คนยากจนเป็นที่พึ่งของชาวบ้านโคกตะโก ใครมาปรึกษาปัญหาอะไร แก่มักจะยินดีช่วยเหลือเสมอ

สมัยก่อนลุงสุขเป็นผู้ใหญ่บ้านโคกตะโก เป็นนักพัฒนาชนบทมาหากิน มีฐานะดี และเคยบวชเรียนสมัยเป็นหนุ่ม ๆ ลุงสุขมีลูก 2 คน และมีครอบครัวกันหมดแล้ว ภรรยาของลุงสุขเสียชีวิตไปเมื่อ 2-3 ปีก่อน

ครั้งหนึ่งมีนักข่าวหนังสือพิมพ์สนใจชีวิตของลุงสุขได้มาสัมภาษณ์ลุงสุข ขอคำแนะนำในการดำเนินชีวิตอย่างไร จึงมีสุขภาพอนามัยแข็งแรงดี ลุงสุขบอกว่าก็ปฏิบัติตัวเองแบบนี้มาตั้งแต่สมัยเป็นหนุ่ม ๆ ไม่เคยเจ็บไข้อะไรมากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นโรคหวัด บวดท้องเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น การปฏิบัติตัวของลุงเริ่มแต่ตื่นนอน ลุงจะตื่นประมาณ 04.00 น. ล้างหน้า แปรงฟัน ไหว้พระสวดมนต์ เดินเล่นออกกำลังกายสักนิดให้ร่างกายแข็งแรง พอเวลา 06.00 น. ตักบาตรเสร็จแล้วทำความสะอาดบ้านเล็กน้อย ดูแลต้นไม้บริเวณบ้าน ให้อาหารปลาและผักผ่อนทานข้าวเช้า เสร็จแล้วศึกษาตำราผักผ่อน ทานงานอดิเรกดูแลต้นไม้ ก่อนนอนลุงไหว้พระสวดมนต์และทำสมาธิทุกวันให้จิตใจสงบ

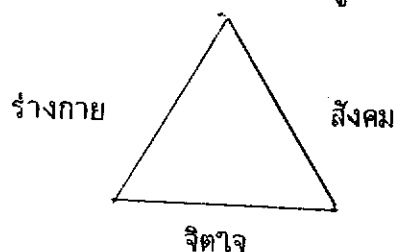
นักข่าวสัมภาษณ์ และขอให้ลุงสุขให้คำแนะนำแก่คนรุ่นใหม่ ในการรักษาสุขภาพอนามัยให้แข็งแรงดังนี้

1. ต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เป็น ทำงานแล้วจะต้องมีเวลาพักผ่อนด้วย อย่างอนดึก ตื่นสาย ควรตื่นแต่เช้าตรู่ ออกกำลังกาย สูดอากาศบริสุทธิ์ให้เต็มปอดทุกวัน
2. ต้องรู้จักการรับประทานอาหารให้ครบทุกหมู่ และมีปริมาณเพียงพอ ควรระวังอาหารประเภทน้ำตาลและไขมัน ซึ่งจะเป็นต้นเหตุของโรคเบาหวานและเส้นเลือดตีบตัน สุรา กาแฟ บุหรี่ หรือสิ่งเสพติดทั้งหลายควรงด อาหารประเภท ปลา ผักสด ผลไม้ นม ไข่ ควรจะกินประจำ

3. ต้องรู้จักควบคุมอารมณ์จิตใจให้สงบ ควรฝึกจิตใจของตนให้มีสมาธิตั้งมั่นไม่ฟุ้งซ่าน ควรฝึกจิตใจเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมนุษย์ ส่วนอารมณ์โกรธนั้นไม่ควรหาที่มีบ่อยนัก ฝึกจิตใจไม่ให้เห็นแก่ตัว และหาจิตใจให้สงบ

สรุป

แล้วว่าคนเราจะมีสุขภาพดี และมีชีวิตที่ยืนยาวนั้น จะต้องประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ร่างกาย จิตใจ และสังคม สัมพันธ์ซึ่งกันและกันดังรูปภาพ

ถ้าส่วนใดส่วนหนึ่งเสียไป ก็จะมีผลกระทบอีกส่วนหนึ่งด้วย เราจะต้องรักษาให้มันสมดุลย์กันตลอดไป เพื่อสุขภาพอนามัยจะได้สมบูรณ์แข็งแรง และมีชีวิตที่ยืนยาว

อภิปรายปัญหาต่อไปนี้

1. ลุงสุบเป็นคนอย่างไร
2. การดำเนินชีวิตของลุงสุบเป็นอย่างไร
3. นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากลุงบ้าง

การใช้ชุดการแนะนำ

ครั้งที่ 12

การใช้บทบาทสมมติ : แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
 - 1.1 ครูสนทนากับนักเรียนถึงการปฏิบัติตนอย่างไร มาให้ติดเชื้อเอดส์
 - 1.2 ครูเล่าเรื่องสถานการณ์สมมติให้นักเรียนฟัง
2. ขั้นแสดง
 - 2.1 ทหาอาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ
 - 2.2 แจกเอกสารเรื่องสั้นและบทบาทสมมติของแต่ละคนให้ผู้แสดงอ่าน และเตรียมตัวแสดงพร้อมจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
 - 2.3 เริ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทบาทที่กำหนดให้ใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้เป็นผู้สังเกตการณ์ และวิเคราะห์เรื่องที่ได้อ่าน
3. ขั้นอภิปราย

ครูให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับการชมการแสดงบทบาทสมมติให้ประเด็น

ต่อไปนี้เป็น

- สุชาติและศักดาเป็นคนอย่างไร
- ศักดาและวิทยามีนิสัยต่างกันอย่างไร
- สมมตินักเรียนเป็นศักดาจะปฏิบัติตนอย่างไร
- ถ้านักเรียนมีเพื่อน เป็นศักดาจะปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับเขาอย่างไร
- ท้าวมวิทยายังไม่ติดเชื้อเอดส์

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ครูให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่ม
ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

5. ขั้นสรุป

- 5.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ
เรื่อง "เพื่อนคู่หู"
- 5.2 ครูสรุปถึงวิธีการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์และการอยู่
ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

อุปกรณ์

เอกสารเรื่องสั้นการแสดงบทบาทสมมติเรื่อง "เพื่อนคู่หู"

การประเมินผล

1. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติ
2. สังเกตจากการตอบคำถามอภิปรายและสรุป

เนื้อเรื่องบทบาทสมมติ

เรื่อง "เพื่อนคู่หู"

ให้นักเรียนที่จะแสดงบทบาทสมมติอ่านเรื่องต่อไปนี้ให้เข้าใจ และทำตามคำสั่งท้ายบท

วิทยา สุชาติ และศักดิ์ เป็นเพื่อนรักกันมาก เขาทั้ง 3 คน เรียนอยู่โรงเรียนและชั้นเรียนเดียวกันมาตั้งแต่ชั้น ม.1 ถึง ม.3 ถึงแม้ทั้ง 3 คน จะเป็นเพื่อนรักกันมาก แต่นิสัยของทั้ง 3 คน ก็ไม่เหมือนกัน สุชาติเป็นคนชอบสนุก ร่าเริง หน้าตาดี พ่อแม่มีฐานะดี ผลการเรียนปานกลาง ชอบเที่ยวเตร่ดูหนังฟังเพลงตามสถานเริงรมย์เสมอ ๆ ซึ่งคล้าย ๆ กับศักดิ์ เป็นคนชอบสนุกสนานและเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ แต่ฐานะทางครอบครัวของศักดิ์ไม่ค่อยดี พ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ศักดิ์จะไปนอนค้างบ้านเพื่อน หรือบ้านใคร พ่อแม่ไม่เคยสนใจเลย การเรียนของศักดิ์อ่อนมาก ซึ่งตรงข้ามกับวิทยาเป็นนักเรียนขยันเรียน รักเพื่อนฝูง คอยช่วยเหลือเพื่อนฝูงที่มีปัญหาเสมอ และคอยตักเตือนเพื่อนที่กำลังทำผิด วิทยาเป็นคนมีความรู้กว้างขวางมาก เขายินอ่านหนังสือและฟังข่าวเสมอ เขาจึงมีความรู้เรื่องโรคเอดส์เป็นอย่างดี เมื่อเขารู้ว่าศักดิ์และสุชาติชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ก็คอยเตือน อย่าให้ติดเชื้อ เขาแนะวิธีป้องกันแก่สุชาติและศักดิ์ เมื่อมีเพศสัมพันธ์อย่าลืมใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งอย่าใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน

เมื่อเวลาผ่านไปใกล้จะสอบปลายภาคเรียนที่สอง ศักดิ์มีอาการไม่สบาย มีไข้เรื้อรังเป็นโรคเรื้อรม มีผื่นขึ้นตามตัว อ่อนเพลีย ไม่มีแรง เมื่อวิทยาทราบก็ไปเยี่ยมศักดิ์ถามอาการต่าง ๆ จึงสงสัยศักดิ์จะติดเชื้อเอดส์ จึงแนะนำให้ไปหาหมอและตรวจเลือดปรากฏว่าศักดิ์มีเลือดบวกเอดส์ เมื่อสุชาติทราบว่าศักดิ์ติดเชื้อเอดส์ จึงเกิดอาการกลัวขึ้นมา และไม่สนใจจะไปเยี่ยมศักดิ์อีกต่อไป ตรงข้ามกับวิทยาคอยเอาใจใส่ศักดิ์มากยิ่งขึ้น

บทบาทของคักดา

สมมติฉันเป็นคักดา ฉันมีเพื่อน 2 คน คือ สุชาติ และวิทยา เรารักกันและเข้าใจกันดี จึงเป็นเพื่อนกันตลอดมา โดยเฉพาะวิทยาคือเพื่อนมาก เขาเตือนฉันให้ระวังการติดเชื้อเอดส์ว่าฉันชอบเที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์กับสุชาติบ่อย ๆ ควรรู้วิธีการป้องกันเชื้อเอดส์ เมื่อมีเพศสัมพันธ์อย่าลืมใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง อย่าใช้เข็มฉีดยาเสพติดร่วมกัน ถ้าจำเป็นต้องทำความสะอาดเสียก่อน อย่าไปสัมผัสกับเลือด น้ำอสุจิหรือน้ำในช่องคลอดของคนอื่น ถ้าจำเป็นควรใช้ถุงมือ อย่าใช้ของส่วนตัวร่วมกัน เช่น แปรงสีฟัน มีดโกน กรรไกรตัดเล็บ เข็มเจาะรูหู หรือสักลายผิวหนัง ถ้าจำเป็นทำความสะอาดเสียก่อน

ฉันไม่เชื่อวิทยาว่าโรคเอดส์มีจริง เป็นการขู่เพื่อให้เขาเที่ยวหาบริการทางเพศ ฉันบอกเขาว่า ลุงฉันเที่ยวมาตั้งแต่สมัยเป็นหนุ่ม ๆ ไม่เห็นเป็นโรคเอดส์เลย และฉันได้ยินชาวบ้านเขาพูดว่าเอดส์ไม่กลัว แต่กลัวอดมากกว่า

ขณะนี้ฉันมีอาการไม่สบายมีไข้เรื้อรัง เป็นโรคเริ่ม มีผื่นขึ้นตามตัว อ่อนเพลีย ไม่มีแรงและฉันได้ไปตรวจเลือด หมอบอกว่าเลือดบวกเอดส์

บทบาทของวิทยา

สมมติฉันเป็นวิทยา มีเพื่อนชื่อสุชาติและคักดา เขาเป็นคนชอบเที่ยวเตร่ ทั้ง 2 คน ฉันเตือนเขาระวังจะติดเชื้อเอดส์ คักดาเขาไม่ยอมเชื่อ เขาจึงติดเชื้อเอดส์ ฉันรู้สึกสงสารเขาไม่มีใครเป็นเพื่อนเขาเลย สุชาติก็ไม่สนใจเขาเหมือนแต่ก่อนแล้ว ฉันได้ศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ ทราบว่าโรคเอดส์ไม่ใช่ติดกันง่าย ๆ หรือ ถ้าเรารู้จักวิธีป้องกันตัวเราเอง ฉันรู้สึกคักดาเขาไม่สบายใจ เมื่อเขารู้ว่าเขาติดเชื้อเอดส์ ฉันพยายามเอาใจเขา รับฟังปัญหาเขาแนะวิธีให้เขารักษาสุขภาพอนามัยให้แข็งแรง เมื่อเจ็บป่วยพาเขาไปหาหมอ ให้เขาเลิกดื่มสุรา สูบบุหรี่ ไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ไม่บริจาคเลือดหรืออวัยวะอื่น ๆ เวลาเราอยู่กับเขาต้องระวังอย่าไปสัมผัสกับเลือด น้ำเหลือง น้ำเชื้อ ต่าง ๆ ของเขา อย่าใช้ของส่วนตัวร่วมกับเขา ส่วนการรับประทานอาหาร นอนด้วยกัน โอบกอดกัน ใช้ห้องน้ำ ใช้โทรศัพท์ เล่นน้ำในสระเดียวกันก็ไม่ทำให้ติดเชื้อเอดส์

บทบาทของสุชาติ

สมมติฉันเป็นสุชาติ ฉันมีเพื่อนชื่อศักดิ์และวิทยา เราเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ ชั้น ม.1 ถึง ม.3 โรงเรียนเดียวกัน เราเป็นเพื่อนรักกันมากมีอะไร ก็ช่วยเหลือกันเสมอ ฉันมักจะทำการบ้านไม่ทัน แต่มีวิทยาคอยช่วยเหลือฉันให้ลอกการบ้านทุกครั้ง ส่วนศักดิ์มีนิสัยส่ายฉันชอบสนุกไร้เรื่อง ชอบเที่ยวเตร่ดูหนังฟังเพลงตามสถานเริงรมย์ต่าง ๆ แต่ฐานะทางครอบครัวของศักดิ์ไม่ค่อยดี ฉันจึงแบ่งเงินให้ศักดิ์ใช้เสมอ เมื่อฉันทราบว่าศักดิ์ติดเชื้อเอดส์ ทำให้ฉันกลัวติดเชื้อเอดส์ จึงไม่อยากไปเยี่ยมศักดิ์ และคบศักดิ์ เป็นเพื่อนอีกต่อไป

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 13

การทำงานเป็นกลุ่ม : แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนช่วยกันรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูสนทนากับนักเรียน เราจะทำอย่างไรไม่ให้โรคเอดส์แพร่ระบาดมากกว่านี้ .

2. ขั้นทำกิจกรรม

2.1 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่มทำกิจกรรมจิตนิทรรศการเรื่อง

"มาป้องกันโรคเอดส์กันเถอะ" และแบ่งงานกันทำดังนี้

กลุ่มที่ 1 จัดทำข้อมูลเป็นหมวดหมู่

กลุ่มที่ 2 เขียนโปสเตอร์

กลุ่มที่ 3 เขียนโปสเตอร์

2.2 ตัวแทนกลุ่มนำผลงานไปแสดงที่หน้าห้องแนะแนวของโรงเรียน

3. ขั้นสรุป

ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและแสดงข้อคิดเห็นในการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

อุปกรณ์

1. กระดาษโปสเตอร์
2. อุปกรณ์การเขียนโปสเตอร์
3. เอกสารความรู้เรื่องโรคเอดส์

การประเมินผล

1. สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน
2. สังเกตการตอบคำถาม อภิปราย และสรุป

เนื้อหา

เอกสารเรื่องการรณรงค์ป้องกันและการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

ปัจจุบันหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนกำลังรณรงค์เพื่อยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ไม่ให้แพร่ติดต่อเพิ่มมากขึ้นอีก โดยการให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าทุกเพศทุกวัยมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างถูกต้อง เพื่อเขาจะได้ประพฤติปฏิบัติไม่ให้ตัวเองติดเชื้อเอดส์ รู้จักป้องกันตนเองจากโรคเอดส์ ไม่ตื่นกลัวโรคเอดส์จนไร้เหตุผล และตระหนักในหน้าที่ที่จะป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ต่อไป

วิธีการเผยแพร่ความรู้แก่ประชาชน

1. การเผยแพร่โดยใช้เอกสารเป็นสื่อ เช่น แผ่นปลิว แผ่นพับ ภาพโบสเตอร์ ค่ายวิทยุต่าง ๆ บนแผ่นสติกเกอร์ จุลสารและข่าวสารโรคเอดส์ เป็นต้น
2. การเผยแพร่ทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ
3. การเผยแพร่โดยการประชุมสัมมนาเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานของเอกชน ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ให้มากยิ่งขึ้น
4. การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเดินรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ การจัดนิทรรศการ ประกวดคำขวัญและประกวดภาพวาดเกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์ เป็นต้น

ความคาดหวังการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์

1. ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจโรคเอดส์มากขึ้น
2. ประชาชนมีความตระหนักถึงพิษภัยของโรคเอดส์
3. ประชาชนรู้จักวิธีการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์
4. ประชาชนที่ติดเชื้อเอดส์และผู้ที่ไม่ได้ติดเชื้อเอดส์อยู่ร่วมกันได้โดยปลอดภัย
5. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ลดน้อยลง
6. ประชาชนเจ็บป่วยด้วยโรคเอดส์ลดน้อยลง
7. การเป็นอยู่ของสังคมเป็นไปอย่างปกติสุข

การใช้ชุดการแนะแนว

ครั้งที่ 14

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ที่ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ให้นักเรียนสรุปเกี่ยวกับโรคเอดส์พร้อมทั้งกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนเรื่องโรคเอดส์
2. ครูสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรคเอดส์
3. ครูกล่าวขอให้นักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

อุปกรณ์

-

การประเมินผล

พิจารณาจากการสรุปของนักเรียนรวมทั้งการซักถามของนักเรียน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ
เรื่องโรคเอดส์ สำหรับกลุ่มควบคุม

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมบท	1. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และลักษณะการสอนแบบปกติเรื่องโรคเอดส์ 2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพให้กับสมาชิกในกลุ่ม 3. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกและครู	1. ครูแนะนำตัวเอง 2. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และลักษณะการสอนแบบปกติเรื่องโรคเอดส์ 3. สร้างความรู้จักคุ้นเคยระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มโดยครูจัดกิจกรรมดังนี้ 3.1 ให้นักเรียนนับ 1 - 5 จนครบทุกคน 3.2 ให้นักเรียนที่นั่งเลขเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน 3.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความรู้จักกันโดยการสัมภาษณ์รายละเอียดให้มากที่สุดเพื่อทำความรู้จักกัน 3.4 ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาแนะนำเพื่อนในกลุ่มและตัวเอง 3.5 ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและสอนร้องเพลง "ยินดีที่รู้จัก" จากแผนภูมิพร้อมทั้งปรานีพร้อมกัน

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกสาเหตุการระบาดของโรคเอดส์ได้ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทยได้	3.6 ให้นักเรียนร้องเพลงดังกล่าวพร้อมทั้งเดินไปจับมือเพื่อนเขย่าเบา ๆ ไปรอบวงตามเข็มนาฬิกา 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและนัดหมายสถานที่ วันเวลาที่จะพบกันในครั้งต่อไป ตั้งแต่ครั้งที่ 2 - 13 ผู้วิจัยดำเนินการสอนแบบปกติเช่นเดียวกันเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1. <u>ขั้นนำ</u> 1.1 ครูสนทนาซักถามกับนักเรียนถึงความสำคัญของเรื่องที่จะสอนตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในแต่ละขั้นตอน 2. <u>ขั้นสอน</u> 2.1 ครูบรรยายตามจุดมุ่งหมายในแต่ละเรื่อง 2.2 ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามและแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3. <u>ขั้นสรุป</u> และประเมินผล 3.1 ครูให้นักเรียนสรุปและ ครูสรุปเพิ่มเติม 3.2 ครูประเมินผลจากการสังเกต การตอบคำถามของนักเรียน
3	ความรู้ความเข้าใจโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกการติดต่อของโรคเอดส์ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกพฤติกรรมที่ไม่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกปัจจัยสำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้	
4	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกการวินิจฉัยโรคเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกระยะพักตัวและอาการของโรคเอดส์ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีการรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบัน	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
5	ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกวิธีช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอดส์ 3. เพื่อให้นักเรียนบอกผลกระทบของโรคเอดส์	
6	ความรู้สึกรู้สึกต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัวที่จะติดเชื้อโรคเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกไม่สบายใจในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์	
7	ความรู้สึกรู้สึกต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	ความรู้สึกต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึก สงสารผู้ติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึก เห็นอกเห็นใจเมื่อผู้ติดเชื้อ เอดส์ถูกสังคมรังเกียจ	
9	ความรู้สึกต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึก เป็นห่วงบุคคลอื่นที่จะติด เชื้อเอดส์	
10	แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตน เป็นผู้ติดตามข่าวสารความรู้ เรื่องโรคเอดส์	
11	แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตน ให้เป็นผู้มีสุขภาพอนามัย แข็งแรง	

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอดส์ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์	
13	แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์	เพื่อให้นักเรียนช่วยกันรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์	
14	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ให้ถูกต้อง	1. ให้นักเรียนสรุปเกี่ยวกับโรคเอดส์ พร้อมกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนเรื่องโรคเอดส์ 2. ครูสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรคเอดส์ 3. ครูกล่าวขอใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 1

การปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็กเรียนรู้ทราบวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะแนว เรื่อง โรคเอดส์
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
3. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกและครู

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ครูแนะนำตัวเอง
2. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และลักษณะของชุดการแนะแนว เรื่อง โรคเอดส์
3. สร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่มโดยครูจัดกิจกรรมดังนี้
 - 3.1 ให้นักเรียนนับ 1 ไปจนถึง 5 และเริ่มนับ 1 ถึง 5 จวนครบทุกคน
 - 3.2 ให้นักเรียนที่นับเลขเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
 - 3.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความรู้จักกันโดยการสัมภาษณ์รายละเอียดให้มากที่สุดเพื่อทำความรู้จักกัน
 - 3.4 ครูให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาแนะนำเพื่อนในกลุ่มและตัวเอง
 - 3.5 ครูให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและสอนร้องเพลง "ยินดีที่รู้จัก" จากแผนภูมิพร้อมทั้งปรบมือพร้อมกัน
 - 3.6 ให้นักเรียนร้องเพลงดังกล่าวพร้อมทั้งเดินไปจับมือเพื่อนเขย่าเบา ๆ ไปรอบวงตามเข็มนาฬิกา
4. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและนัดหมายสถานที่ วัน เวลา ที่จะพบในครั้งต่อไป

อุปกรณ์

แผ่นภูมิ เพลงยีนส์ที่รู้จัก

การประเมินผล

1. สังเกตผลจากการสัมภาษณ์เพื่อนของนักเรียน
2. สังเกตความสนใจในการฟังของนักเรียนขณะที่ครูพูด และคนอื่น ๆ พูด

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 2
ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกความหมายและสาเหตุของโรคเอดส์ได้
2. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกสาเหตุการระบาดของโรคเอดส์ได้
3. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกสภาพการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทยได้

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูถามประสบการณ์ความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับโรคเอดส์โดยทั่ว ๆ ไป

2. ขั้นสอน

ครูบรรยายเกี่ยวกับความหมาย สาเหตุของโรคเอดส์การระบาดของโรคเอดส์และสถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเกี่ยวกับความหมายสาเหตุของโรค การระบาดของสถานการณ์ของโรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเรื่องความหมายของโรคเอดส์ การระบาดของโรคเอดส์ และสถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบันของประเทศไทย

การประเมินผล

1. สังเกตและประเมินจากความสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 3
ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนบอกได้ว่าโรคเอดส์ติดต่อได้อย่างไร
2. เพื่อให้ นักเรียนบอกพฤติกรรมที่ไม่ทำให้เกิดเชื้อเอดส์ได้
3. เพื่อให้ นักเรียนบอกปัจจัย สำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความรู้ที่ได้เรียนมาครั้งที่แล้ว

2. ขั้นสอน

ครูเล่าเรื่องจากกรณีตัวอย่าง 3 กรณีให้นักเรียนฟังโดยเล่าทีละกรณี

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนร่วมกันสรุปถึงการติดต่อการไม่ติดต่อปัจจัย สำคัญที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้ง่าย

3.2 ครูสรุปเพิ่มเติม

3.3 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเกี่ยวกับกรณีตัวอย่าง 3 กรณี คือ เรื่องชีวิตของสมชายหลงผิด และความฝันของนนท์

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจในการฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 4

ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ นักเรียนบอกวิธีการวินิจฉัยโรคเอดส์
2. เพื่อให้ นักเรียนบอกระยะพักตัวและอาการของโรคเอดส์
3. เพื่อให้ นักเรียนบอกวิธีการรักษาโรคเอดส์ในปัจจุบัน

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
ครูพูดคุยกับนักเรียนทราบว่าใครติดเชื้อเอดส์
2. ขั้นสอน
ครูบรรยาย เรื่อง เมื่อเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย
3. ขั้นสรุป
 - 3.1 นักเรียนช่วยกันสรุปและครูสรุปเพิ่มเติม
 - 3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารความรู้ เรื่อง เมื่อเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 5
ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกวิธีช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอดส์
3. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกผลกระทบของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามประสบการณ์ของนักเรียนเกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์

2. ขั้นสอน

ครูเล่าเรื่อง "คำสารภาพของสันติ" ให้ให้นักเรียนทุกคนฟัง

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนร่วมกันสรุปปัญหาที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ และสรุปวิธีป้องกันการติดเชื้อเอดส์ การช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอดส์ และผลกระทบของโรคเอดส์

3.2 ครูสรุปเพิ่มเติม

3.3 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง "คำสารภาพของสันติ"

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 6
ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัวที่จะติดเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความไม่สบายใจในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อโรคเอดส์

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่าเรื่อง "สถานีราคาแพง" ให้นักเรียนทุกคนฟัง

2.2 ครูซักถามความรู้สึกของนักเรียนเกี่ยวกับ เรื่อง สถานีราคาแพงที่ครู

เล่าให้ฟัง

3. ขั้นสรุป

3.1 ครูและนักเรียนสรุปความรู้สึกต่อการที่จะติดเชื้อเอดส์ และการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสาร เรื่อง สถานีราคาแพง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 7
ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการป้องกันการติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูพูดคุยเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ และถามถึงความมั่นใจของนักเรียนในการป้องกันการติดเชื้อเอดส์

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่ากรณีตัวอย่าง 3 กรณีให้นักเรียนฟัง

2.2 ครูถามความรู้สึกอย่างไรจากกรณีตัวอย่าง

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนช่วยกันสรุป และครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

กรณีตัวอย่าง 3 กรณี เรื่อง สองพี่น้อง , สุขกายสบายใจ และครองครวัดี มีสุข

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียน
2. สังเกตการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 8
ความรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรู้สึกผิดต่อเชื้อเอดส์
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเห็นอกเห็นใจ เมื่อผู้ติดเชื้อเอดส์ถูกสังคมรังเกียจ

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ
ครูซักถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อผู้ติดเชื้อเอดส์
2. ขั้นสอน
 - 2.1 ครูเล่าเรื่อง ชีวิตของคุณจะอ่อน ให้นักเรียนทุกคนฟัง
 - 2.2 ครูถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อชีวิตของคุณจะอ่อน
3. ขั้นสรุป
 - 3.1 นักเรียนสรุปความรู้สึกและครูสรุปเพิ่มเติม
 - 3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง ชีวิตคุณจะอ่อน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ
ครั้งที่ 9
ความรู้สึกรู้สึกต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนรู้สึกเป็นห่วงบุคคลอื่นที่จะติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามความรู้สึกของนักเรียนเมื่อบุคคลใกล้ชิดติดเชื้อเอดส์

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่าถึงวิธีการช่วยเหลือและปกป้องบุคคลอื่นไม่ให้ติดเชื้อเอดส์

2.2 ครูถามถึงความรู้สึกของนักเรียนเมื่อมีคนติดเชื้อเอดส์เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนสรุปความรู้สึกของนักเรียน และครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารความรู้เกี่ยวกับการปกป้องสังคมจากภัยของโรคเอดส์

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 10

แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนเป็นผู้ติดตามข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามนักเรียนได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์มาโดยวิธีใด

2. ขั้นสอน

2.1 ครูบรรยายวิธีการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์และประโยชน์ที่จะได้รับ

2.2 ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนสรุปวิธีการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ และครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารความรู้เกี่ยวกับวิธีการศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอบแบบปกติ

ครั้งที่ 11

แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียน รู้จักปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีอนามัยแข็งแรง

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูซักถามนักเรียนใครเคยรู้จักผู้ที่ไม่เคยเจ็บป่วยเลย และคนแก่ที่มีอายุมากกว่า 80 ปีขึ้นไป

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่าเรื่อง ลุงสุข ให้นักเรียนฟัง

2.2 ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนช่วยกันสรุปและครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง ลุงสุข

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 12

แนวโน้มนที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูพูดคุยกับนักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรจะไม่ให้ติดเชื้อเอดส์

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่าเรื่อง "เพื่อนคู่หู" ให้นักเรียนทุกคนฟัง

2.2 นักเรียนแสดงความคิดเห็น

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนช่วยกันสรุปและครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารเรื่อง "เพื่อนคู่หู"

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 13

แนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อโรคเอดส์

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนช่วยกันรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

เวลา 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ

ครูถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

2. ขั้นสอน

2.1 ครูเล่าวิธีการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

2.2 นักเรียนแสดงความคิดเห็น

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนช่วยกันสรุปและครูสรุปเพิ่มเติม

3.2 เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

อุปกรณ์

เอกสารความรู้เกี่ยวกับวิธีการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

การประเมินผล

1. สังเกตจากการสนใจฟังของนักเรียน
2. สังเกตจากการช่วยกันสรุปของนักเรียน

การสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 14

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียน ได้ศึกษาค้นคว้าโรคเอดส์ให้ถูกต้อง

• เวลา 50 นาที

วิธีการในการ

1. ให้นักเรียนสรุปเกี่ยวกับโรคเอดส์พร้อมทั้งกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการรับชมเรื่องโรคเอดส์
2. ครูสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรคเอดส์
3. ครูกล่าวขอให้นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการทดลองครั้งนี้ และกล่าวปิดการทดลอง

อุปกรณ์

การประเมินผล

พิจารณาจากการสรุปของนักเรียน รวมทั้งการติดตามผลงานนักเรียน

ภาคผนวก ข

1. แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์
2. ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์
3. รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ ขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความจริงของนักเรียนให้มากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อคะแนนในวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น แต่จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อส่วนรวมและสังคม ขอให้นักเรียนตอบด้วยความสบายใจ คำตอบไม่มีข้อใดถูกหรือผิด ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 ด้านความรู้

กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ซึ่งตรงกับความคิดที่เป็นจริงของนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	บุคคลที่มีพฤติกรรม สำส่อนทางเพศเป็นผู้ เสี่ยงต่อการติดเชื้อ เอดส์		/			

ข้อที่

0 เห็นด้วย หมายความว่า นักเรียนเห็นด้วยว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมสำส่อนทางเพศ
เป็นผู้เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์

1.2 ด้านความรู้สึก

กรุณาคัดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ซึ่งตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	โรคเอดส์เป็นโรคที่น่ารังเกียจ		/			

ข้อที่

0 มาก หมายความว่า นักเรียนรู้สึกว่โรคเอดส์น่ารังเกียจมาก

1.3 ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

กรุณาคัดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ซึ่งตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในการป้องกันโรคเอดส์

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าฟังข่าวสารเรื่องโรคเอดส์		/			

ข้อที่

0 จริง หมายความว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการปฏิบัติฟังข่าวสารเรื่องโรคเอดส์เป็นจริง

ก. ด้านความรู้

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ซึ่งตรง
กับความคิดของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งตรงกับความคิดของนักเรียน บ้าง และบางครั้งไม่ตรงกับความคิดของนักเรียน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	โรคเอดส์เกิดจากเชื้อ ไวรัสชนิดหนึ่ง					
2.	คนที่ติดเชื้อเอดส์จะมี ภูมิคุ้มกันเสื่อมลง					
3.	การสัมผัสกับเลือดกับผู้ที่ ติดเชื้อเอดส์ไม่ทำให้ ติดเชื้อเอดส์					
4.	การศึกษาหาความรู้ เรื่องโรคเอดส์เป็น การป้องกันการติดต่อ เชื้อเอดส์					
5.	การตรวจหาการติดเชื้อ เอดส์ได้โดยการ ตรวจเลือดและน้ำลาย					

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6.	ผู้ติดเชื้อเอดส์ระยะ แรกจะมีอาการท้อง ร่วงและน้ำหนักลดลง อย่างรวดเร็ว					
7.	ยาต้านเชื้อไวรัสเอดส์ ในขณะนี้คือยา AZT					
8.	การให้กำลังใจแก่ผู้ติด เชื้อเอดส์เป็นการช่วย ให้เขามีชีวิตยืนยาวขึ้น					
9.	สังคมรังเกียจคนที่ติด เชื้อเอดส์ เป็นผลให้ ผู้ติดเชื้อเอดส์ท้อถอย ในชีวิต					
10.	ระยะพักตัวของโรค เอดส์ประมาณ 3 ปี					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหนึ่งช่องใดทางขวามือ ที่ตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
- มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนมาก
- ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนบ้าง แต่ไม่มากนัก
- น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อย
- น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกที่เป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะไม่ติดเชื้อเอดส์ เพราะรู้จักวิธีป้องกันตนเอง					
2.	ข้าพเจ้าสังสารผู้ติดเชื้อเอดส์					
3.	ข้าพเจ้าไม่สนใจเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์					
4.	ข้าพเจ้าไม่สบายใจที่เห็นเพื่อน ๆ ไปเที่ยวแหล่งบริการทางเพศ					
5.	ข้าพเจ้ากังวลว่าตนเองจะติดเชื้อเอดส์					
6.	ข้าพเจ้ากังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์					
7.	ข้าพเจ้าไม่สนใจเรื่องโรคเอดส์					

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8.	ข้าพเจ้าไม่ชอบผู้ติดเชื้อเอดส์					
9.	ข้าพเจ้าไม่สบายใจเมื่อสังคม รังเกียจผู้ติดเชื้อเอดส์					
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ เมื่อสังคม รังเกียจผู้ติดเชื้อเอดส์					
11.	ข้าพเจ้าเป็นห่วงว่าคนไม่รู้เรื่อง โรคเอดส์ จะติดเชื้อเอดส์					
12.	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อทางรัฐบาล เผยแพร่ข่าวสารเรื่องโรคเอดส์ ทางวิทยุ, โทรทัศน์					

ค. ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง กรุณาขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางขวามือ ที่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นจริงที่สุด
- จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยมาก แต่ไม่ทุกครั้ง
- จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้าง และบางครั้งก็ไม่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียน
- จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้งมาก
- จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง จนเกือบจะไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ข้าพเจ้าศึกษาหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ เนื่องจากกลัวจะติดเชื้อ					
2.	ข้าพเจ้าออกกำลังกายสม่ำเสมอเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและป้องกันการเจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
3.	เมื่อญาติหรือเพื่อนป่วยเป็นโรคเอดส์ ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมให้กำลังใจแก่ เขา					
4.	ข้าพเจ้าจะแนะนำเพื่อนบ้านให้ไป ตรวจเลือดเสียก่อนที่จะแต่งงาน เพื่อให้มั่นใจไม่มีเชื้อเอดส์					
5.	เมื่อโรงเรียนจัดกิจกรรมรณรงค์ ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง					
6.	ข้าพเจ้าจะชักชวนเพื่อนหรือคนที่ รู้จักกันให้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อเขา จะไปเที่ยวแหล่งบริการทางเพศ					
7.	เมื่อทราบว่าคนใกล้ชิดของข้าพเจ้า ติดเชื้อเอดส์ ข้าพเจ้าจะแนะนำให้ เข้ารักษาสุขภาพให้แข็งแรง					
8.	เมื่อข้าพเจ้าไปตัดผม ข้าพเจ้ามักจะ ใช้มีดโกนร่วมกับคนอื่น ๆ					
9.	แม้ว่าเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าติดเชื้อ เอดส์ ข้าพเจ้าจะคบหาสมาคมกับ เขาเหมือนเดิมทุกอย่าง					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
10.	แม้ว่าเพื่อนชักชวนข้าพเจ้าไปเที่ยว แหล่งเรีงรมย์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป กับเขา					
11.	เมื่อข้าพเจ้าเห็นเอกสารเผยแพร่ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ข้าพเจ้ามัก จะหยิบมาอ่านเสมอ					
12.	เมื่อครูสั่งให้เขียนเรียงความเรื่อง โรคเอดส์ ข้าพเจ้ามักจะเขียนด้วย ความเข้าใจ					
13.	ข้าพเจ้ามักจะอ่านหนังสือเกี่ยวกับ การรักษาสุขภาพกายและใจ เพื่อนำ ไปปฏิบัติตนเองให้มีสุขภาพอนามัย สมบูรณ์แข็งแรง					

ตาราง 5 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามที่สอดคล้องโรคเอดส์

ข้อที่		t	ข้อที่		t
ก. ด้านความรู้ ความเข้าใจ	1.	2.67	11.	3.83	
	2.	3.50	12.	5.53	
	3.	2.50			
	4.	1.92	ค. ด้านแนวโน้มที่จะ แสดงพฤติกรรม	1.	2.0
	5.	3.16		2.	3.0
	6.	2.48		3.	5.42
	7.	1.79		4.	4.00
	8.	2.22		5.	3.09
	9.	2.54		6.	3.50
	10.	2.12		7.	4.46
ข. ด้านความรู้สึก	1.	2.08		8.	5.18
	2.	2.66		9.	2.45
	3.	3.63		10.	4.0
	4.	2.42		11.	5.45
	5.	2.48		12.	6.10
	6.	1.92		13.	5.27
	7.	3.83	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ = 0.89		
	8.	2.30			
	9.	3.25			
	10.	3.40			

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. อาจารย์พรรณพิศ วาณิชการ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. อาจารย์ลัดดาวัลย์ ศรีสองชัย
หัวหน้าคิกาวชิราวุธ แผนกอายุรกรรมชาย (ผู้ป่วยโรคเอดส์)
โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายอานวย ยาวิลาศ

ภูมิลำเนาเดิม

อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 24/4 โซตนา 26 ถนนโซตนา อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ รหัสไปรษณีย์ 50000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

ศึกษานิเทศก์ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 8 อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2510

มัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย
จังหวัดเชียงใหม่

พ.ศ. 2514

วท.บ. (จิตวิทยา) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พ.ศ. 2518

ประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาการแนะแนว
จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2536

กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

บทคัดย่อ

ของ

อำนวยการ ยาวีลาศ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มิถุนายน 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อทัศนคติต่อโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2535 ที่มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ต่ำกว่าเบอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 30 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการใช้ชุดการแนะแนว และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามทัศนคติต่อโรคเอดส์ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test แบบ Independent และ Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนว มีทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม และโดยส่วนรวมทุกด้านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่อโรคเอดส์ด้านความรู้ความเข้าใจ และด้านความรู้สึกรักของนักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวและนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้าน และโดยส่วนรวมดีขึ้นหลังจากได้รับการใช้ชุดการแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีทัศนคติต่อโรคเอดส์ในแต่ละด้าน และโดยส่วนรวมดีขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF A GUIDANCE SET ON ATTITUDE TOWARDS AIDS OF MATHAYOM
SUKSA II STUDENTS OF ANVAMINTARACHUTIS PAYAP SCHOOL
IN CHANGWAT CHANGMAI

AN ABSTRACT
BY
AMNOIY YAVILAT

Presented in partial fulfilment of Requirements for The Mastes
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

June 1993

The purpost of this experimental research was to study the effect of a guidance set on attitude towards AIDS of Mathayom Suksa II students of Navamintharachutis Payap School in Changwat Changmai in the academic year 1992. The subjects of 30 students were randomly selected from students who had attitude toward AIDS scores lower the percentile rank of 25. Then the subjects were randomly divided into an experimental and control group, each group was consisted of 15 students. The experimental group was exposed to a guidance set while the control group was taught by the conventional instructions about AIDS. The reseasch instrument was the attitude toward AIDS questionnaire. The t-test was used to analyze the data.

The results were as follows :

1. The attitude towards AIDS in behavior component and overall components of the students who were exposed to a guidance set was significantly higher than the control group at .01 level. No significant differences were found in the cognitive and effective components.

2. The attitude towards AIDS in each component and the overall companents of the experimental group was sigificantly higher than before the experiment at .01 level.

3. The attitude towards AIDS in each component and overall components of the control group was significantly higher than before the experiment at .01 level.